AVENTUR
COLEGULU

«FARFURIA ZBURĂTOARE»

desene şi text **DOINA IONESCU-**

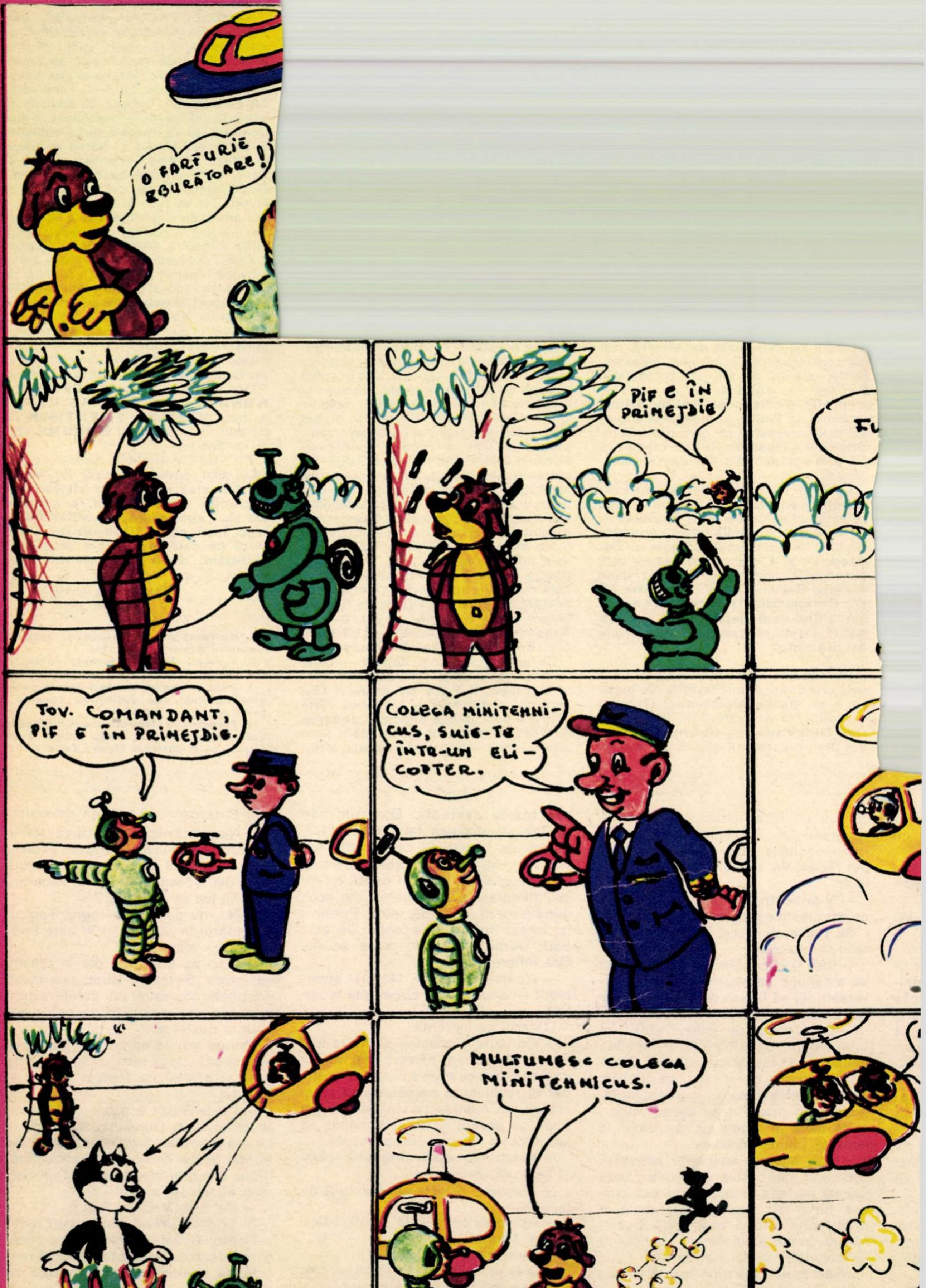
O FARFURIE ZBURĂTOARE!
PIF E ÎN PRIMEJDIE
FU
TOV. COMANDANT, PIF E ÎN PRIMEJDIE.
COLEGA MINITEHNICUS, SUIE-TE ÎNTR-UN ELICOPTER.
MULŢUMESC COLEGA MINITEHNICUS.

FOTBAL

ORIZONTAL:

1. Misiunea jucătorilor cu numărul unu. Un specialist al balonului rotund! 2. Stadion. Lovitură de corner. 3. Articol posesiv. Recompense la sfîrșit de campionat. 4. Punctul de plecare a meciului. Fular. 5. Epoci. Transmiterea mingei către coechipier. (pl.). 6. La antrenori! Patria jocului cu balonul rotund. 7. Poftă de joc. Reprezentat de U.T.A. 8. Sistem muntos în Podișul Anatoliei. Începe turul! 9. În poem! Întrecut. 10. Plasă... de prins pește! Desfășurată miercurea și duminica în campionatul de fotbal.

VERTICAL:

1. Ofensivă la poarta adversă (pl.). Scor alb! 2. «Perla neagră». Post... fotbalistic! 3. Stadioane. În careu! 4. La începutul primei reprize. Din refren. Stropite! 5. Asigură succesul pe stadion. 6. Careu! Patru la actualul campionat mondial de fotbal. 7. Nimfă a pădurii. Un șut cu rezultate spectaculoase. 8. Greseala de plasare a unui jucător, constînd în depășirea, fără minge a ultimului jucător advers. Pusă la cal! 9. Delegată. Individ. 10. Vedete fotbalistice! A trage la poartă.

Prof. Teodor AXIOTI

JOIA VIITOARE ÎN „CUTEZĂTORII":

MAGALOZOON — UN NOU SERIAL ȘTIINȚIFICO-FANTASTIC A CĂRUI ACȚIUNE SE PETRECE ÎN ENIGMATICELE ȚINUTURI ALE AMAZOANELOR.

— O ÎNTÎLNIRE CU MICKEY-MOUSE, ACASĂ LA EL — în împărăția lui Disney.

TAINELE PLATOURILOR ANTIPLANO — O NOUĂ ENIGMĂ A TERREI!

PAGINA
5
GAZIN

Aventurile lui Craița

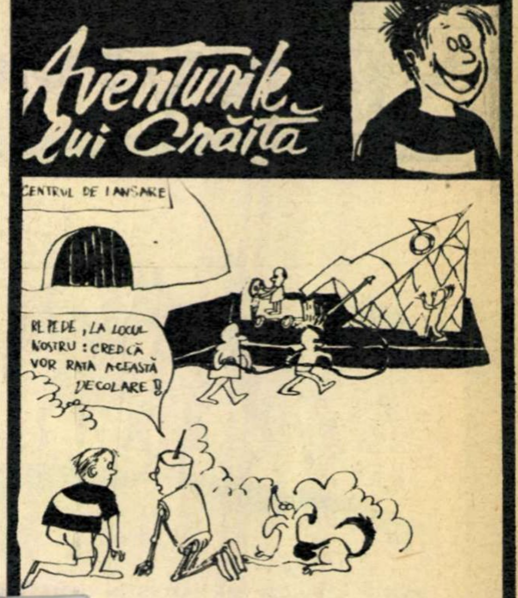
CENTRUL DE LANSARE
REPEDE, LA LOCUL NOSTRU: CRED CĂ VOR RATA ACEASTĂ DECOLARE !!

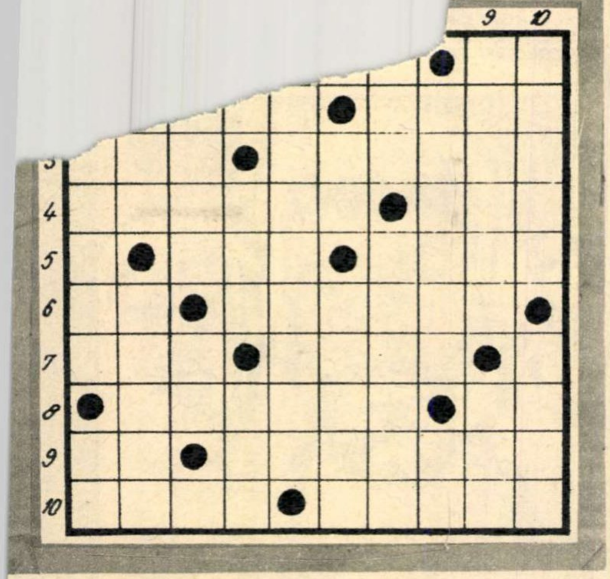

AFIȘ

PENTRU SĂPTĂMÎNA ACEASTA VĂ RECOMANDĂM:

— O CARTE: «Robur Cuceritorul, stăpînul lumii», de Jules Verne. Apărut în Editura Albatros, romanul cucerește prin aventurile pline de neprevăzut ale eroilor săi.

— UN FILM: «Tatăl meu, căpitanul», ecranizare a Studioului «Maxim Gorki» din Moscova. O copilărie surprinsă în mijlocul unei lumi pitorești a cărei cunoaștere se ridică pînă la proporțiile unei aventuri.

— UN DISC: «Muzică populară românească» interpretată la muzicuță de solistul Florea Țupa. Discul cuprinde, printre altele, și «Geamparaua».

— O PIESĂ DE TEATRU: «Aventurile lui Blum-Blum» la Teatrul Țăndărică (sala din Calea Victoriei nr. 50).

«— CE-I CU MAIMUȚAREALA ASTA??»

ANTENE

UN CEAS CU LUMINĂ

La acest tip de ornic în locul stridentei sonerii, te trezește un fascicul de lumină. La ora fixată, pe fața celui care doarme, se declanșează din două în două secunde o sursă de lumină.

Realizarea aparține unui constructor francez, care a observat că un om nu mai poate dormi dacă pe fața sa cade o rază de lumină.

GER ȘI VÎNTURI LA COMANDĂ

Primul fitotron din U.R.S.S. a fost construit recent la Odesa. El funcționează la Institutul unional de selecție și genetică și este de fapt un pavilion de 6 etaje alcătuit din beton armat și sticlă care adăpostește laboratoarele de chimie, fizică și biologie, microscopul electronic și aparatajul de calcul. Fitotronul permite oamenilor de știință sovietici să creeze pentru plante condițiile de climă din zonele arctice, secetoase sau tropicale și să provoace secetă, ploaie, arșiță sau ger «la comandă» pentru a urmări rezistența plantelor.

RADIO

Din programul emisiunilor pentru copii, pe perioada 14-21 mai, spicuim:

Emisiunea *«100 de legende românești»* prezintă scenariul radiofonic «Pruncu și Frunză» de Mircea Popescu, (joi, 14 mai, ora 15,00 pr. I). Tot pe același program emisiunea *«Roza vînturilor»* transmite «Legendele Carpaților: Legenda Văii Frumoase», «Veneția, laguna viselor înecate» — note de călătorie de Constantin Vișan — «Insula lui Robinson» — Miercuri, 20 mai, ora 10,30 pe programul I ascultați interesanta emisiune de știință și tehnică *«Vreau să știu»*, din cuprinsul căreia cităm, «Sateliții operaționali și «Scara durităților corpurilor solide»

un zîmbet cu...

Cunoscutul scriitor englez Jerôme K. Jerôme (1859—1927) telefonă într-o zi la o societate de asigurare:

— Aș vrea să-mi asigur casa. Aș putea să o fac telefonic?

— Vă trimit imediat un agent de asigurare, răspunse directorul.

— Da, dar cît mai repede, deoarece casa a început să ardă, strigă Jerôme.

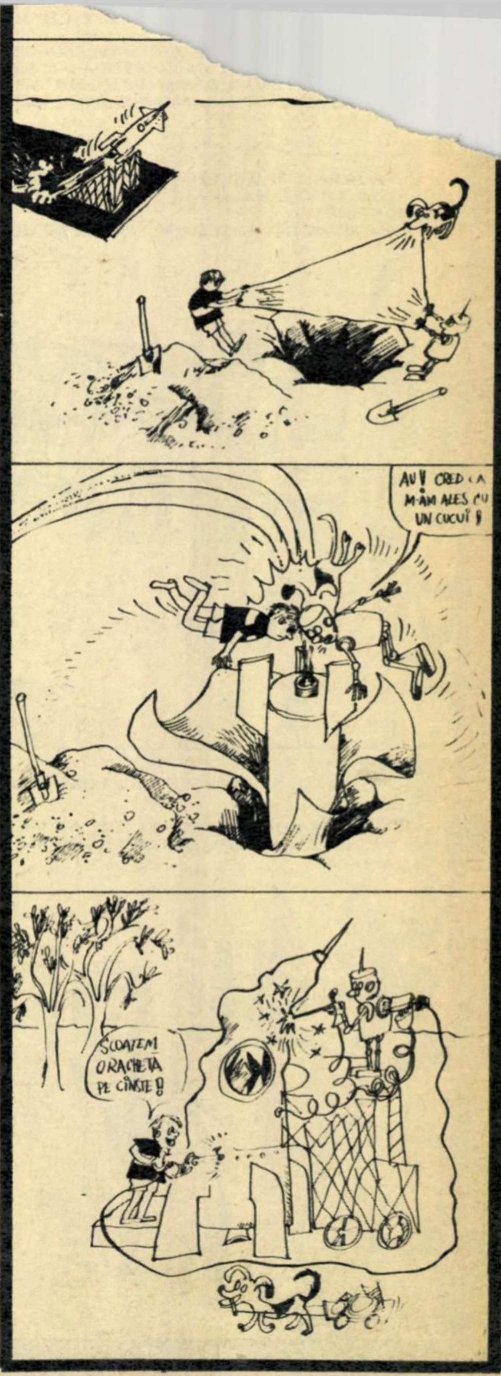
AU! CRED CĂ M-AM ALES CU UN CUCUI!
SCOATEM O RACHETA PE CINSTE!!

PALOȘUL NEÎNVINS

4

108

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT:

Bătrînul Hrană — cîndva sfătuitorul de taină al lui Ștefan cel Mare — a luat parte la bătăliile de la Podul Înalt și Valea Albă. Vrăjmașul amenință iarăși Moldova și Rareș urcă în singurătățile Călimanilor să-i ceară bătrînului sihastru sfat. Acesta desprinde de pe peretele cu icoane un paloș pe care i-l dă spunînd: «Ia-l, Măria Ta, și cît mai e timp retează puterea boierilor. Acesta e sfatul meu».

Scenariul: **COSTACHE ANTON** Ilustrații: **MIHAI SÂNZIANU**

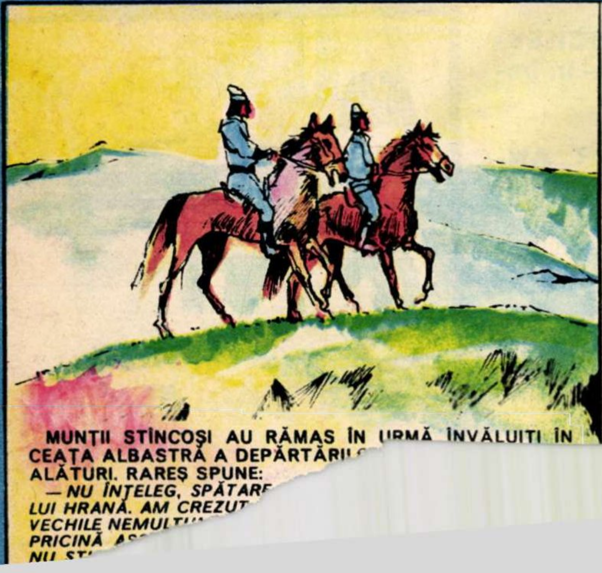

MUNȚII STÎNCOȘI AU RĂMAS ÎN URMĂ ÎNVĂLUIȚI ÎN
CEAȚA ALBASTRĂ A DEPĂRTĂRI
ALĂTURI. RAREȘ SPUNE:
— *NU ÎNȚELEG, SPĂTARE*
LUI HRANĂ. AM CREZUT
VECHILE NEMUL
PRICINĂ A
NU S

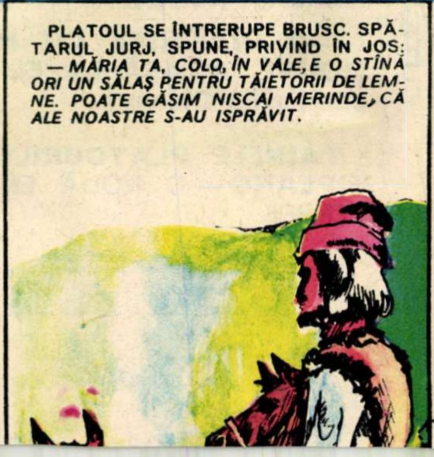

PLATOUL SE ÎNTRERUPE BRUSC. SPĂTARUL JURJ, SPUNE, PRIVIND ÎN JOS:
— *MĂRIA TA, COLO, ÎN VALE, E O STÎNĂ ORI UN SĂLAȘ PENTRU TĂIETORII DE LEMNE. POATE GĂSIM NISCAI MERINDE, CĂ ALE NOASTRE S-AU ISPRĂVIT.*

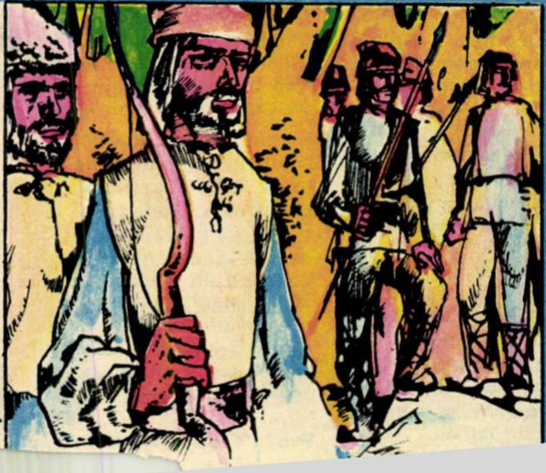

...LOR. CEI DOI CĂLĂRESC
...E JURJ, ÎNVERȘUNAREA BĂTRÎNU-
...CĂ SIHĂSTRIA L-A AJUTAT SĂ UITE
...UMIRI, DAR M-AM ÎNȘELAT. O FI AVUT VREO
...SCUNSĂ CU HATMANUL MIHU, DE CARE EU SĂ
...IU?

CAII AU AJU...
DUPĂ TRUNCHIU...
ȘASE FLĂCĂI, CA...
ȘI SULIȚI. UNUL...
— COBORÎȚI DE ...

O TABĂRĂ. CEI DOI, LEGAȚI CU FUNII, SÎNT DUȘI SPRE CĂRUȚA CU CEL MAI ÎNALT COVILTIR. UNUL DINTRE ARCAȘI SPUNE:

— AM PRINS DOUĂ ISCOADE TRIMISE DE BOIER GONȚEA.

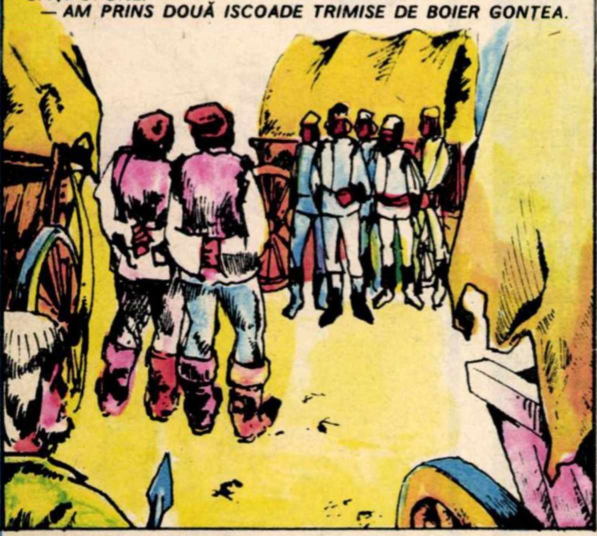

SPĂTARUL RADU JURJ ÎI ÎNFRUNTĂ CU ÎNDRĂZNEALĂ:

— NU ȘTIU SĂ FI FOST VREODATĂ ISCOADA CUIVA. ȘI DE-AȘ AVEA MĂCAR UN BRAȚ LIBER, L-AȘ ÎNVĂȚA CU OSEBITĂ MĂSURĂ PE ACEST FLĂCĂIANDRU BUNA CUVIINȚĂ ȘI LEGILE OSPEȚIEI.

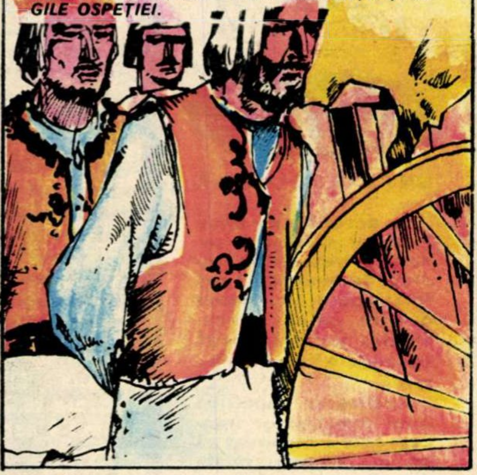

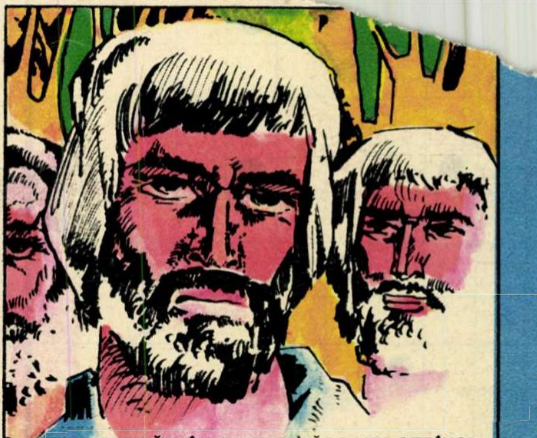

CEL MAI BĂTRÎN DINTRE BĂRBAȚII STRÎNȘI ACOLO, SPUNE:

— OAMENI BUNI, IERTATĂ FIE PRIMIREA CE VI S-A FĂCUT. AM FOST ȘI NOI GOSPODARI DE VAZĂ, RĂZEȘI DIN TATĂ-N FIU ȘI NUMAI LĂCOMIA UNUI BOIER CARE NE-A LUAT CU JAPCA PĂMÎNTURILE, NE-A ÎNRĂIT DE-AM AJUNS SĂ NE PURTĂM CA FIARELE PĂDURII. DEZLEGAȚI-I!

PETRU RAREȘ ȘI RADU JURJ AU FOST DEZLEGAȚI. RADU JURJ ZICE:

— VORBELE DOMNIEI TALE AU FOST CA UN BALSAM. M-AU FĂCUT SĂ UIT MÎNIA. SE CUVINE DAR SĂ SPULBERĂM BĂNUIALA CE A CĂZUT ASUPRĂ-NE.

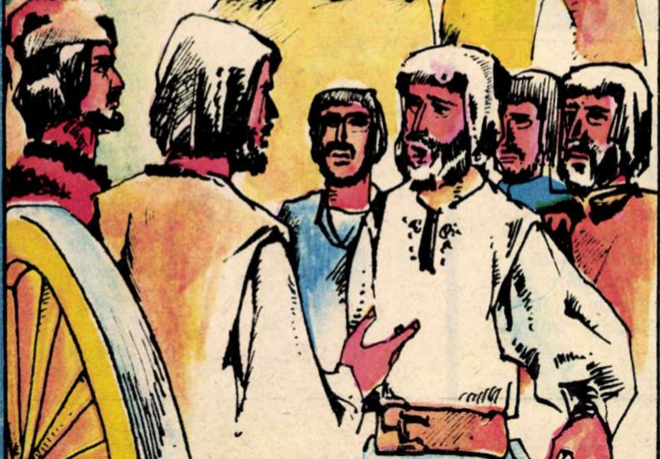

PETRU RAREȘ ARATĂ CU MÎNA SPRE MUNȚII STÎNCOȘI:

— COBORÎM DE PE CĂLIMANI. NUMELE MEU E TOADERE URSU. SÎNT BACIUL STÎNELOR DOMNEȘTI. CÎT DESPRE DOMNIA LUI, ACEST PALOȘ POATE SĂ FIE CHEZAȘ. E CLUCERUL JURJ ȘI-A FOST SUS, LA STÎNI, PENTRU NUMĂRĂTOAREA OILOR.

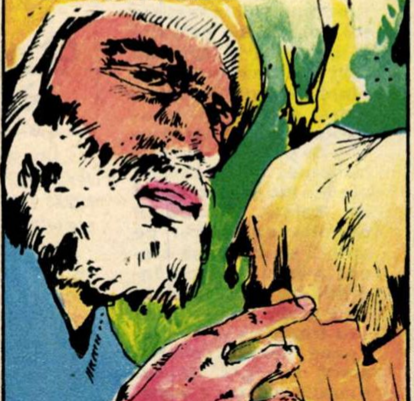

CEL MAI BĂTRÎN DINTRE RĂZEȘI ROSTEȘTE CUVIINCIOS:

— ÎNCĂ O DATĂ NE RUGĂM PENTRU IERTARE, CINSTITE CLUCERE. ȘI FIȚI BINE VENIȚI LA NOI. OM CERCA SĂ VĂ OSPEȚIM AȘA CUM SE CUVINE ȘI CUM O CERE DATINA ACESTUI PĂMÎNT.

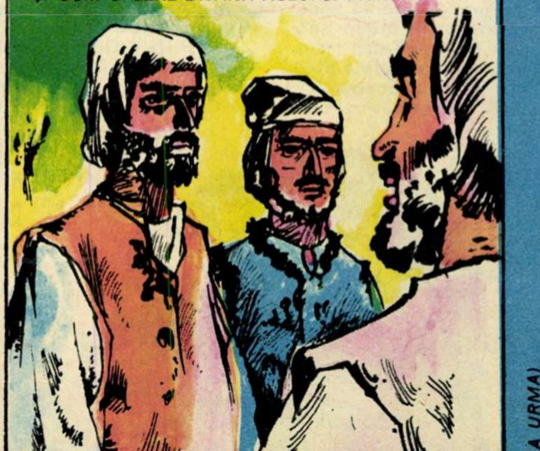

(VA URMA)

Cutezătorii 20

Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA.
Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1. Telefon: 17 60 10. Administrația: EDITURA SCÎNTEIA. Tiparul Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII.
Redactor de număr: B. CARAGIALE. Redactor artistic: Ioan DONCA. Tehnoredactor: Rozalia BARANY.

1 leu
41033

Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile P.T.T.R. de către factorii poștali și difuzorii de presă.

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

21 (139)

JOI, 21 MAI
1970 ANUL IV

8

OAMENI

SÎNT MAI TARI DECÎT STIHIILE NATURII

CHEMAREA CONSILIULUI NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

Pionieri și școlari!

În aceste zile de grea încercare pentru poporul nostru, cînd forțele dezlănțuite ale naturii au provocat însemnate pagube în unele județe ale patriei, oamenii muncii, conduși de partid, dînd dovadă de abnegație și dîrzenie, au înfăptuit adevărate acte de eroism. Manifestînd unanimă și vibrantă solidaritate umană, cetățenii patriei noastre, muncitori, țărani, intelectuali, ostași, tineri și copii de pe întreg cuprinsul țării s-au alăturat din toată inima la efortul general pentru ajutorarea județelor sinistrate.

Pionieri și școlari din județele sinistrate!

Consiliul Național al Organizației Pionierilor vă cheamă pe voi să contribuiți activ, alături de părinții și frații voștri, la înlăturarea pagubelor pricinuite de inundații și la ajutorarea familiilor lovite de urgia apelor:

Participați cu avînt și hărnicie la acțiunile de reconstrucție a școlilor, de refacere a drumurilor și podurilor, la efectuarea lucrărilor de pe terenurile agricole degradate de inundații, la toate acțiunile unde puteți fi de folos.

Îngrijiți, împreună cu utecistii, pe bătrîni, pe bolnavi și pe copiii mici, acordîndu-le tot ajutorul de care au nevoie.

Pionieri și școlari din celelalte județe ale țării!

Colectați și donați rechizite și manuale școlare necesare încheierii în bune condiții a anului școlar de către colegii voștri din județele sinistrate.

Consiliul Național al Organizației Pionierilor își exprimă convingerea că veți da dovadă și de această dată de un fierbinte patriotism, adăugînd succeselor voastre la învățătură fapte demne de lupta eroică a întregului nostru popor, în bătălia pe care acesta o dă pentru învingerea urmărilor stihiei și reintrarea în normal a vieții, în toate domeniile de activitate.

DUPĂ CUM AȚI AFLAT, DRAGI CITITORI, PLOILE ABUNDENTE CARE AU CĂZUT ZILELE TRECUTE ÎN UNELE ZONE ALE ȚĂRII, TOPIREA BRUSCĂ A UNEI MARI CANTITĂȚI DE ZĂPADĂ AU FĂCUT CA RÎURILE SĂ IASĂ DIN MATCĂ ȘI SĂ SE REVERSE ÎN PROPORȚII NEOBIȘNUITE, INUNDÎND MARI SUPRAFEȚE DE TEREN, SATE ȘI ORAȘE DIN NORDUL ȚĂRII.

ÎMPOTRIVA APELOR DEZLĂNȚUITE, S-A DUS ÎN ACESTE ZILE O LUPTĂ APRIGĂ, HOTĂRÎTĂ, LA CARE AU PARTICIPAT MII ȘI MII DE CETĂȚENI DIN LOCALITĂȚILE AFLATE ÎN ZONELE INUNDATE, MILITARI AI FORȚELOR ARMATE, GĂRZILE PATRIOTICE, TINERETUL. ÎN UNELE ÎMPREJURĂRI ACȚIUNILE DE LIMITARE A DISTRUGERILOR PRICINUITE DE FURIA APELOR AU CONSTITUIT ADEVĂRATE ACTE DE EROISM INDIVIDUAL ȘI COLECTIV.

PENTRU A CUNOAȘTE LA FAȚA LOCULUI AMPLOAREA ACESTOR CALAMITĂȚI ȘI A STABILI MĂSURILE CE SE IMPUN CU PRIORITATE PENTRU CA EFECTELE INUNDAȚIILOR SĂ FIE ÎN CÎT MAI SCURTĂ VREME LICHIDATE ȘI ACTIVITATEA SĂ REINTRE PE FĂGAȘUL EI NORMAL, TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU, SECRETARUL GENERAL AL COMITETULUI CENTRAL AL P.C.R., ÎNSOȚIT DE TOVARĂȘII GHEORGHE PANĂ, VIRGIL TROFIN, ILIE VERDEȚ, JANOS FAZEKAȘ ȘI IOSIF BANC, A ÎNTREPRINS O VIZITĂ ÎN CÎTEVA DIN ZONELE AFECTATE DE REVĂRSĂRILE APELOR.

VESTEA CĂ TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU ȘI CEILALȚI CONDUCĂTORI DE PARTID VIZITEAZĂ ZONELE LOVITE DE INUNDAȚII S-A RĂSPÎNDIT RAPID. SUTE, MII DE LOCALNICI AU IEȘIT PE STRĂZI PENTRU A-I SALUTA PE OASPEȚI, PENTRU A-ȘI EXPRIMA MULȚUMIREA CĂ, ÎN ACESTE MOMENTE GRELE, CONDUCĂTORII DE PARTID ȘI DE STAT SE AFLĂ ÎN MIJLOCUL LOR, ASIGURÎNDU-I CĂ OAMENII MUNCII ÎN FRUNTE CU COMUNIȘTII, BĂRBAȚII, FEMEILE, TINERETUL, OSTAȘII VOR FACE TOTUL PENTRU CA ÎN CEL MAI SCURT TIMP EFECTELE DĂUNĂTOARE ALE INUNDAȚIILOR SĂ FIE ÎNLĂTURATE, IAR ACTIVITATEA DIN INDUSTRIE, AGRICULTURĂ, DIN CELELALTE SECTOARE SĂ INTRE CÎT MAI REPEDE ÎN NORMAL.

COPII CU CARE NE MÎNDRIM

Așa cum ați aflat din presă, de la radio sau televiziune în aceste zile de mare incordare, în zonele afectate de revărsarea apelor, oamenii au luptat cu indîrjire pentru stăvilirea stihiilor naturii. Ca în atîtea alte împrejurări, pionierii și școlarii s-au dovedit și acum adevărați cutezători, ajutîndu-și părinții, bunicii, frații, colegii.

Pînă în momentul cînd revista noastră pleca la tipar, la redacție, cu toată situația grea din zonele respective, ne-au parvenit primele știri pe care vi le prezentăm și vouă.

●

Anton Demian (Școala generală nr. 5, Reghin) reușise să-și procure o barcă. Cartierul în care locuia, Iербuș, era aproape sub apă. În prima casă în care a pătruns a găsit cinci copii îngroziți și doi bătrîni. Înainte de a sosi cei vîrstnici, Anton a reușit să-i transporte pe toți, mai întîi copiii (o fetiță avea numai cîteva luni), apoi bătrînii, ducîndu-i în podul birourilor Întreprinderii de prelucrare a lemnului.

●

În orașul Dej, apele celor două Someșuri urcaseră cu 9 metri peste nivelul obișnuit. Acțiunile de salvare a oamenilor și a bunurilor materiale erau în toi. **Victor Mureșan,** de la Școala generală nr. 1, a zărit o fetiță de vreo 6 ani luptîndu-se cu apa. S-a agățat repede de-o salcie, i-a aruncat fetei un colac de cauciuc, dar aceasta nu l-a prins. Atunci, Victor a riscat. S-a dus spre ea și a reușit s-o salveze: acum fetița este sănătoasă.

●

O ambarcațiune, improvizată în numai cîteva ore de un elev de la liceu, a transportat numeroși cetățeni care fuseseră imobilizați în case inundate. **Petru Șimon,** elev la Școala generală nr. 5, Reghin, s-a dovedit un ajutor de nădejde înfruntînd cu mult curaj puhoiul apelor. Pionierii **Vasile Pop** și **Ștefan Ioan** (Școala generală nr. 1, din aceiași localitate), au scos la mal animale și alte bunuri materiale, salvîndu-le de furia apelor.

●

Ovidiu Pop (clasa a VII-a, Școala generală nr. 1), **Mihai Florescu, Petru Petrovan, Vasile Rusu, Ioan Kis, Viorel Săblădan** (clasele a VII-a și a VIII-a, Liceul nr. 2), **Augustin Sătmar, Leontina Vlad, Florica Fluca, Georgeta Iov** (Școala generală nr. 2). Acestea sînt doar cîteva nume ale pionierilor care s-au dovedit de un real folos oamenilor maturi în greaua încercare pe care a suferit-o orașul Dej. Eforturile lor de a salva vieți omenești, preocuparea de a-i ocroti pe colegii care au avut mai mult de suferit, și cărora le-au oferit îngrijiri și locuință, sînt demne de toată lauda.

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

Zilele acestea, la redacție a sosit știrea că de pe benzile de montaj ale Uzinei de autoturisme Pitești a ieșit «Dacia-1100» cu numărul 20 000, iar sora sa, «Dacia-1300», a ajuns la numărul 1 000. De altfel, constructorii de autoturisme piteșteni produc într-o singură zi circa 80 de automobile «Dacia» în cele două tipuri cunoscute.

O veste îmbucurătoare avem și pentru amatorii de... carting.

Întreprinderea tîrgovișteană «Ciocanul» a trimis pînă acum în diferite părți ale țării un prim lot de 48 de carturi. Pînă la sfîrșitul lunii vor mai livra încă 150.

Pentru cei interesați, cîteva date tehnice: greutatea unui cart este de 82 kg (fără pilot); motorul — 4 cai, 4 viteze, 60 km pe oră.

ENIGMELE TERREI

TAINELE PLATOULUI ALTIPLANO

Astăzi numeroși oameni de știință încearcă să smulgă vălul enigmelor ce dăinuie încă asupra platoului Altiplano, situat în America de Sud la o altitudine de aproape 4 000 m. Ei caută să afle:

- **CUM SE EXPLICĂ EXISTENȚA APEI SĂRATE A LACULUI TITICACA AFLAT LA ÎNĂLȚIMEA DE 3 812 M?**
- **DE CE MONUMENTALELE CONSTRUCȚII DE PIATRĂ DE LA TIAHUANACO SITUAT ÎN VECINĂTATEA LACULUI SÎNT NUMAI PE JUMĂTATE TERMINATE?**
- **PRINTRE ANIMALELE CARE AU TRĂIT PE ACESTE LOCURI ÎN EPOCA PRECOLUMBIANĂ A FOST ȘI CALUL?**

Ce ne pot spune datele obținute pînă acum de numeroși cercetători care au căutat să elucideze aceste enigme?

- În limba indienilor aimara, care trăiesc aici încă din epoca precolumbiană, numele de Titicaca se traduce prin «*Lacul judecății*». Ce i-a determinat pe vechii aimara să dea acest nume lacului? În legendele indienilor se vorbește de un bogat oraș ce s-ar fi aflat pe locul acoperit astăzi de apele lacului. Se spune că, locuitorii acestui oraș ar fi fost oameni cruzi și războinici. La un moment dat, valurile uriașe ale unui cataclism vulcanic au acoperit orașul cu apă, apoi uscatul (Altiplano de astăzi) s-ar fi ridicat pînă la... ceruri. În credința lor, indienii au considerat că acest fenomen s-ar fi datorat răzbunării zeilor și au dat lacului format în urma cataclismului numele de «Lacul judecății».

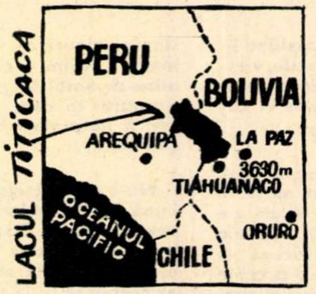

De altfel pescarii aimara povestesc că pe fundul lacului se văd construcții și șosele înghițite de ape. În anul 1967, omul-broască, Ramon Avellaneda scufundîndu-se în apele lacului, pînă la 240 m adîncime, a reperat și fotografiat niște ruine misterioase. Anul trecut, comandantul Cousteau a cercetat adîncurile lacului cu una din faimoasele sale «farfurii scufundătoare», dar declarațiile

(CONTINUARE ÎN PAG. 10)

Cu mii de ani în urmă, marea scălda — poate — giganții indieni. Astăzi ei domină platoul Altiplano la 4 000 metri înălțime.

CUPON 5
SERIA A III-A

CARE ESTE TITLUL ROMANULUI L
IRVING STONE, CONSACRAT VIEȚII ȘI O
PEREI LUI VAN GOGH?

ATENȚIUNE În curînd vom publica premiile seriei a II-a.

Vincent VAN GOGH

(1853-1890)

S-a născut la Groot-Zundert, în familia unui pastor olandez. Fire ciudată, a iubit cu nebănuită intensitate viața și oamenii. N-a avut însă parte de nici o bucurie. Nu știu dacă vreun artist — sau vreun om — a avut o existență mai dramatică decît Vincent Van Gogh. Incapabil să se adapteze societății burgheze în mijlocul căreia trăia, neînțeles de familia sa — cu excepția fratelui cu care va purta o îndelungată corespondență și care nu va înceta să-l susțină material și moral — după eșecuri și dezamăgiri de tot felul, se decide să se consacre picturii. În 1866 vine la Paris unde se afla fratele său. Aici îi cunoaște pe pictorii impresioniști, ale căror opere îl stimulează să lucreze cu înverșunare. Dar din nefericire, în afara unui cerc restrîns, pictura sa nu este înțeleasă.

Puternica sa viață interioară face ca desenul și culoarea să fie utilizate cu maximum de intensitate și expresivitate. Priviți vasul acesta cu floarea-soarelui și veți vedea cum toate culorile vibrează.

Aspirînd spre lumină, pictorul pleacă în sudul Franței la Arles, unde pictează cu aceeași înverșunare. Aici însă, va avea prima criză nervoasă. El însuși se internează la Saint-Rémy, apoi la Auvers-sur Oise — unde pictează mereu, ori de cîte ori găsește un ceas de liniște sufletească. Pictura sa este o permanentă aspirație spre frumusețe. «Am încercat să exprim cu roșul și cu verdele teribilele pasiuni omenești» *spunea pictorul. Neînțeleasă atunci, arta lui a îmbogățit lumea și astăzi Van Gogh ne apare ca unul dintre geniile picturii moderne.*

HORIA HORȘIA

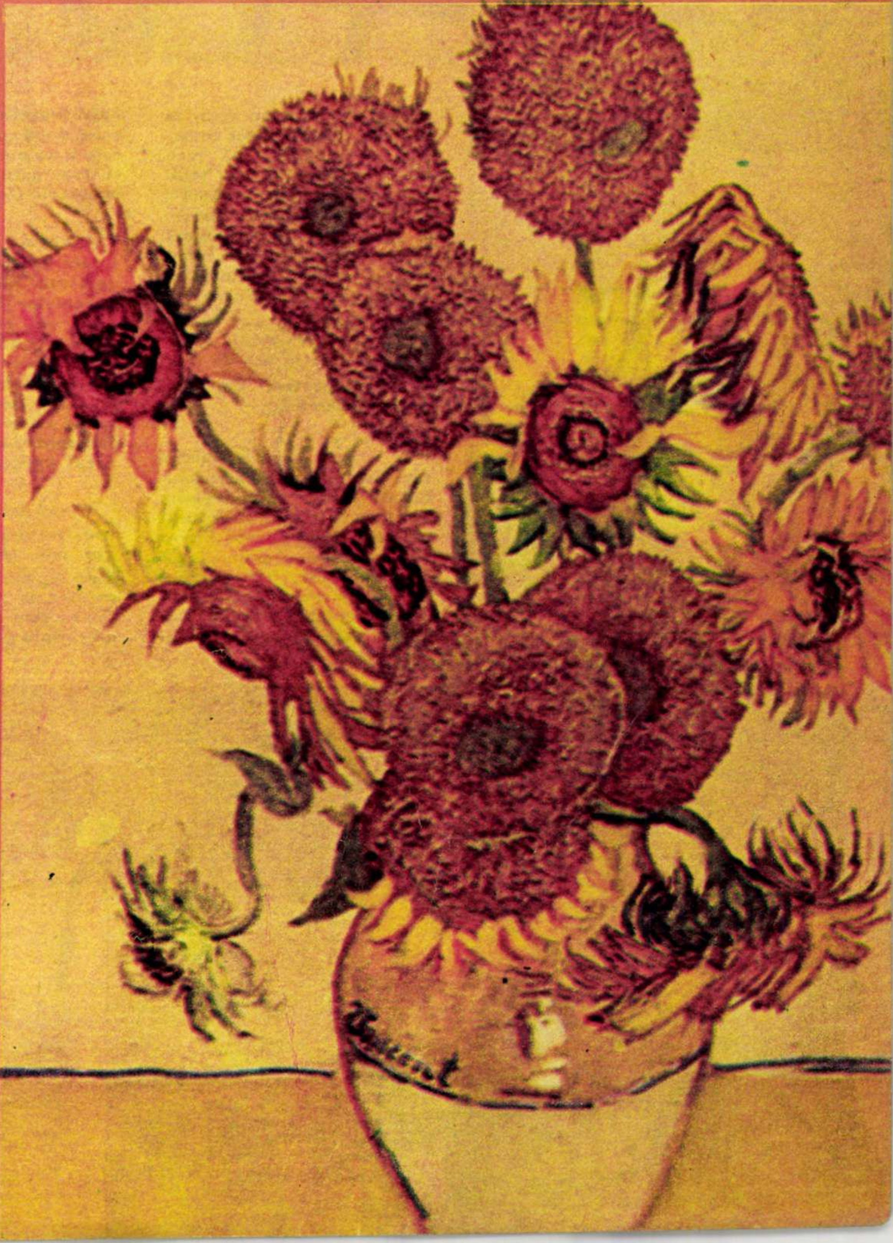

Van Gogh
FLOAREA-SOARELUI *(Galeriile Tate - Londra)*

S-A PIERDUT UN APARAT DE FOTOGRAFIAT

**De fapt, titlul cel mai potrivit
pentru aceste suite de imagini, pe care noi
am început să vi le prezentăm încă din numărul trecut, ar fi:
s-a găsit un aparat de fotografiat!
Dacă aparatul s-ar fi pierdut de-a binelea, cum am mai fi putut
să dăm de urma filmului cu care a fost încărcat,
cum am mai fi reprodus aceste imagini surprinse instantaneu, ca într-un superb
joc al fanteziei copilărești
de cel sau de cei ce s-au amuzat pentru o anumită perioadă de timp
cu obiectivul său indiscret? Și zău,
ar fi fost păcat să se piardă măcar și o parte din aceste adevărate sondaje
într-o lume a tinereții, a bucuriei pe care voi ne-o oferiți atît de generos!**

1

2

3

Iată, noi nici nu știm la ce meci teribil a fost imortalizată această fază tare «la cos» (foto 1). Nu știm nici dacă fata cu numărul 4 pe tricou a marcat sau nu în acea clipă vreun punct pentru echipa sa. Un lucru însă știm cu siguranță: și anume că, mulți dintre voi iubiți sportul, că foarte mulți îl și practicați și ați fi putut sta tot așa de bine în locul sportivei din fotografia noastră.

«Microbiști» din Cișmigiu, ai pătrățelului de hîrtie cu marginile zimțate și imaginile colorate, gata să te poarte într-o clipă de-a lungul și de-a latul continentelor, istoriei, ori pe vastele meridiane ale științei și culturii umane. Ați ghicit, este vorba de pasionații filateliei. O pasiune în care, după cum se vede, vîrstele n-au nici o importanță, ci doar actul frumos al cunoașterii (foto 2).

Atenție, visători! Așa poate ar trebui să scrie în cele mai tihnite colțuri ale parcurilor (foto 3), acolo unde voi, dragi cititori, vă retrageți adesea cu o carte pe genunchi, sau pur și simplu în tovărășia unui gînd frumos, pentru a sta de vorbă cu eroul vostru ideal sau pentru a contempla măretul spectacol al naturii.

Chiar dacă sînt cam mulți meșteri mari pentru un singur par, (foto 4) tot mai bine e așa, decît nici un meșter la mai mulți pari! Cei ce știu să repare acum, un simplu gard al unei școli, sîntem siguri că vor ști să înalțe mîine construcții pline de ambiție, pe măsura timpului în care trăiesc și vor fi gospodari buni și în casa lor.

Nu-i rău, desigur, să ai o clipă de destindere la iarbă verde (foto 5). Cu o condiție însă: să faci asta în timpul tău liber, ci nu atunci cînd ar trebui să fii la școală, sau să-ți pregătești lecțiile;

Nu știm dacă băieții din fotografia noastră au respectat sau nu această condiție, oricum ei ne-au oferit prilejul de a ne-o reaminti.

Ca, de altfel, și acești prea temerari înotători (foto 6) care făceau o baie «la dig», cu multă dezinvoltură, deși pe zidul din stînga scrie clar de mai multe ori: «SCĂLDATUL INTERZIS!» Scăldatul a fost interzis în această zonă nu dintr-un capriciu al nu știu cui, ci pentru că locul este periculos, iar uneori aici s-au petrecut accidente grave. Cutezători, cutezători, dar nici chiar așa! Orice act de cutezanță are și o bază rațională.

Dar să ne oprim aici. Colegii noștri fotoreporteri au venit între timp cu alte imagini developate și reproduse din aparatul fotografic... pierdut!

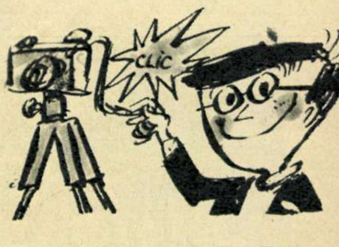

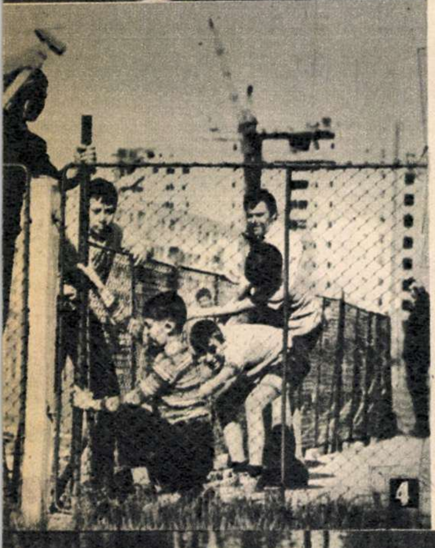
4

5

6

REPORTER
CLUB
CUTEZĂTORII

ROZETA SĂPTĂMÎNII

AZI, REPORTERUL PIX, VĂ PREZINTĂ, AȘA CUM V-A PROMIS, UNA DINTRE CELE MAI CONCISE CORESPONDENȚE PRIMITE LA CLUB. EA ESTE SEMNATĂ DE PIONIERII ȘCOLII GENERALE NR. 2 DIN HUNEDOARA.

O scrisoare... surpriză

24 aprilie 1970. Pe adresa unității noastre sosește o scrisoare de la miliția orașului. Sîntem cu toții nerăbdători să aflăm despre ce este vorba. Tovarășa comandantă o desface repede. Aflăm că... **«Miliția municipiului transmite mulțumiri elevilor Petru Chezan și Ștefan Negreanu (clasa a 5-a și a 8-a), care pe data de 14 aprilie 1970 au dat dovadă de inteligență și curaj sesizînd și ajutînd organele noastre în prinderea unui periculos infractor, autor al mai multor furturi din locuințe. Felicităm colectivul școlii care cultivă la elevi respectul față de muncă, de legile țării noastre».**

NOI, COLEGII ACESTOR ELEVI, VĂ RUGĂM SĂ LE PUBLICAȚI FOTOGRAFIILE ÎN REVISTA «CUTEZĂTORII».

RADARUL ROZETELOR

SHERLOCK HOLMES ȘI... ȘIRETURILE!

În școala noastră se întîmplă un fapt nemaiîntîlnit: elevilor au început să le lipsească șireturile de la pantofi și nu de puține ori chiar și pantofii! Cineva ne face șicane sau... poate că e supărat pentru excesul nostru de curățenie! Să explic despre ce este vorba: pentru ca sala noastră de clasă să se păstreze curată, fiecare elev își aduce papuci, iar pantofii îi lăsăm, bineînțeles, la vestiar. Dar de la un timp, nu numai șireturile, ci și pantofii, chiar de i-am căuta cu lupa tot nu i-am găsi. Văzînd noi că nu-i de glumă, ne-am transformat în detectivi, cu scopul de a-i depista pe făptași. Trebuie să mărturisesc că deocamdată ne aflăm la stadiul de «presupuneri». Ținem noi sub supraveghere cîțiva «suspecți», dar deocamdată nu le pot destăinui numele. Fac și eu pe misteriosul!

Corespondent special,
NICOLAE PĂUN,
Iași

PĂDUREA... LA NOI ÎN ȘCOALĂ!

Da, în laboratorul școlii noastre poți întîlni fel de fel de păsări și animale. Dar, chiar dacă aspectul unora este mai fioros, nimeni nu se sperie. De ce? Simplu! Pentru că ele sînt... împăiate. Faima cercului nostru cu această îndeletnicire a depășit de mult hotarele județului. Punctul cel mai atractiv din expoziția școlii îl constituie numeroasele păsări și animale împăiate. Dintre cei mai pricepuți membri ai cercului îi pot aminti pe Vasile Nedelcu, Ionel Stanciu, Nicolae Pănescu, Ion Mihalcea.

VERGILIA FLOROIU,
președinta detașamentului clasei a VII-a,
Școala generală, comuna Vericești,
județul Vîlcea

EȘTI TU, CUTEZĂTORULE?

Tu, precum visul, poți lua o mie de chipuri, cutezătorule. S-ar putea să te amuze ori să te contrarieze comparația. Nu-mi aparține (din păcate). Așa-i scria un mare savant fiului său: «te iubesc pentru că exiști și ești al meu, dar parcă mai mult te iubesc pentru că ești ca visul, ai o mie de chipuri și-mi ceri să te privesc de o mie de ori».

Uite, azi, eu te văd cutezătorule, avînd chipul băiatului întîlnit mai deunăzi de mine într-un autobuz. Și-a cumpărat bilet de îndată ce s-a urcat, dar taxatoarea a uitat și, după cîteva minute i s-a adresat cu un glas strident și umilitor:

— Puștiule, de ce ești necinstit? De ce nu iei bilet?

Băiatul a roșit. Simțeam că-l doare o acuzație atît de gravă: fusese făcut necinstit. Dar nu a răspuns un cuvînt urît. A arătat doar biletul și a spus:

— Priviți-l!

Cine i-a dat tăria să-și înfrîngă nervii, să se comporte civilizat? Nu știu. Poate și-a zis că taxatoarea e obosită, s-a trezit de la trei noaptea și muncește nemișcîndu-se de pe scaun de ore și ore în șir, avînd de-a face cu oameni de tot felul... Poate. Sau poate s-a gîndit numai la el însuși. Am fost jignit? s-a întrebat. Da, și-a răspuns, am fost. Dar probabil femeia nu a avut intenția aceasta. Sigur, putea folosi și alte cuvinte, limba noastră e atît de bogată în vorbe de blîndețe și omenie — dar, scoasă din pepeni de alții, și-a vărsat nervii asupra lui. A fost cumva el laș, nu și-a apărat cumva el demnitatea, nerăspunzîndu-i, nepunînd-o, cum se zice, «la punct» pe taxatoare? Nu. Nu printr-un răspuns impertinent își putea apăra demnitatea. Demnitatea sa a constat în faptul că, cinstit din capul locului, nu s-a gîndit niciodată să trișeze, să călătorească fără bilet. A fost acuzat pe nedrept? Da. Dar important i se pare că el nu are ce să-și reproșeze.

Au trecut cîteva minute și am auzit-o pe taxatoare chemîndu-l mai aproape și șoptindu-i stînjenită:

— Iartă-mă, băiete.

El a surîs. Nu ca o satisfacție că i se ceruse scuze.

A surîs propriilor sale gînduri de mai înainte.

Tu erai băiatul acela, cutezătorule?

Octav **PANCU-IAȘI**

«SĂPTĂMÎNA PRIMĂVERII»

Îmi veți da dreptate cînd voi spune că nu poate fi vorba de o săptămînă decît simbolic. Elevii de la noi din școală, multe săptămîni de-a rîndul, au împodobit satul cu pomi, cu flori. Începînd din curtea școlii și terminînd cu celelalte curți ale caselor noastre, cu ulițele, toate au căpătat haina multicoloră a primăverii. Și n-am lucrat la întîmplare! Tovarășul inginer Virgil Badea, fost elev al școlii noastre ne-a îndrumat și ne-a făcut schițe orientative.

ELENA SAVU,
pionieră în clasa a V-a,
Școala generală nr. 2,
Piscani, jud. Argeș

CONVORBIRILE REPORTERULUI
PIX

REVISTA REVISTELOR ȘCOLARE

Aș inaugura această nouă rubrică a paginii «Reporter-clubului» adresînd mai întîi un călduros «Bravo!» tuturor cutezătorilor, mînuitori ai condeiului.

● **«Fire de tort»**, *revistă a* **Școlii generale nr. 81, București** *(aflată în cel de al patrulea an de apariție) împletește «gînduri despre școală» cu evocări literare — «Pe meleagurile eminesciene», Ipotești; «Viața mea și raiul meu» semnate de* **Adrian Catană** *și* **Anca Voicu.** *Regăsesc aici, acele crîmpeie de proză — miniaturi ale* **Lăcrămioarei Pohribeanu** *(acum elevă în clasa a VIII-a) și descopăr*

armonii noi în poeziile **Brîndușei Mariotеanu** *«Inspirație la un decor» și în suita de imagini întrețesute într-un fabulos și minunat de frumos «Covor oltenesc»: «Se desprindeau din el/ Stele călătoare/ Veșnic nestinse./ Formele, florile.../ Aveau misterul și ritmicitatea/ Zilelor și nopților oltenești/ Aveau culoarea pămîntului/ Și simțirea florilor/ Și întunecarea iernilor/ Și uscăciunea verilor/ Și albul zăpezilor/ Și negura turmelor/ Aveau verdele pădurilor/ Aveau roșeața chipurilor.../ Păsările țesătoare au adus/ La geamul meu, ieri/ Un covor oltenesc...»*

Regret că nu știu cui datorează această revistă, îndeobște literară, ilustrația — acuarele în tonuri vii care îi susțin și completează sugestiv conținutul.

«Drumeția» *se legitimează prin titlu ca revistă a cercului de geografie și turism a* **Școlii generale Vultureni, județul Cluj.** *În cuprins: însemnări, impresii din excursii, informații privind cercetările pentru culegerea datelor și interpretarea microclimatelor anotimpurilor în comuna Vultureni. Nu lipsesc din revistă sfaturile turistice și medicale semnate, firește, de turistul «Știe tot». Și acum, surpriza: pagina literară — o poezie cu titlul (ați ghicit!) «Drumeția». Pentru* **Ion Mureșan** *(clasa a VIII-a) natura «cu apele, cu munții Babii Dochii» au devenit o adevărată muză de inspirație. Nu-mi rămîne decît să le urez succes pe viitoarele trasee turiștilor din Vultureni.*

Pix

IMPORTANT!

Pentru toți corespondenții! Nu uitați să-mi trimiteți revistele care se editează în școlile voastre. Reporter-clubul va publica lunar «Revista revistelor școlare»!

ANTOLOGIE LIRICĂ

TUDOR ARGHEZI

(1880-1967)

După Eminescu, unul dintre cei mai mari lirici din literatura noastră este Tudor Arghezi. Meșter neîntrecut al cuvîntului, pe care îl cizelează și îi dă strălucire, iscînd «frumuseți și prețuri noi» — autorul «Cuvintelor potrivite», al «Florilor de mucigai», al «Cîntării omului» este totodată și unul dintre cei mai viguroși pamfletari.

Tudor Arghezi a scris și numeroase volume de proză (Icoane de lemn, 1930; Poarta neagră, 1930; Tablete din Țara de Kuty, 1933 — și altele). De asemenea, a fost atras de universul miraculos al copilăriei, pe care l-a surprins în mai multe cicluri de poezii.

Lumină lină

Cum te găsești, ușoară zburătoare,
Zăcînd aci, pe-o margine de drum,
Și nu dormind într-un polen de floare,
Învăluită-n aur și parfum?

Neascultînd de vîntul de la stup,
Te-ai aruncat în plasa verde-a zilei
Și darurile-acum, ale zambilei,
Puterile-amorțite ți le rup.

Voind să duci tezaurul de ceară,
Te prăbușiși din drumul cel înalt.
Cine-o să vie, trupul tău de-afară
Să-l caute și-n jur să sufle cald?

Cu aripa-n țărînă și în vis,
Strînge la piept comoara ta deplină.
Cît te iubesc, frumoasa mea albină,
Că sarcina chemării te-a ucis!

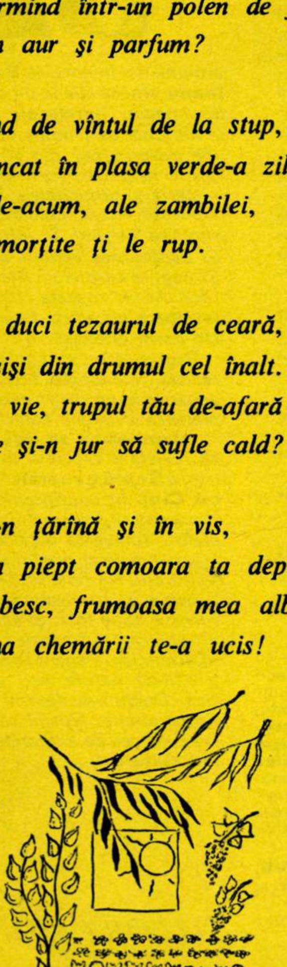

Desen de MIȚURA ARGHEZI

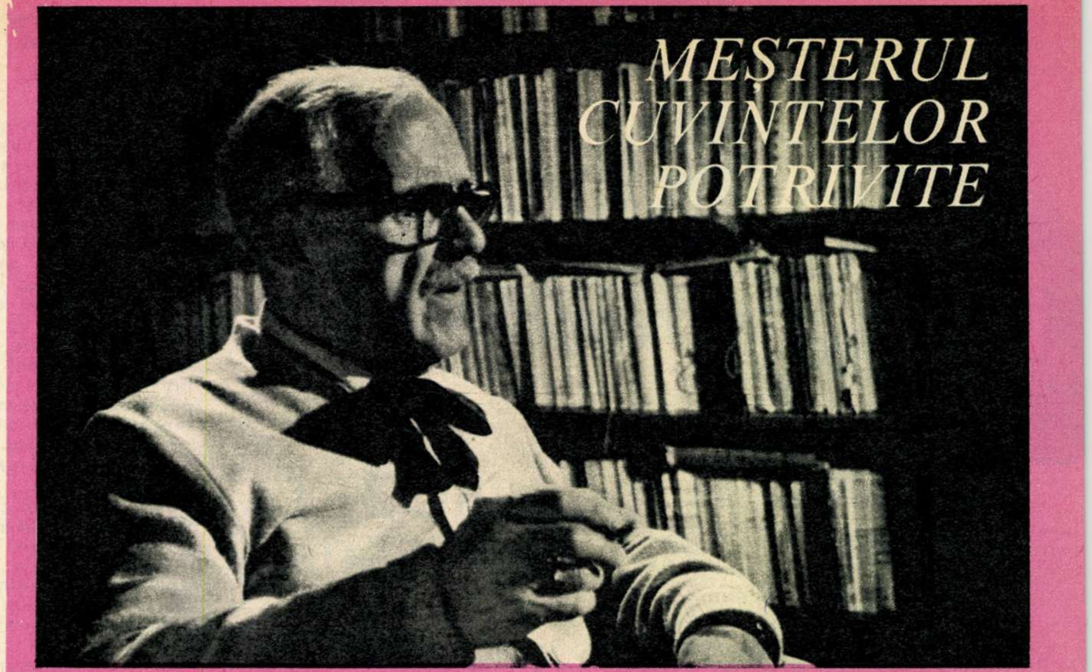

MEȘTERUL CUVINTELOR POTRIVITE

E cartea copilăriei noastre, a bucuriilor mari și a necazurilor mici din fiecare zi, petrecute între părinți și cei doi copii, Mițura și Baruțu...

Cu toate că e o carte de povestiri, lucrurile scrise în paginile ei sînt adevărate, foarte adevărate. Credeți-mă pe cuvînt, pentru că eu sînt unul dintre «eroii» ei! La o vîrstă în care praștia, mingea, săritul peste gard și bicicleta nu mai însemnează decît o amintire, *Cartea cu jucării* a rămas un document de viață trăită.

Autorul ei este tatăl meu, Tudor Arghezi. Anul acesta, la 21 mai se împlinesc 90 de ani de cînd s-a născut... A fost și el copil ca voi, dar în niște timpuri cînd prin București trecea diligența și tramcarul... Copilărie și tinerețe grea. Nu-i plăcea să vorbească de acei ani care nu au semănat în nici un fel cu adevăratele povestiri din *Cartea cu jucării*... Lucrează de foarte tînăr să-și cîștige o existență onestă: ucenic la un atelier de pietrărie, custode la o expoziție, laborant la Fabrica de zahăr «Chitila». La 14 ani trimite primele versuri la revista «Lumea nouă» unde, la poșta redacției, i se dă un răspuns rămas celebru: «Mai știi de unde sare iepurele?» În 1896, la 16 ani deci, are loc adevăratul lui debut literar, prin trimiterea unui număr de 15 poezii Suplimentului literar al ziarului «Liga ortodoxă», semnate Ion N. Theodorescu și Ion Theo... E și anul în care îl cunoaște pe marele nostru pictor Ștefan Luchian și pe Ion Luca Caragiale.

Copilandru fiind, l-a zărit pe Calea Victoriei pe Eminescu, despre care avea, după o jumătate de veac, în 1943, să publice o cărticică...

Din școală, din clasele gimnaziale, era coleg și prieten cu Gala Galaction și N.D. Cocea — făcîndu-și reciproc mărturisiri literare de primă și explozivă tinerețe. O viață întreagă au rămas buni prieteni.

După anii petrecuți la Chitila și la Cernica, experimentînd liniștea mănăstirii pentru a lucra mai în tihnă, pleacă la Geneva și Paris unde rămîne pînă în anul 1910. Este o epocă importantă pentru activitatea lui poetică, gazetărească și de prozator.

Lacul Leman, ulițele medievale, toamnele reci, priveliștile Alpilor, oamenii și împrejurimile, paralele inspirației poetice din țară, i-au furnizat tot atîtea imagini pentru o serie de versuri care abia în 1927 au apărut într-un volum: *Cuvinte potrivite*.

Dar epoca volumului *Cuvinte potrivite* se confundă în bună parte cu timpul povestirilor din *Cartea cu jucării* (1931) — timp în care Arghezi era total afirmat ca poet, prozator și gazetar. Scosese și celebrele lui *Bilete de papagal*, ziar neobișnuit de mic și de vehement.

Apăruserăm în viața familiei, noi,cei doi copii, pentru care măicuța și tătuțu au creat o lume neștiută în copilăria lor. Dintr-un teren părăginit de la marginea orașului, au făcut o grădină, o casă, o livadă — *e Mărțișorul* care împlinește și el, în această primăvară 40 de ani de existență.

Scriitorul a devenit gospodar: cu mîinile lui și cu mîinile măicuții, Paraschiva, au fost plantați vișinii și cireșii, nucii și caișii, merii, perii pe care-i veți găsi în rod cînd veți intra în grădina Mărțișorului. Acum gospodarii ei nu mai sînt: s-au contopit cu florile de mac și mușețel, cu miresmele din iarbă, cu boabele de rouă, cu ziua și cu noaptea — și mai ales cu noaptea — pentru că pe locul unde a fost prima vatră a Mărțișorului — o casă de lut — veți găsi acum două lespezi albe cu cîte o inscripție simplă alături de numele lor de ctitori: Tudor și Paraschiva.

De Mărțișor sînt legate stihuri și povestiri. Zdreanță adulmeca potecile grădinii ca și Ursei, Zmeu ori Lăbuș... Gîri-gîri, gîsca îmbătrînită în ograda casei, venea la geam să-și capete, în fiecare dimineață, tainul de grăunțe... Sub streșinile casei, cuiburile de vrăbii și hulubi întregeau atmosfera unui basm real... Nu e colț al grădinii unde poezia să nu-și fi căutat versuri, rime și simbol!

În Mărțișor, eroii *Cărții cu jucării* au crescut și ei mari, deopotrivă cu arborii și cu vîrstele grădinii — Mițura a căutat culorile cerului și ale pămîntului, iubind pictura, transformată apoi în pasiune pentru teatru... Cel ce încearcă din condei să potrivească niște amintiri, a rămas și el la potrivirea de cuvinte și la ducerea mai departe a gospodăriei Mărțișorului, devenit, de curînd «Casă memorială» — adică tot grădină: de versuri, de imagini și de povestiri... De-aci, dintr-un pîlc de albăstrele, am cules și eu, buchetul cuvintelor de față pe care, împreună, să-l așezăm lîngă foaia de calendar a zilei de 21 mai...

BARUȚU T. ARGHEZI

Primăvară la Mărțișor.

ACELE ZILE DE PRIMĂVARĂ

Povestire de RADU F. ALEXANDRU

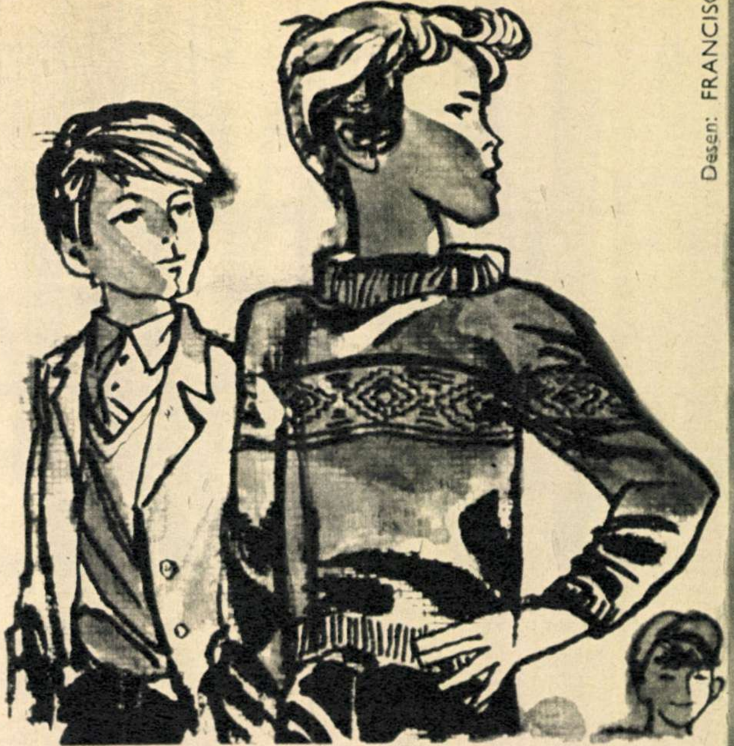

Desen: FRANCISC KALAB

Dorel întotdeauna juca în echipa mea. El voia. Odată, eram singuri, mi-a spus: «— Ducu, eu cred că ar fi bine, ca începînd de astăzi, noi doi să facem parte din aceeaşi echipă». Fără nici o explicaţie. Şi cred că de fapt nici nu era necesară. Dorel era unul dintre băieţii cu care mă înţelegeam cel mai bine şi faptul că voia să facă parte din «brigada» mea nu putea decît să mă bucure. Pentru că, trebuie să vă spun, la noi pe stradă cel mai des se juca «Hoţii şi vardiştii». Cîte şase partide în fiecare zi: de trei ori erai «hoţii» şi de trei ori «vardiştii» — trei ori «gaşca», trei ori «brigada». Eu eram căpitanul unei echipe. Asta din două motive. Primul era că ştiam să cîştig la alegeri. Să ne înţelegem, oricine cunoaşte sistemul prin care se stabileşte cine alege primul: pornesc amîndoi în acelaşi timp, talpă lîngă talpă, care-şi calcă întîi adversarul a cîştigat. Simplu? S-o credeţi voi! Simplu pentru unul care aminteşte proverbul «unde nu-i cap, vai de picioare». Pentru cine vrea să facă o treabă serioasă, problema-i evident mai complicată. Păi, întîi şi întîi, trebuie să cunoşti numerele de la pantofii tuturor candidaţilor; mă rog, dacă nu se poate exact, chiar cu o oarecare aproximaţie. Apoi, ţinînd în permanenţă seama de raportul dintre laba piciorului tău şi cea a adversarului, să stabileşti într-o secundă, dar nu mai mult poziţia într-adevăr optimă a pantofului: pe lung sau pe lat. Nu am timp acum să vă explic întreaga teorie, dar dacă eu sînt cel care aleg aproape mereu primul, ei bine, aş vrea să reţineţi că nu este vorba de «baftă», ci de ştiinţă.

Al doilea motiv pentru care mi-au încredinţat comanda echipei este că sînt un bun tactician. Nu iau niciodată o hotărîre fără să ţin seama de felul în care, probabil, gîndeşte adversarul. Odată, după ce cu o zi înainte Paul descoperise pasajul care leagă străzile «Rozelor» cu«Fabrica de pîine», am cîştigat toate partidele disputate. Pentru că de fiecare dată, cînd echipa lui Paul trebuia să se ascundă, ştiam cu siguranţă că vor trece prin pasaj, vor ieşi în «Fabrica de pîine», şi de acolo, cum li se părea lor firesc, direct în spatele depoului. Ii luam ca din oală.

Ba ultima dată, ca să înţeleagă, în sfîrşit, că fără puţin cap nu se poate face nimic, le-am luat-o înainte şi i-am aşteptat în propriul lor «bîrlog». Cînd au ajuns şi ei, şi au vrut să se ascundă, pe noi ne-a pufnit rîsul şi ne-am declarat învingători prin «inferioritatea adversarilor». Echipei noastre — alcătuită din Dorel, Sorin, Dinu, fratele meu mai mic şi eu — nu i se putea întîmpla aşa ceva. Dacă noi sîntem cei care ne ascundem primii, «hoţii» adică, atunci puteţi fi siguri că la sfîrşitul primelor trei partide ceilalţi, echipa adversă, nu mai are nici o poftă de joc. Sînt morţi, abia se ţin pe picioare. Şi asta nu că noi ne-am ascunde la capătul pămîntului. Nu! mai simplu. Realizăm o deplasare intensivă pe orice porţiune de teren: am străbătut cu maximum de viteză o stradă şi ne întoarcem cu aceeaşi viteză pe aceeaşi stradă, dar pe celălalt trotuar. Sau, şi asta este o inovaţie a mea, ne despărţim la un moment dat (doi şi doi, sau unu şi trei) stabilind un punct de întîlnire. Ei, ce s-o mai lungim, imaginaţi-vă ce-i pe capul urmăritorilor cînd îi plimbăm în sus şi-n jos pe aceleaşi străzi sau îi învîrtim pe loc pînă-i ameţim. Apoi, noi ne-am specializat într-atît, încît toate semnele cu creta le facem din plină goană. Vă daţi seama ce avantaj avem faţă de nişte mototoli care se opresc la fiecare doi-trei metri ca să tragă o săgeată pe caldarîm. Dar chestia cea mai tare, pe care nici acum nu înţeleg cum ceilalţi n-au prins-o, este că noi nu repetam niciodată acelaşi traseu. Sau cel puţin aşa procedam pînă în ziua aceea.

Era una din primele partide ale anului. Străzile nu se zvîntaseră, din loc în loc, lîngă bordura trotuarului, mai rezista cîte o palmă de zăpadă murdară; noi căzuserăm de acord că este timpul să începem sezonul de «vînătoare».

— Ei, băiatule, dacă nu părăseşti imediat curtea ies în stradă şi te dau pe mîna celor care te caută.

— N-ai să faci una ca asta.

— Ba da, am s-o fac. Şi ne-am oprit amîndoi. Căscam gura la puştoaica ce se proţăpise în pragul uşii şi nu înţelegeam nimic. Intram a nu ştiu cîta oară în curtea aceea, era acolo un pavilion grozav, şi nimeni nu mi-a spus vreodată o vorbă. Acum, slăbuţă, înaltă, cu ochi mari, negri, dar negri cum n-am mai văzut, cu un vîrf de nas aruncat în sus, care mă făcea să înţeleg cam cu cine am de-a face, cu părul strîns într-un batic, cu un şorţuleţ prins de mijloc, cu o cîrpă, care putea fi foarte bine şi de praf, în mînă, «ţîşt-biştiul» de pe scări se pregătea să-mi dea peste cap tot planul.

— Mai bine vezi-ţi de treabă şi nu-mi crea probleme, am strigat eu spre ea. Dacă vrei să ştii, sînt bun prieten cu oamenii care locuiesc aici...

— Ba, dacă vrei tu să ştii, doar părinţii mei şi cu mine locuim aici şi nu-ţi sîntem de loc prieteni şi termină cu minciunile astea îngrozitoare şi dacă nu ieşi afară cum ţi-am spus şi mă sileşti să-mi pierd timpul cu tine cînd eu am atîtea şi atîtea de făcut, ei bine, pe cuvîntul meu de onoare că ai ce regreta toată viaţa.

— Este ultimul joc şi scorul este 3—2 pentru noi. Şi înainte de a pleca în cursă coechipierii mei s-au angajat să facă tot ce-i omeneşte posibil ca să cîştigăm meciul. Şi tocmai eu, căpitanul echipei, am avut şansa să dau peste o fîşneaţă ca tine. Şi dacă n-ar fi în joc soarta prietenilor mei, mai că aş rămîne să văd cu ochii mei cît poţi fi de trădătoare. Dar nu am timp, şi de fapt nici nu mă interesează şi... şi o să ne mai întîlnim noi şi atunci neapărat o să-ţi dau posibilitatea să ne arăţi cît eşti de grozavă.

Şi asta s-a întîmplat peste două zile. Eram cu toţii în solar. Şi a trecut Anca — ăsta era numele fetei, îl aflasem întîmplător, chiar atunci după-masă, şi era în clasa a VI-a, şi învăţa la şcoala din cartierul în care locuise, şi la anul se va muta la noi în şcoală, şi după spusele unora avea momente în care era chiar suportabilă — şi eu am scos praştia şi am tras. Numai că piatra nu i-a trecut prin faţa nasului, aşa cum aş fi vrut să se întîmple, ci a lovit-o în cap. Anca s-a speriat. Şi eu m-am speriat. Am fugit. Dinu, fratele meu, alerga şi el lîngă mine, şi am ieşit din solar şi am ocolit o stradă şi încă o stradă. Şi cînd m-am întors acasă eram aşteptat de cîteva persoane pe care aş fi preferat să le cunosc cu altă ocazie. De frică să nu-i confişte lui praştia, Dorel i-a condus la mine acasă.

Toate astea mi le-am amintit acum, asistînd la scena ce avea loc între Dorel şi noi ceilalţi. Văzusem de curînd un film în care un tip plonja în mare de pe o stîncă de vreo cîteva zeci de metri. Şi nu ştiu ce l-a încrîncenat pe Dorel că, deodată, s-a pomenit provocînd la un rămăşag pe oricine nu crede că el sare în cap de la trambulina mare. Anca l-a rugat să repete, băieţii au început să rîdă: Dorel abia învăţase să ia un start ca lumea. El îi sfida pe toţi şi nu-i scotea din «ciurucuri, giurumele, neisprăviţi». Cel mai tare se amuza Paul, care de doi ani era la «Steaua», la înot. Şi la un moment dat, cînd lui Dorel nu-i mai tăcea gura, Paul i-a spus:

— Dacă din cinci sărituri, una măcar cazi ca lumea în apă, adică nu pe burticică (şi iar a început să rîdă), îţi dau pentru o săptămînă bicicleta mea. Şi mă tund şi numărul zero. Lui Dorel îi ardeau obrajii şi ţinea să mergem chiar atunci la bazin, să-i arate el lui «mălai mare ăsta» cu cine stă de vorbă. Ceilalţi, văzînd că nu-i a glumă, încercau să-l reţină. Paul rîdea. Lui Dorel numai că nu-i dăduseră lacrimile. Şi atunci mi s-au adresat mie, singurul de care Dorel asculta. Dar eu îmi amintisem de povestea din primăvara trecută, şi-mi amintisem de dreptatea care trebuie întotdeauna respectată, şi Dorel era vinovat şi trebuie să plătească, şi Paul rîdea ţinîndu-se de burtă, şi Dorel plîngea de furie, şi eu trebuia să fac dreptate, şi încercam cu desperare să-mi amintesc şi de o greşeală a mea faţă de prietenul meu ca să pot interveni şi să preîntîmpin pericolul care simţeam că ne dă tîrcoale...

— Mă întreb ce oare se petrece în capul ăsta al tău dacă eşti în stare să taci ca un mut cînd vezi în ce situaţie cu totul specială ne aflăm. Sau poate, şi nu m-ar mira, nu vrei să pierzi ocazia de a ne dovedi încă o dată cît eşti de grozav? În orice caz, orice s-ar întîmpla, eu te consider direct răspunzător şi atunci am să văd pe unde ai să-ţi scoţi cămaşa, pentru că nu-i admisibil... Şi continua să turuie în timp ce toţi, cu gura căscată, asistau la erupţia ce se revărsa peste capul lor. Iar eu, deşi eram întors cu spatele, ştiam cu siguranţă al cui este glasul ce ne dezmorţea pe toţi şi juram, juram pentru a nu ştiu cîta oară, să nu mai primesc niciodată o fată în echipa mea.

Chiar dacă o cheamă Anca.

LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI LA ÎNCHIDEREA EDIȚIEI LA ÎNCHIDEREA

OAMENI SÎNT MAI TARI DECÎT STIHIILE NATURII

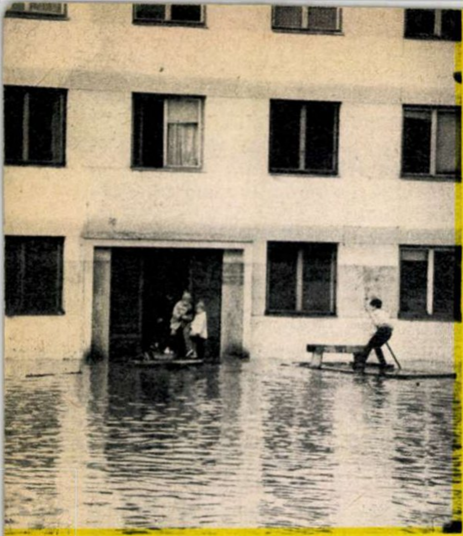

Un cartier nou al Sighişoarei lovit de furia apelor. Cu o plută improvizată, copiii vor fi dusi la adăpost sigur.

ORAȘUL NOSTRU VA FI DIN NOU FRUMOS

Someșul și afluentul său Tur s-au unit și valuri puternice au năvălit peste satele de pe lîngă Someș. Au pătruns și în orașul Satu Mare. Am fost acolo după trei zile de cînd apele au năvălit în oraș. Merg pe străzi inundate, unde o bună parte a oamenilor s-au întors deja acasă. Bărbați, femei, copii se luptă cu pompele și căldările pentru a evacua apa rămasă. Detașamente de salvare, soldați, merg pe străzi să salveze bunuri materiale. Oamenii nu au rămas fără adăpost. Ei sînt acum cazați în clădirile special amenajate sau la rude, prieteni.

Pe o alee, cea mai mare de lîngă Someș, care n-a fost inundată sosesc mașini cu lapte, apă potabilă, alimente trimise de la Oradea, Marghita, Carei, Tășnad. Oameni care nu s-au cunoscut niciodată se ajută la căratul lucrurilor salvate, la curățatul străzilor.

Mă aflu pe o stradă de lîngă gară. Mă strădui să ies de acolo cu mare greutate. În fața mea apare un băiat cu pantalonii suflecați. Îl întreb:

— Unde te duci?

— Pe strada noastră. Uite acolo am locuit noi. Casa s-a dărîmat, dar noi am fost salvați. De fapt toți oamenii de pe strada noastră au fost salvați.

— Cum te cheamă?

— Hegyi Attila. Sînt în clasa a IV-a la Şcoala generală nr. 8. M-am dus pînă la școală să văd ce se întîmplă acolo. Acum totul e în ordine.

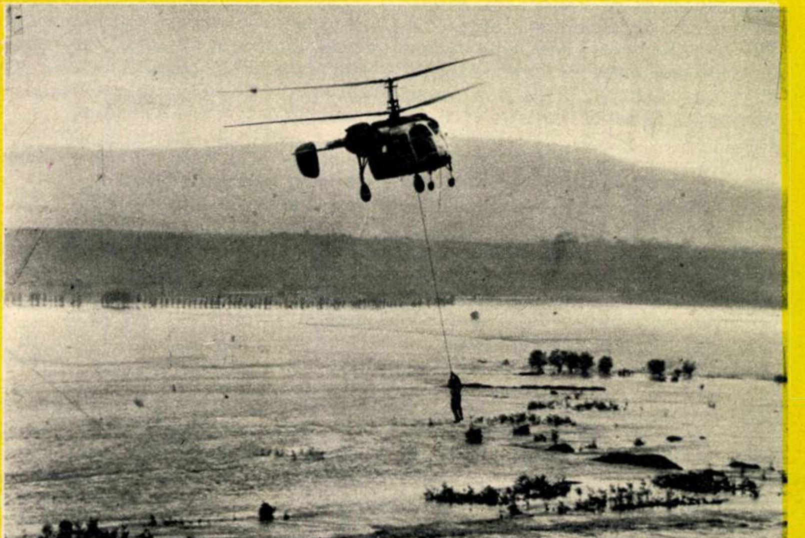

Toate mijloacele sînt folosite la salvarea sinistraților.

Muncitorii repun în funcțiune decantatorul de apă industrială pentru termocentrala Sîngeorz de Pădure.

— Unde stați?

— La mătușa.

Văd un băiat mai mic. Strînge în brațe un cățel care stă lipit de el, aproape nemișcat. Copilul l-a scos din apă. Iată că și cei mici au pe cine salva.

Spre centru, apa devine din ce în ce mai mică. Intru în clădirea justiției. Aici sute și sute de oameni au găsit adăpost. Printre ei și mulți copii. Caut cîțiva școlari să aflu cum au înfruntat această situație cu totul neobișnuită. Sînt liniștiți acum, după ce totul a trecut.

Cu abnegație și curaj cetățenii lucrează pentru evacuarea populației amenințate de stihiile naturii

Vorbesc cu Varga László (elev în clasa a IV-a la Şcoala generală nr. 13). A fost salvat împreună cu bunica sa și apoi adus aici.

— Cine te-a salvat?

— Nenea Bartoș, de la fabrica de

1

2

butoaie. Muncitorii ne-au luat cu bărci, tractoare, căruţe, cum au putut. Mai întîi pe copii, apoi pe cei mari.

— Ţi-a fost frică?

— Nici nu mai ştiu...

— Dar acum? Îţi mai este frică?

— Nu. Avem aici de toate: mîncare, apă, îmbrăcăminte.

— Mie mi-a fost frică, spune o fetiţă, încet (Balog Eva, tot de la Şcoala nr. 13). Apa a fost înspăimîntătoare. Şi azi noapte am visat-o.

Lîngă fetiţă, văd o legătură cu cărţi.

— Înveţi acum?

— Da. Se spune că în curînd va începe şcoala, şi asta îmi dă linişte.

Da. Şcoala se redeschide, circulaţia va fi în curînd normală şi oraşul va avea din nou şi lumină electrică. Apa aceasta mîloasă dispare văzînd cu ochii (la ora cînd apare acest material toate acestea vor fi la trecut). Şi aşa cum a spus tovarăşul **NICOLAE CEAUŞESCU**, locuitorii care au fost loviţi de această calamitate vor primi un ajutor substanţial, munca de refacere a celor distruse a început, iar oraşul SATU-MARE va fi din nou frumos.

IRMA BALOG

La Alba Iulia zi şi noapte ostaşii sînt în plină acţiune de salvare.

ŞCOALA GENERALĂ NR. 3 DIN REGHIN ÎŞI VA PRIMI IARĂŞI «LOCATARII». Pentru ca lucrul acesta să se întîmple cît mai curînd, elevii participă cu toţii la înlăturarea urmelor lăsate de inundaţii. Pionierul TIBOR WALTER de la Liceul nr. 2 ne-a trimis la redacţie aceste imagini, surprinse de el, acum cîteva zile (foto 1—2).

Şirul camioanelor este neîntrerupt.

În toate zonele calamitate elicopterele zboară fără întrerupere.

Termocentrala va intra curînd în funcţiune.

Ne scriu corespondenţii

DE LA MĂRAŞU (Insula Mare a Brăilei) ne-a sosit ştirea că: alături de locuitorii comunei, de cetăţenii satelor dimprejur, elevii şcolilor generale ajută cu hărnicie la ridicarea digurilor care să stăvilească apele celor două braţe ale Dunării ce înconjoară zona lor.

PLOILE TORENŢIALE s-au abătut cu multă furie şi asupra satului nostru, *Găneşti*. Torenţii de apă devastau tot ce întîlneau în cale. Printre culturile ameninţate de inundaţie se aflau plantaţiile şi grădina şcolii noastre. Dar pionierii şi uteciştii, înarmaţi cu sape şi lopeţi, au reuşit să ridice stavilă şuvoaielor. Printre cei care au dat dovadă de curaj în lupta îndîrjită cu apele se numără elevii: **JENICĂ ROMAN, ION COSTACHE, EUGEN CIOCHINĂ, AUREL FLOREA, ALEXANDRU IJDELEA** şi **MIRCEA COŞNIŢĂ**.

În scurgerea ei furioasă, apa a surprins pe cîmp şi copii cu animalele la păşunat. Printre ei se afla şi elevul **PROFIREL ZANTEA** din clasa a III-a, care a fost tîrît de apa pîrîului. Pionierul **ION POPA**, dînd dovadă de un deosebit curaj, s-a aruncat în apă şi luptîndu-se cu valurile a reuşit să-l aducă la mal. Copilul îşi pierduse deja cunoştinţa. Ajutat de *Victor Leu*, l-a dus imediat la circa sanitară unde, prin îngrijirile date de către asistentul medical, elevul *Profirel Zantea* a fost readus la viaţă. În prezent este sănătos şi merge la şcoală.

Transmit

PIONIERII ŞCOLII GENERALE NR. 1,
SATUL GĂNEŞTI,
JUDEŢUL GALAŢI

ÎN SPRIJINUL COLEGILOR NOŞTRI

Iată ce au lăsat în urma lor apele. Multe manuale şi rechizite şcolare au avut soarta cărţilor pe care le vedeţi în fotografia de faţă. Dar oamenii sînt hotărîţi să vindece cît mai repede rănile produse de stihiile dezlănţuite ale naturii. Astfel, în cadrul acţiunii patriotice de ajutorare a judeţelor care au suferit de pe urma inundaţiilor, pionierii şi şcolarii din judeţul şi municipiul Tulcea au hotărît să vină în sprijinul colegilor lor din judeţele sinistrate. Unităţile pionereşti au început deja să trimită, pe adresa consiliilor pionereşti din aceste judeţe, colete conţinînd manuale şi rechizite şcolare. Coletele sînt însoţite de scrisori calde, ce exprimă spiritul pionieresc de solidaritate şi întrajutorare, de încredere în forţele colegilor lor care, alături de părinţi, vor remedia pagubele produse.

În timp ce revista noastră pleacă la tipar, la redacţie continuă să ne sosească veşti de la pionierii şi şcolarii din alte numeroase oraşe şi sate ale patriei ce vin în ajutorul pionierilor şi şcolarilor din zonele sinistrate.

Astfel, de la corespondentul nostru Marius Italianu (Şcoala generală nr. 15, Buzău) aflăm că toţi pionierii unităţii, urmînd exemplul părinţilor şi fraţilor mai mari, al tuturor oamenilor muncii, au hotărît să-i ajute pe colegii lor dintr-o localitate lovită de furia apelor. «În curînd, scrie el, vom expedia pe adresa Consiliului judeţean al organizaţiei pionierilor din Cluj, coletele cu rechizite şi manuale pentru a fi predate celor calamitaţi». Aflăm de asemenea că elevii mai multor şcoli din Capitală (şcolile generale nr. 26, 39, 24, 5, 122) sînt alături de copii care acum trec prin situaţii grele.

Sîntem siguri, dragi pionieri şi şcolari, că în aceste clipe, fiecare dintre voi se va purta ca un adevărat cutezător.

ROMAN FOILETON

OPERAȚIUNEA „HERCULE”

de OVIDIU ZOTTA

O lovitură de sabie !

Prințesă cînta la chitară. Era o melodie nărăvașă, cu fierbințeli napolitane, și Marius, înainte de a apăsa butonul soneriei, zăbovi cîteva clipe ascultînd-o. *«E fenomenal cît de repede a învățat băiatul ăsta să cînte!»*

Melodia conteni, se auziră pași, zgomotul cheii — și Prințesă apăru în prag, cu chitara in mînă.

— Te-am ascultat cu uimire, ești o revelație, felicitările mele, zise Marius. Cînd te văd la televiziune?

Prințesă mîrîi:

— Nu cîntam eu. Era un disc, la picap. Încerc să învăț melodia, dar nu merge de loc. Poftim, înăuntru.

— Nu mai poftesc, sînt grăbit. Am nevoie de tine. Trebuie să-l văd pe Jaguar, vreau să-i spun niște lucruri și e preferabil să nu fiu singur.

— Păi nu știi că lipsește din oraș? A plecat aseară.

— Unde? tresări Marius.

— Pe undeva, prin Moldova de nord. Se toarnă acolo un film istoric, «Vitejii» sau așa ceva. Jaguarul participă în calitate de consilier pentru scenele de luptă.

Marius fluieră, surprins.

— Dacă ai ceva important, reluă Prințesă, poți să-i scrii. Cere-i lui Gigi Feneșan adresa.

— De unde o știe el?!

— Păi n-o știe.

— Ascultă, tu îți bați joc de mine?

— ...ci taică-său. Domnul Feneșan pleacă și dînsul acolo. În film e vorba de un tezaur pe care niște năvălitori vor să-l fure din castel, dar o mînă de viteji se opun cu dîrzenie etc. etc. Regizorul filmului vrea ca totul să fie autentic, inclusiv tezaurul. Înțelegi? Domnul Feneșan duce la locul filmării tezaurul muzeului!

— Tezaurul... murmură Marius. Și Jaguarul e *acolo!* Extraordinar! Ascultă, Prințesă, tu știi ce eveniment e poimîine?

— Te cred. Începe vacanța.

— Bravo, ești, ca de obicei, bine informat. Dar ceva proiecte ți-ai făcut?

— O să exersez la chitară.

— Prostii. N-ai talent. Mi-a spus-o chiar Jaguarul. În schimb, o să faci o excursie cu mine. În nordul Moldovei. Aer curat, peisaje excepționale...

— Ia stai, măi, ia stai. Cum adică, n-am talent? se necăji Prințesă.

— Nici eu n-am, dacă asta te consolează. Pune chitara bine și hai să-l căutăm pe Palaghiță.

Pe șeful Bufnițelor îl găsiră cățărat pe o scară dublă și stropit cu var ca o bibilică. Într-o salopetă veche, cu o pălărie de carton, țuguiată, cum se vînd la Moși, Palaghiță... zugrăvea! Echipat în mod asemănător, dar mult mai murdar de var, Eschimosul manevra pompa. Salut, salut. Ce faceți aici? Discutăm probleme filozofice. Nu vă apropiați prea mult că n-o să vă ajungă apa nici de la trei cișmele ca să vă spălați. Cutare și cutare, Palaghiță, n-ai idee ce e cu filmul ăsta nou, «Vitejii»? Cum să nu, mi-am aranjat zece zile de figurație. Poimîineseară plec. N-o să-ți fie urît singur? Am vrea să mergem și noi. Ne ajuți?

Palaghiță tună:

— Pe Zeus, uimirea-mi e mare! Ce vrajă pe toți v-a cuprins, spre filmul acesta chemîndu-vă?

— Vrem să facem figurație.

Palaghiță mîrîi:

— Voi credeți că e vorba de distracție, și asta mă enervează. Domnilor, acolo se muncește!

— O să muncim și noi.

— Nu înțeleg ce nevoie aveți. Mai ales Eschimosul. În fine, să vă facă alții morală, nu eu.

— Ascultă, Palaghiță. Eu *trebuie* să fiu acolo.

Platoul de filmare! Marius se așteptase ca minunile să înceapă de la poartă. Nu văzu însă decît un camion cu cherestea și un scuter utilitar din care se descărcau borcane de iaurt pentru bufet. Sub un șopron, două trăsuri străvechi, o stivă de reflectoare, panoul cu gălеți și tîrnăcoape al pazei contra incendiului și trei găini pestrițe. Pe urmă se pomeni într-o încăpere largă, care semăna a sală de așteptare, a depozit de materiale și a atelier fotografic.

— De fapt, îi explică Palaghiță, aici se lucrează filme cu păpuși și, în anumite zile, au loc selecții pentru figuranți. Dacă zeii îți sînt favorabili, vei ajunge cîndva să vezi studiourile de la Buftea. Acum stai cuminte; mă duc să-l caut pe regizor.

Și porni spre un ungher al sălii unde, pe o tablă de școală, scria cu creta: producția filmului «Vitejii».

În general, impresia pe care o avu Marius contemplînd platoul era că pe nimeni nu-l interesează ce fac ceilalți. Aici — un băiat care mînca semințe, punînd grijuliu cojile în buzunar, împingea cînd înainte, cînd înapoi un cărucior. Pe cărucior, aparatul de filmat și operatorul. Acesta n-avea pic de astîmpăr; cobora și urca mereu, potrivind ceva la aparat, uitîndu-se la intensometru, strigînd: «Lumina, pune 5 000! Pune 10 000! Scade 2 000!» Lui Marius îi fu însă imposibil să-și dea seama ce anume filmează... Dincolo — un tîmplar geluia o ușă.

În sfîrșit, figuranții. Așteptîndu-și rîndul, dezlegau cuvinte încrucișate, jucau cărți sau table. Marius văzu bărbați cu un aer de mare respectabilitate alături de cei mai pitorești vagabonzi; fete gălăgioase lîngă bătrîni impozanți, părînd generali în rezervă sau savanți; atleți în tricouri multicolore ridicînd ghemul sau andreaua scăpată de una din bătrînele lor colege care tricotau neobosite.

Palaghiță reveni indispus:

— N-am vești prea grozave. Omul meu lipsește; selecția figuranților pentru «Vitejii» s-a terminat.

— Totuși, văd că...

— Da, însă nu-i pentru tine. Au mai rămas de completat cîteva locuri pentru scenele de luptă. Figurație specială. Însuși Stanislas, șeful cascadorilor, asistă la probe. Îmi pare rău, Marius... Hei, dar ce vrei să faci?!

Marius însă ajunsese de mult în preajma vestitului Stanislas, Era un tînăr de vreo 30 de ani, subțirel, cu chipul de un roz spălăcit. Avea în mînă o sabie și un scut, iară alături, rezemate de perete, se înșirau alte săbii, și lănci, și halebarde, și iatagane. Rînd pe rînd, tinerii din apropierea lui își alegeau o armă și-l atacau. Stanislas, rîzînd tot timpul, para cu o uluitoare dibăcie loviturile. Astfel îi alegea pe cei care, dovedind că posedă tehnica luptei cu una din aceste arme, urmau să figureze în scenele speciale. Dar din cei vreo 20 care se prezentaseră pînă acum, doar patru reușiseră să-l convingă.

Marius luă o sabie de lîngă zid, îi încercă flexibilitatea, șfichiui de cîteva ori aerul și se apropie timid de Stanislas:

— Îmi dați voie să încerc și eu?

— Desigur, pentru asta sînt aici. Văd că ți-ai ales o sabie. Ești sigur că știi la ce folosește?

Se auziră cîteva rîsete slugarnice. Marius roși:

— În gardă, vă rog!

Și se aruncă decis la atac. Stanislas execută o frumoasă paradă, dar Marius știa mai multe decît el în materie de scrimă. Cîteva manevre șirete, o lovitură precisă... și sabia din mîna șefului cascadorilor sări cît colo!

— Iertați-mă! exclamă Marius. Credeam...

— Ce credeai? Continuă!

— ...că v-am lovit prea tare!

— Pe mine nu mă poate lovi nimeni prea tare! se răsti Stanislas. Ești admis! Următorul.

(Va urma)

Tainele PLATOULUI Altiplano

de Aurel Lecca

(URMARE DIN PAG. 3)

lui Avellaneda cu privire la vestigiile existente pe fundul lacului nu au fost confirmate.

Primul om de știință care a explicat faptul datorită căruia lacul Titicaca se găsește la peste 3 800 m înălțime, a fost marele naturalist Alexander von Humboldt. În anul 1802, cînd a escaladat munții Anzi, el a întîlnit, la aproape 3 000 m altitudine, schelete de mastodonți — animale preistorice. Și-a pus atunci întrebarea: cum a fost posibil ca aceste animale uriașe să se cațere pe stînci asemenea căprioarelor? Humboldt a emis atunci ipoteza că, în timpul unui cataclism, mastodonții au fost surprinși la coastele Oceanului Pacific. După ce s-au înecat, au fost ridicați o dată cu uscatul la mari înălțimi. Treizeci și patru de ani mai tîrziu, marele naturalist Darwin a observat de-a lungul munților Anzi — de la lacul Titicaca pînă la Panama — la peste 3 000 m altitudine o dungă albă de cretă. «*Acest strat* — spunea Darwin — *a fost odată fund de mare. Sub acțiunea presiunii din adîncurile Pămîntului, fundul oceanului a fost împins în sus și ridicat la mari înălțimi*». Astfel a luat naștere și platoul Altiplano, împreună cu lacul Titicaca.

- Tot pe platoul Altiplano, în apropierea lacului, se găsesc și astăzi ruinele unei vechi așezări căreia indienii aimara i-au dat numele de Tiahuanaco, adică «*orașul morților*». Arheologii s-au întrebat cum de s-a construit acest oraș într-o regiune unde nu cresc decît cactuși și o iarbă aspră pe care și oile o mănîncă în silă?

Savantul francez Godillat, spune că: «*această așezare ar fi fost de fapt un port în construcție situat la nivelul oceanului. Dar un fenomen vulcanic urmat de un*

Gravura din cartea lui Giorlamo Benzoni. Ea reprezintă o plută de balsa a indienilor aimara.

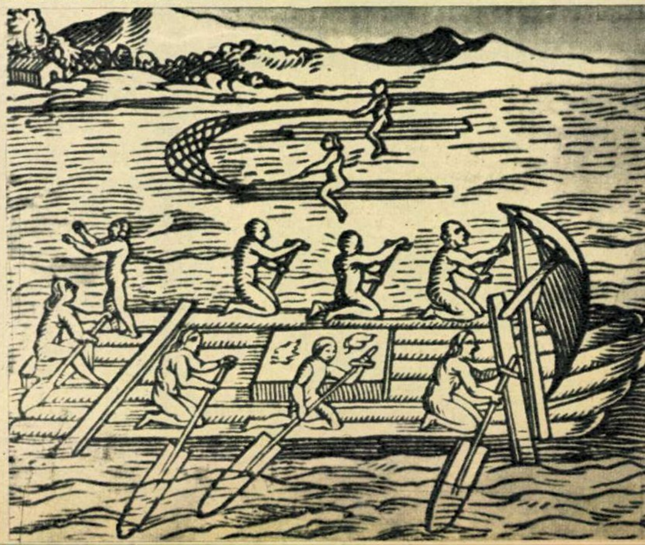

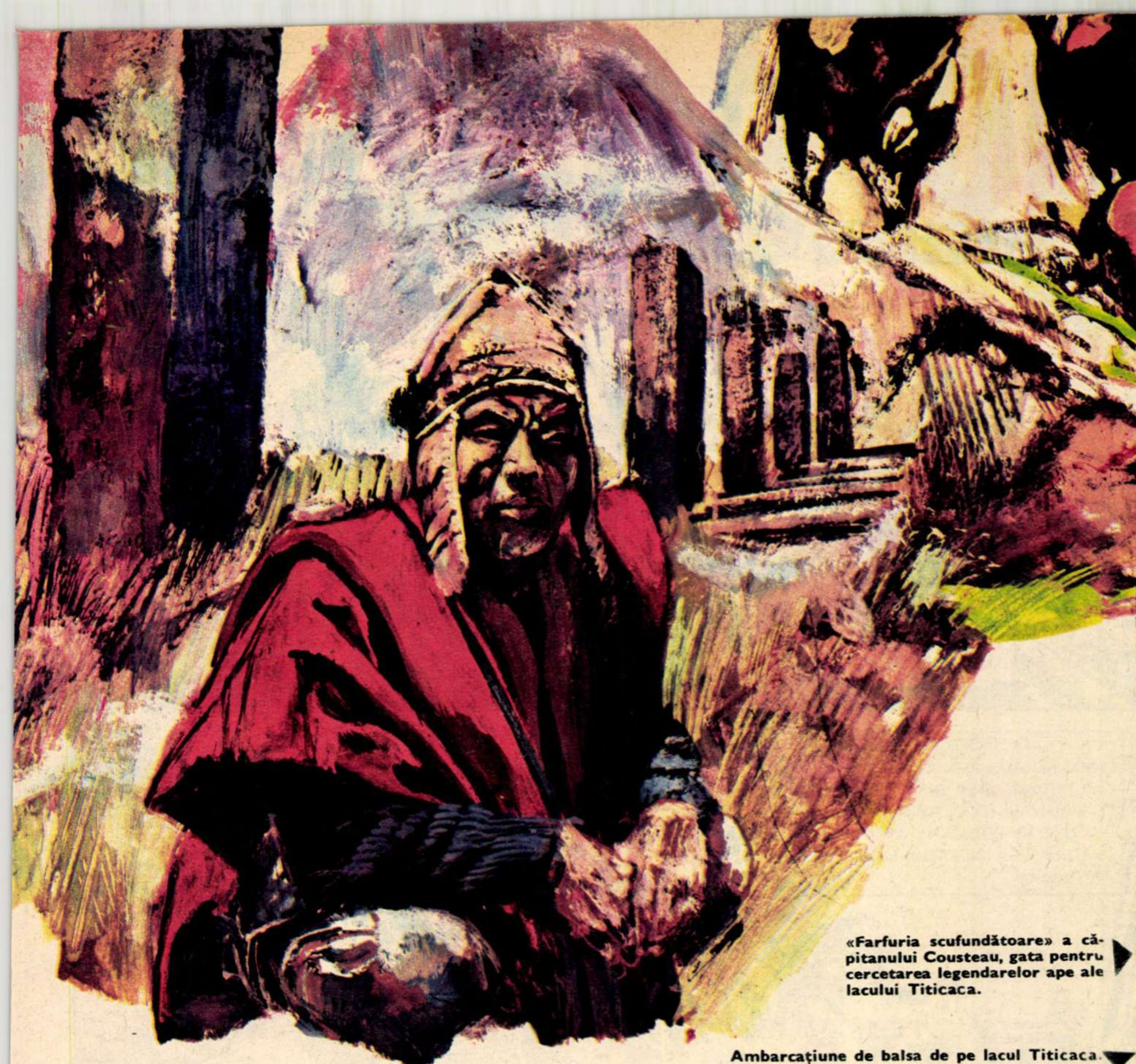

Un indian aimara lîngă monoliții de la Tiahuanaco.

Desen: POMPILIU DUMITRESCU

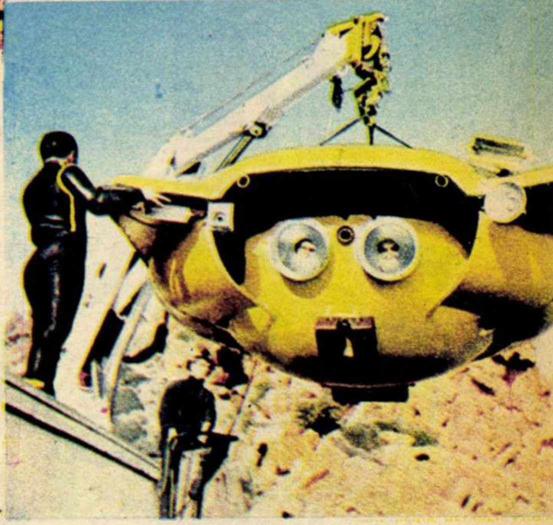

«Farfuria scufundătoare» a căpitanului Cousteau, gata pentru cercetarea legendarelor ape ale lacului Titicaca.

Ambarcațiune de balsa de pe lacul Titicaca.

Vas de argilă din arta precolumbiană a indienilor aimara.

cutremur de mari proporții ar fi ridicat uscatul pe care se afla orașul, iar locuitorii săi care erau iscusiți navigatori au părăsit speranța de a mai utiliza vreodată portul, mîndria lor». De altfel se pare că indienii precolumbieni aveau bogate cunoștințe în arta navigației. Italianul Giorlamo Benzoni, care a călătorit prin anul 1560 în această regiune, vorbește în cartea sa, tipărită în 1572 la Veneția, despre iscusința acestora în construirea plutelor de balsa (trestie) cu care navigau și în Oceanul Pacific. Ei au moștenit arta construirii acestor ambarcațiuni, dovadă că, recent, exploratorul Thor Heyerdahl a apelat la cunoștințele lor pentru a construi pluta de papirus «*RA II*» cu care va încerca din nou traversarea Atlanticului.

• Picturile rupestre întîlnite în peșterile peruviene de la Mazo-Cruz, Kelkatani, Pizacoma, Chinchillapi și Kollao, situate la peste 4 000 m înălțime, în apropiere de lacul Titicaca, au dat la iveală primele pagini «scrise» de omul preistoric. Aceste fresce, viu colorate și pline de mișcare, ilustrează obiceiurile omului primitiv, care a trăit cu cel puțin 8—10 000 ani î.e.n. Unele picturi înfățișează pe crescătorii de lama, guanco sau alpaca, iar altele pe vînătorii preistorici urmărind animale înnebunite de spaimă.

În peșterile de la Mazo-Cruz și Chinchillapi s-au făcut descoperiri cu totul surprinzătoare. Printre animalele pictate de oameni, încă înainte de era noastră, se află și calul.

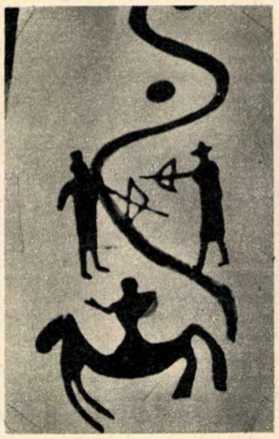

Una din picturile preistorice din peștera Chinchillapi care înfățișează pe lîngă cal și călăreț și doi vînători cu arcul.

Astăzi, în jurul *«porții Soarelui»* de la Tiahuanaco pasc oile.

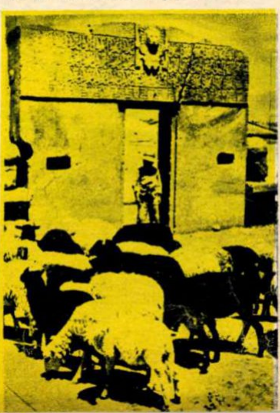

Este o dovadă că acest animal a populat pămîntul Lumii Noi înainte de venirea europenilor (deși resturile fosile ale calului nu au fost găsite, pînă în prezent, în America). La Kollao picturile se suprapun, ceea ce demonstrează că ele au fost făcute de triburi diferite în epoci diferite. Cele mai vechi picturi datează de acum 10 000 de ani, iar cele mai noi — cu imaginea calului — sînt de acum 2 000 de ani. Jean-Cristian Spahni, profesor la Institutul de Etnografie din Geneva, care a cercetat de curînd aceste peșteri, consideră că silueta călărețului din peștera de la Chinchillapi este cea a primului cavaler al epocii precolumbiene.

Dovezi, materiale, supoziții, întrebări și răspunsuri ale savanților care, pe măsură ce mijloacele de cercetare se vor perfecționa, vor fi confirmate sau, cine știe, infirmate.

Oricum, o certitudine putem avea încă de pe acum: certitudinea că mintea iscoditoare a omului va reuși pînă la urmă să dezlege și ultimele taine ascunse la Altiplano — platoul marilor înălțimi.

MEGALOZOON

1

SCENARIU: VASILE MĂNUCEANU
DESENE: NICU RUSU

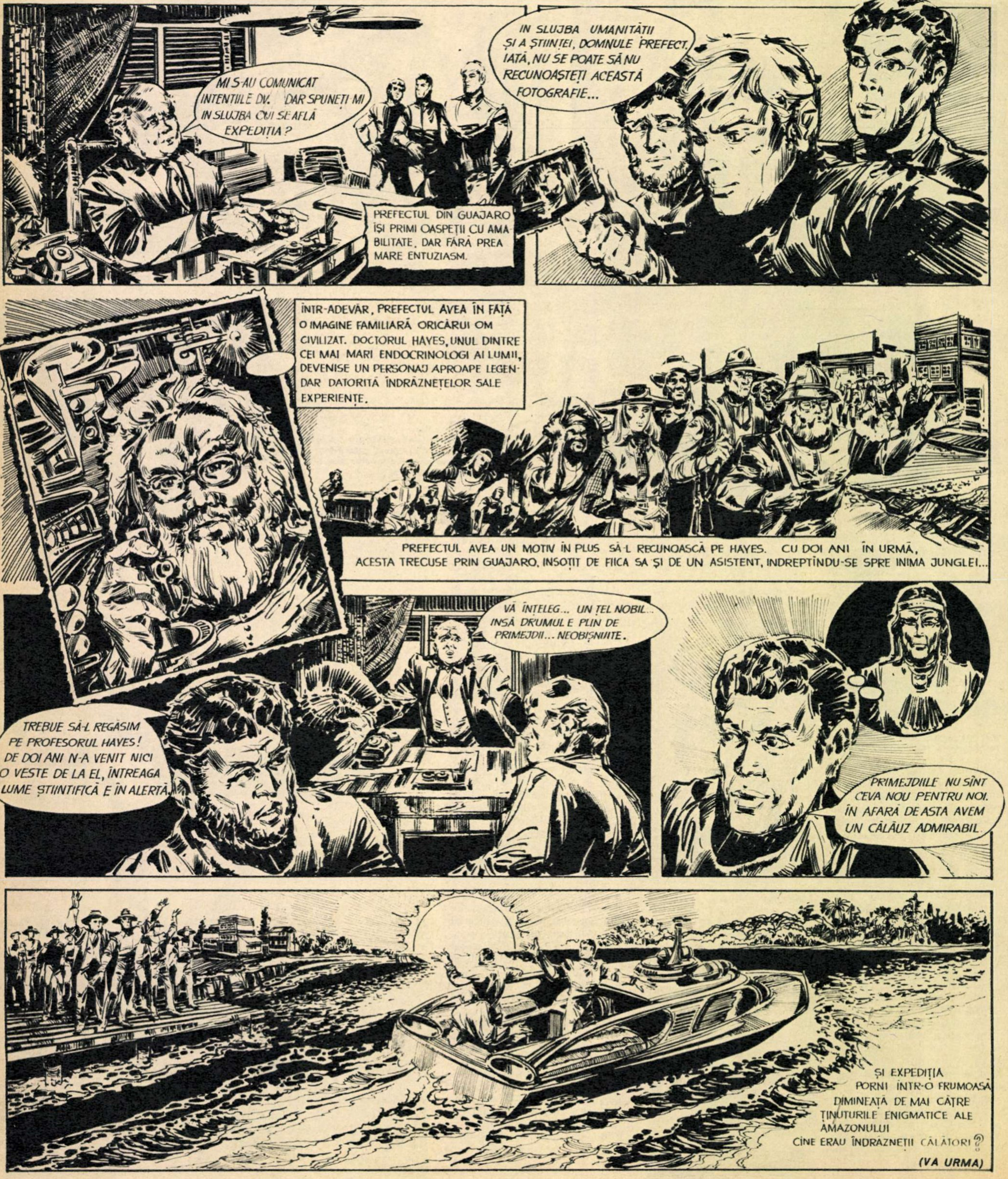
MI S-AU COMUNICAT INTENȚIILE DV. DAR SPUNEȚI-MI IN SLUJBA CUI SE AFLĂ EXPEDIȚIA ?
PREFECTUL DIN GUAJARO ÎȘI PRIMI OASPEȚII CU AMABILITATE, DAR FĂRĂ PREA MARE ENTUZIASM.
IN SLUJBA UMANITĂȚII ȘI A ȘTIINȚEI, DOMNULE PREFECT. IATĂ, NU SE POATE SĂ NU RECUNOAȘTEȚI ACEASTĂ FOTOGRAFIE...
ÎNTR-ADEVĂR, PREFECTUL AVEA ÎN FAȚĂ O IMAGINE FAMILIARĂ ORICĂRUI OM CIVILIZAT. DOCTORUL HAYES, UNUL DINTRE CEI MAI MARI ENDOCRINOLOGI AI LUMII, DEVENISE UN PERSONAJ APROAPE LEGENDAR DATORITĂ ÎNDRĂZNEȚELOR SALE EXPERIENȚE.
PREFECTUL AVEA UN MOTIV IN PLUS SĂ-L RECUNOASCĂ PE HAYES. CU DOI ANI ÎN URMĂ, ACESTA TRECUSE PRIN GUAJARO, INSOȚIT DE FIICA SA ȘI DE UN ASISTENT, INDREPTÎNDU-SE SPRE INIMA JUNGLEI...
TREBUE SĂ-L REGĂSIM PE PROFESORUL HAYES! DE DOI ANI N-A VENIT NICI O VESTE DE LA EL, ÎNTREAGA LUME ȘTIINȚIFICĂ E ÎN ALERTĂ.
VĂ ÎNȚELEG... UN ȚEL NOBIL... INSĂ DRUMUL E PLIN DE PRIMEJDII... NEOBIȘNUITE.
PRIMEJDIILE NU SÎNT CEVA NOU PENTRU NOI. ÎN AFARĂ DE ASTA AVEM UN CĂLĂUZ ADMIRABIL.
ȘI EXPEDIȚIA PORNI ÎNTR-O FRUMOASĂ DIMINEAȚĂ DE MAI CĂTRE ȚINUTURILE ENIGMATICE ALE AMAZONULUI
CÎNE ERAU ÎNDRĂZNEȚII CĂLĂTORI ?
(VA URMA)

CĂRȚI DE VIZITĂ PENTRU MEXICO '70

Tînărul Bonev — marea speranță a atacului bulgar — în acțiune

GRUPA
A IV-a - LEON
- PERU
- BULGARIA
- MAROC
- R.F. A GERMANIEI

Reprezentativa Marocului în 1969.

O SINGURĂ DILEMĂ:

PERU SAU BULGARIA?

Prima echipă aflată pe lista celor patru programate să-și susțină șansele la Leon, reprezentativa PERULUI, a constituit neîndoios, una dintre cele mai mari surprize ale preliminariilor, reușind să elimine tehnica și nedisciplinata formație a Argentinei, pe care mulți o socoteau îndrituită candidată la titlul suprem. Antrenați de celebrul fotbalist brazilian Didi, peruvienii — supranumiți «fiarele» (las fieras), practică un fotbal atletic, spectaculos, cu șarje rapide, pe baza unui sistem tactic care nu abdică niciodată de la așezarea 1—4—3—3.

Posedînd cîteva talente de primă mărime — între care fundașul central *Chiumpitaz*, declarat cel mai bun sportiv al țării în anul 1969, mijlocașul *Castanedo*, atacanții *Baylon, Sotil* sau *Cubillas* — formația Perului, avînd și avantajul aclimatizării cu altitudinea, va reprezenta, bănuim, una dintre favoritele grupei. De altfel, ziaristul Aurel C. Neagu, care a însoțit reprezentativa României în recentul turneu sud-american — în cursul căruia «tricolorii» au jucat și la Lima, terminînd la egalitate (1—1) — scria despre formația lui Didi că este *«cea mai puternică din turneu, superioară echipelor braziliene»*, din prima parte a șederii lui pe continentul sud-american.

De remarcat că după recenta înfrîngere cu 2—3 (după ce au condus cu 2—0) înregistrată în fața brazilienilor pe Maracana, antrenorul peruvienilor declara, negru pe alb, că *«echipa noastră va depăși cu siguranță optimile de finală»*. Poți, oare, să-l contrazici pe antrenorul care a eliminat Argentina?!

Prezentă pentru a treia oară consecutiv la mondiale, BULGARIA pare decisă de această dată să depășească examenul grupei cuvintele cunoscutului internațional *Iakimov* — *«Naționala noastră de astăzi este mai bună decît oricare dintre echipele calificate la precedentele două ediții»* — părînd să susțină o asemenea afirmație. Virtuțile primordiale ale formației antrenate de dr. Boșkov sînt, fără îndoială, ambiția, puterea de sacrificiu, jocul atletic și rapid practicat adesea chiar în detrimentul unui rafinament tehnic.

Încercînd să «selecționăm» pe cîțiva dintre elevii lui Boșkov, ne vom opri asupra unor jucători de prim rang ca portarul *Simeon Simeonov*, de la Slavia Sofia, fundașul *Aleksandr Salamanov* de

(CONTINUARE ÎN PAG. 14)

Haller — unul dintre «italienii» lotului vest-german

Fotbaliștii peruvieni, botezați de ziariști cu titlul de «las fieras» pentru jocul lor atletic, spectaculos.

MAI SÎNT 25 DE ZILE PÎNĂ LA ÎNCHIDEREA CONCURSULUI

AVENTURILE COLEGULUI *Minitehnicus*

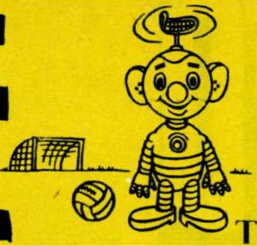

TU ȚI-AI TRIMIS LUCRĂRILE ?

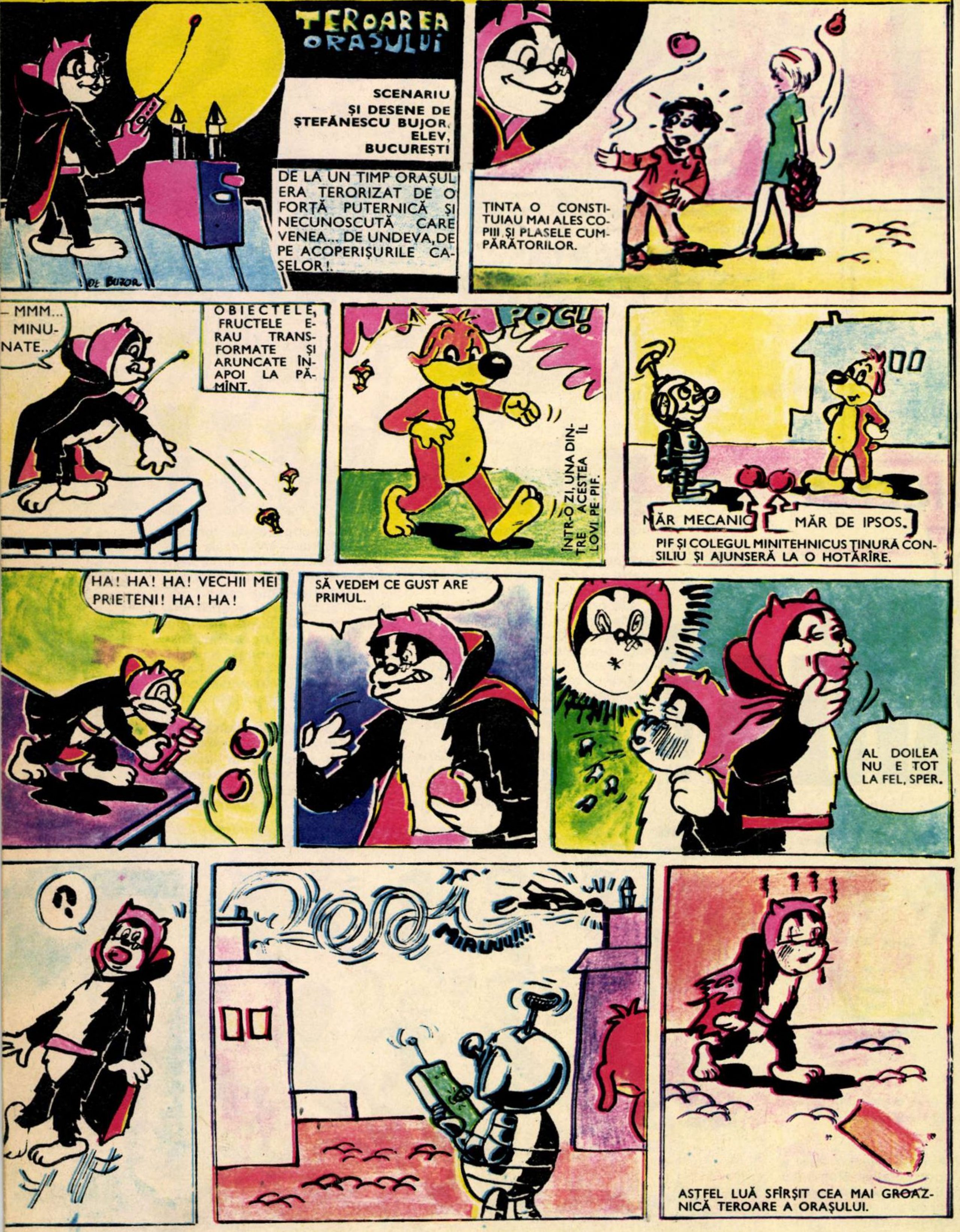
TEROAREA ORAȘULUI
SCENARIU ȘI DESENE DE ȘTEFĂNESCU BUJOR, ELEV, BUCUREȘTI
DE LA UN TIMP ORAȘUL ERA TERORIZAT DE O FORȚĂ PUTERNICĂ ȘI NECUNOSCUTĂ CARE VENEA... DE UNDEVA, DE PE ACOPERIȘURILE CASELOR!.
DE BUJOR
ȚINTA O CONSTITUIAU MAI ALES COPIII ȘI PLASELE CUMPĂRĂTORILOR.
— MMM... MINUNATE...
OBIECTELE, FRUCTELE ERAU TRANSFORMATE ȘI ARUNCATE ÎNAPOI LA PĂMÎNT.
POC!
ÎNTR-O ZI, UNA DINTRE ACESTEA ÎL LOVI PE PIF.
MĂR MECANIC
MĂR DE IPSOS.
PIF ȘI COLEGUL MINITEHNICUS ȚINURĂ CONSILIU ȘI AJUNSERĂ LA O HOTĂRÎRE.
HA! HA! HA! VECHII MEI PRIETENI! HA! HA!
SĂ VEDEM CE GUST ARE PRIMUL.
AL DOILEA NU E TOT LA FEL, SPER.
?
MIAUUU!!!
ASTFEL LUĂ SFÎRȘIT CEA MAI GROAZNICĂ TEROARE A ORAȘULUI.

SPORT!

(URMARE DIN PAG. 13)

la aceeași echipă, fost campion național de... schi, atacanții *Dobromir Jecev* sau *Gheorghi Asparuhov*, ambii de la Levski și *Dimiter Iakimov* (T.S.K.A.), coordonatorul de joc al naționalei, jucător cu o clarviziune și o luciditate de tip Rivera.

La rîndul lor, bulgarii nu sînt mai puțin optimiști, același Iakimov nesfiindu-se să declare confratelui Toma Hristov: «*Ne vom califica în sferturi!*»

A treia echipă a grupei, debutantă la mondiale, cîștigătoarea grupei a XV-a a preliminariilor — MAROCUL — reprezintă, se afirmă, «victima» sigură a colegelor, deși un recent rezultat — 3—0 cu Bulgaria — ar recomanda-o în cu totul altfel... Marocanii al căror nou antrenor este sîrbul Vidinici, sînt adepții unui fotbal aerian și tehnic, cu pase lungi, puternice, dar manifestă serioase carențe în privința omogenizării și chiar a condiției fizice. Cei mai mulți jucători îi oferă naționalei F.A. Rabat, echipa armatei, din care fac parte, între alții, portarul *Allal* și fundașul dreapta *Abdallah* (în același timp și antrenor secund) — recordmani ai selecționărilor în reprezentativă. Alte vedete: mijlocașul *Filali* (de la Oujda) — dispecerul centrului terenului, atacanții *Bamous* (căpitanul echipei) și *Houmane*, cel mai popular fotbalist african, ambii de la Raja Casablanca. La ora cînd scriu aceste rînduri, reprezentativa Marocului — ai căror conducători declară că pentru ei înși și calificarea la Mexic reprezintă un succes — se află în Franța, la cantonamentul de la Font-Romeu, încercînd să se aclimatizeze, din timp, cu altitudinea.

În sfîrșit, REPUBLICA FEDERALĂ A GERMANIEI, campioana mondială a ediției 1954, vicecampioană în 1966, o echipă care nu necesită prezentări suplimentare...

În ciuda faptului că «numele» incluse de celebrul antrenor Helmuth Schön, în lotul pentru Mexic ar trebui să reprezinte o garanție a cuceririi, la pas, a dreptului de a păși în «sferturi» — ne gîndim la «prințul de la Bayern», *Beckenbauer*, la *Seeler*, cu cele 63 de selecționări ale sale, precum și la «italienii» *Haller* (Juventus) și *Schnellinger* (A.C. Milan) — se pare că echipa vest-germană nu-și găsește în ultimul timp cadența, 0—2 cu Spania, la Sevilla, și recentul 1—1 de la Stuttgard, în compania reprezentativei României, certificînd o asemenea criză. Între supărările lui Schön, cele mai mari par a fi cele legate de dificultățile unei ierni prelungite, de numărul de accidentări, de programul încărcat al echipelor (Schalke 04, echipa lui Libuda, de pildă, a avut de susținut 10 meciuri în 32 de zile) și chiar de unele disensiuni în rîndul membrilor echipei naționale. Astfel *Gerd Müller*, golgeterul campionatului vest-german, a refuzat recent orice colaborare cu «bătrînul» Uwe Seeler, declarînd trufaș: «*Domul Schön are de ales: sau eu, sau Uwe!*»

În ciuda tuturor acestor dificultăți care marchează, se pare, momentul actual al fotbalului vest-german, judecînd după caracterul disciplinat, sobru și calculat al echipei lui Schön, precum și după calitățile tehnice, tactice și fizice — excepționale — ale elevilor lui, sîntem gata să credem că vice-campionii mondiali nu vor avea în grupă o sarcină dintre cele mai dificile. Acesta nu-i însă decît un pronostic, și în fotbal orice pronostic are în ei un grăunte de hazard...

OVIDIU IOANIȚOAIA

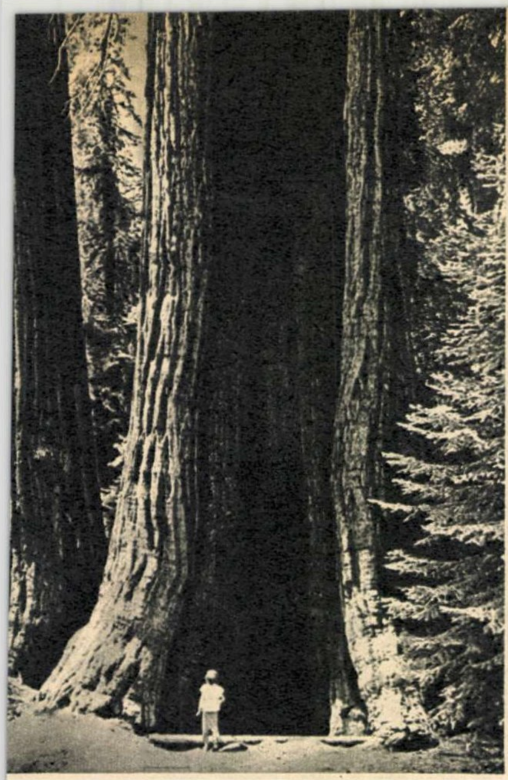

BLITZ

IMAGINEA UNUIA DINTRE CEI MAI ÎNALȚI DINTRE MAGNIFICII ARBORI AI CALIFORNIEI, DIN PĂDUREA REDWOOD.

Traista cu povești

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1					■					
2						■				
3		■						■		
4							■			
5						■				
6	■			■					■	
7					■			■		
8				■						■
9			■							
10						■				

ORIZONTAL: 1) Autorul volumului «Mă uit în ochii copiilor». A dăruit copiilor volumul de versuri «Scufița Roșie». 2) Autorul povestirii «Fluierașul și alămîia». Eroul preferat din povestiri. 3) Gazda lui Ion Creangă. Alexandru Alecu. 4) Căruța lui Dănilă Prepeleac pornită... la vale. Învățător (presc.). 5) Roman de Titus Popovici. Nuntașii lui Alecsandri din «concert în luncă». 6) Conjuncție. Drumul lui Prîslea. 7) «Coliba» Unchiului Tom. Poveste la sfîrșit! Raicu Ion. 8) ...Baba și cei 40 de hoți. Autorul povestirii «Făt-Frumos cînd era mic». 9) Locotenent (abr.). Condurii cenușăresei. 10) Autor francez care a scris «Povestea copilului pierdut». Personaj dintr-o poveste de Creangă.

VERTICAL: 1) Autoarea cărții «Prin orașul cu minuni». Liniștit. 2) Rele!. Spic cu spic. 3) Cartea copilăriei noastre!. 4) Povestire de Zaharia Stancu din ciclul «Povestind copiilor». Începutul povestirii. 5) Pasăre călătoare. Pentru «odihna»lui Procust. 6) Poftim. Autorul cărții «Isprăvile lui Ciopîrțilă». 7) Aceea. Sînt numai ochi și urechi. 8) Barbu Delavrancea. Refren la cîntecele populare. O parte din covorul fermecat! 9) Nume de fată. Spălate cu Alba... Lux! 10) Autorul povestirii «Doi feți cu stea în frunte». În final Cătălin!.

ALEXANDRU IANCU

PAGINA 5 MAGAZIN

UN ZÎMBET CU...

NICOLLO PAGANINI
(1782—1840)

Marele violonist și compozitor italian făcea dese plimbări seara cu același birjar...

Nemulțumit de banii pe care-i primise, birjarul îndrăzni odată să-i spună:

— Maestre, să știi că ești un zgîrcit! Niciodată nu mi-ai dat un ban peste cît face cursa... Dumneata cînți pe-o singură coardă și cîștigi bani cîți vrei

— Ai dreptate — răspunse Paganini — dar, i-a plimbă-mă și tu pe mine pe-o singură roată și ai să vezi cîți bani am să-ți dau!

● ● ● ● ● ● ● ● ●

FĂRĂ CUVINTE

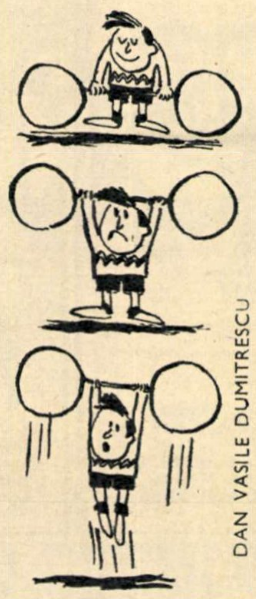

DAN VASILE DUMITRESCU

● ● ● ● ● ● ● ● ●

RADIO

DIN EMISIUNILE PENTRU COPII PE PERIOADA 21—30 MAI.

«Cinstea de a purta cravata roșie» — temă prezentată de emisiunea «*Tot înainte*» de vineri, 22 mai, ora 8,10, pr. II. Sîmbătă, 23 mai, aceeași emisiune prezintă în cadrul rubricii «Agenția radiofonică a pionierilor» partea a II-a a concursului «Cel mai bun matematician al lunii mai».

Pentru amatorii de fizică emisiunea de știință și tehnică «*Vreau să știu*» va transmite miercuri, 27 mai, ora 10,30 pe pr. I documentarul despre legea conservării energiei.

În numărul viitor:
VEȘTI FORMIDABILE DE LA PROFESORUL PARBRIZ

ANTENE

●

• La muzeul oceanografic din Sidney (Australia) sînt expuse, în aparate frigorifice speciale, peste 200 de exemplare de pești înghețați care au fost găsiți în ghețarii din Antarctica. Printre exponate figurează și un pește-spadă, a cărui vîrstă a fost evaluată la aproximativ 100 000 de ani.

●

• Oceanul Pacific a apărut acum 100 000 000 de ani! La această concluzie s-a ajuns analizîndu-se cu carbon radioactiv sedimentele de pe fundul oceanului. Adîncimea maximă a oceanului este de 11 034 m. Animale vii au fost găsite pînă la adîncimea de 10 236 m.

●

• Zgomotul cascadei Niagara se aude, în timpul zilei, de la o distanță de 2 km, iar noaptea de la 10 km.

●

• Pe Fluviul Amazoanelor, fluxul oceanului se observă de la o distanță de 1 400 km de la vărsare.

●

• Înălțimea medie a Antarctidei este de 2 304 m, înălțimea medie a celorlalte continente fiind de 875 m.

• Vulcanul Ixalco din America Centrală servește drept punct de orientare pentru navele aflate în larg. Acest vulcan aruncă, la fiecare 8—10 minute, o coloană uriașă de fum înaltă de circa 300 m, care se ridică la circa 3 000 de metri deasupra nivelului Oceanului Pacific.

BIBLIOTECA PENTRU TOȚI COPIII este o nouă colecție a Editurii «Ion Creangă», care va oferi tinerilor cititori o serie de cărți din operele marilor scriitori români și străini. Colecția a fost inaugurată prestigios cu «Amintirile din copilărie» ale lui Ion Creangă. Din aparițiile viitoare putem semnala de pe acum: Mihail Sadoveanu: «Măria sa puiul pădurii»; Jules Verne: «Un căpitan de 15 ani»; Daniel de Foe: «Robinson Crusoe».

Apărută într-o frumoasă ținută grafică, colecția tinde să devină un prieten nedespărțit al copiilor.

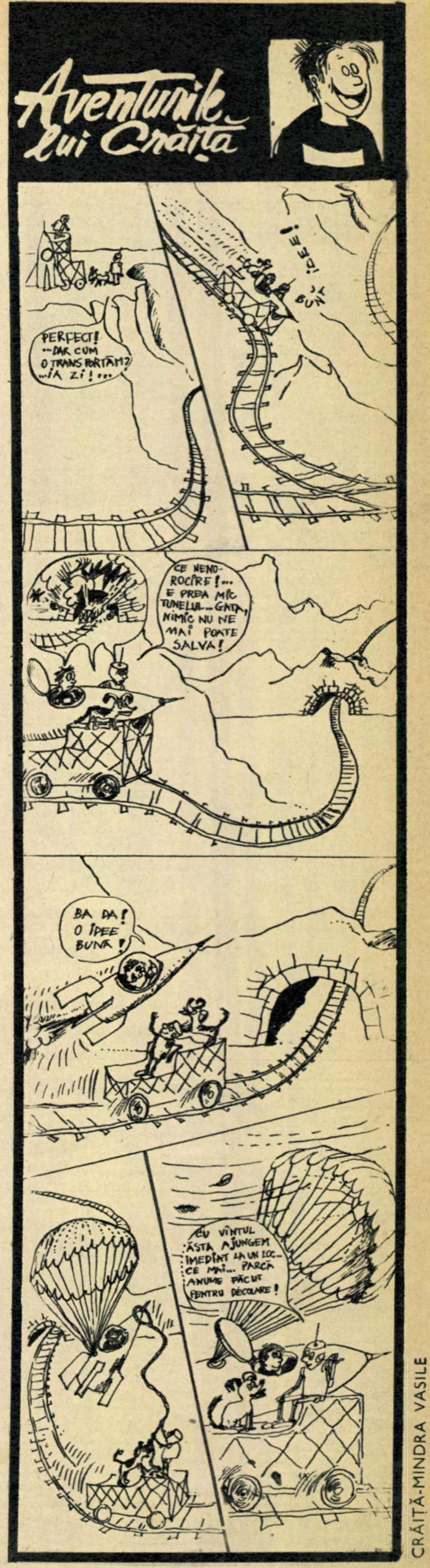
Aventurile lui Crăița
IDEE!
BUN
PERFECT! ...DAR CUM O TRANSPORTĂM? ...IA ZI!...
CE NENOROCIRE!... E PREA MIC TUNELUL... GATA, NIMIC NU NE MAI POATE SALVA!
BA DA! O IDEE BUNĂ!
CU VÎNTUL ĂSTA AJUNGEM IMEDIAT LA UN LOC... CE MAI... PARCĂ ANUME FĂCUT PENTRU DECOLARE!

CRĂIȚĂ-MINDRA VASILE

PALOȘUL NEÎNVINS

(V)

Scenariu: **COSTACHE ANTON**
Desene: **MIHAI SÂNZIANU**

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT. ÎN TIMP CE COBORAU DE LA SIHĂSTRIA VORNICULUI HRANĂ, LUI PETRU RAREȘ ȘI ÎNSOȚITORULUI SĂU RADU JURJ LE AȚINURĂ CALEA FLĂCĂI ÎNARMAȚI CU ARCURI ȘI SULIȚI. DUȘI ÎN TABĂRA UNOR RĂZEȘI CĂRORA BOIER GONȚEA LE LUASE CU JAPCA PĂMÎNTURILE, PETRU RAREȘ SE DĂ DREPT BACIUL STÎNELOR DOMNEȘTI DE PE CĂLIMANI, IAR RADU JURJ — SLUJITORUL VENIT DE LA CURTE SĂ FACĂ NUMĂRĂTOAREA OILOR. ASTFEL, BĂNUIALA DE A FI ISCOADELE ACELUI BOIER CADE ȘI CEL MAI BĂTRÎN DINTRE RĂZEȘI ÎI ROAGĂ SĂ RĂMÎNĂ LA EI CA OASPEȚI.

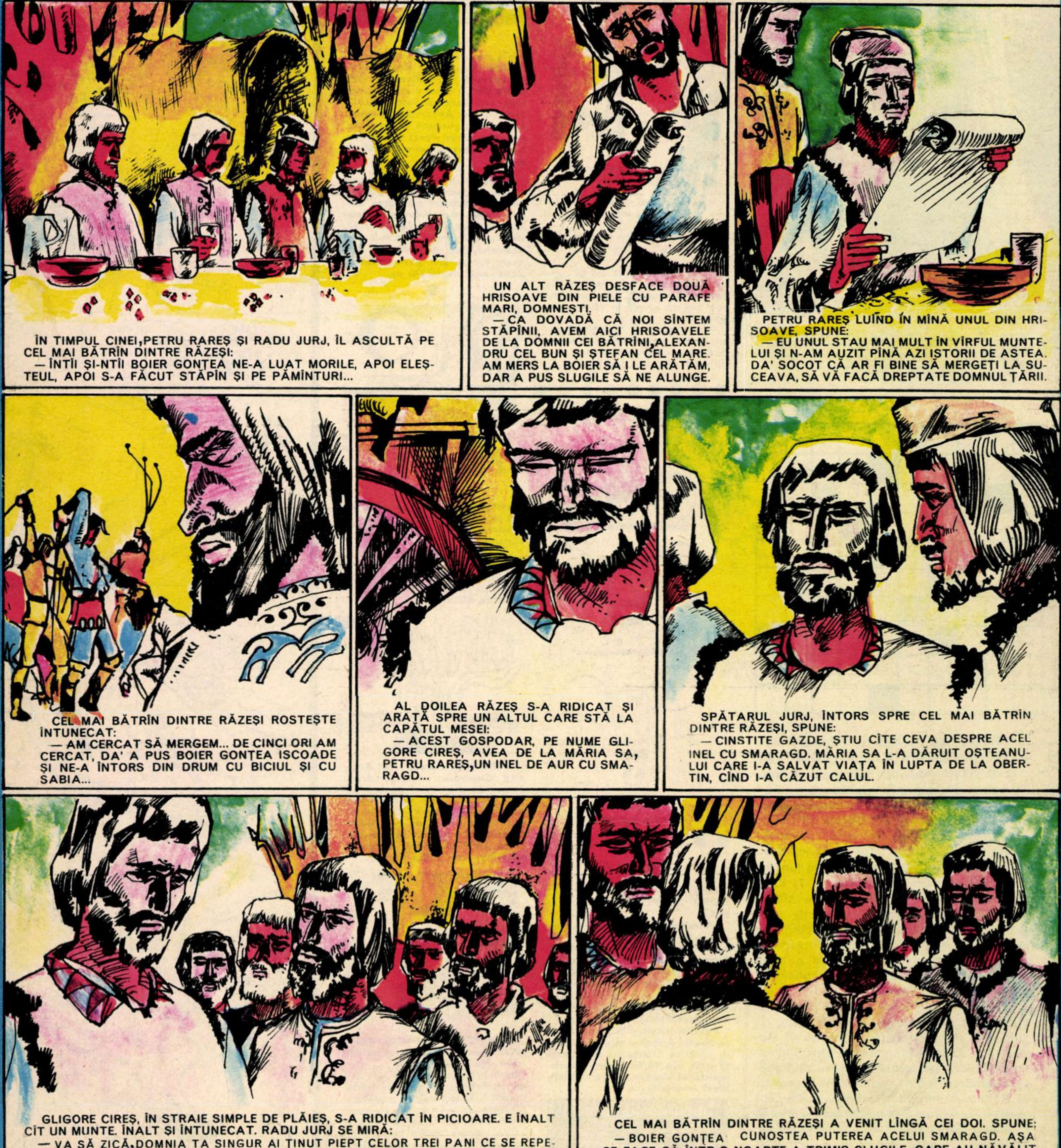

ÎN TIMPUL CINEI, PETRU RAREȘ ȘI RADU JURJ, ÎL ASCULTĂ PE CEL MAI BĂTRÎN DINTRE RĂZEȘI:
— ÎNTÎI ȘI-NTÎI BOIER GONȚEA NE-A LUAT MORILE, APOI ELEȘTEUL, APOI S-A FĂCUT STĂPÎN ȘI PE PĂMÎNTURI...

UN ALT RĂZEȘ DESFACE DOUĂ HRISOAVE DIN PIELE CU PARAFE MARI, DOMNEȘTI.
— CA DOVADĂ CĂ NOI SÎNTEM STĂPÎNII, AVEM AICI HRISOAVELE DE LA DOMNII CEI BĂTRÎNI, ALEXANDRU CEL BUN ȘI ȘTEFAN CEL MARE. AM MERS LA BOIER SĂ I LE ARĂTĂM, DAR A PUS SLUGILE SĂ NE ALUNGE.

PETRU RAREȘ LUÎND ÎN MÎNĂ UNUL DIN HRISOAVE, SPUNE:
— EU UNUL STAU MAI MULT ÎN VÎRFUL MUNTELUI ȘI N-AM AUZIT PÎNĂ AZI ISTORII DE ASTEA. DA' SOCOT CĂ AR FI BINE SĂ MERGEȚI LA SUCEAVA, SĂ VĂ FACĂ DREPTATE DOMNUL ȚĂRII.

CEL MAI BĂTRÎN DINTRE RĂZEȘI ROSTEȘTE ÎNTUNECAT:
— AM CERCAT SĂ MERGEM... DE CINCI ORI AM CERCAT, DA' A PUS BOIER GONȚEA ISCOADE ȘI NE-A ÎNTORS DIN DRUM CU BICIUL ȘI CU SABIA...

AL DOILEA RĂZEȘ S-A RIDICAT ȘI ARATĂ SPRE UN ALTUL CARE STĂ LA CAPĂTUL MESEI:
— ACEST GOSPODAR, PE NUME GLIGORE CIREȘ, AVEA DE LA MĂRIA SA, PETRU RAREȘ, UN INEL DE AUR CU SMARAGD...

SPĂTARUL JURJ, ÎNTORS SPRE CEL MAI BĂTRÎN DINTRE RĂZEȘI, SPUNE:
— CINSTITE GAZDE, ȘTIU CÎTE CEVA DESPRE ACEL INEL CU SMARAGD. MĂRIA SA L-A DĂRUIT OȘTEANULUI CARE I-A SALVAT VIAȚA ÎN LUPTA DE LA OBERTIN, CÎND I-A CĂZUT CALUL.

GLIGORE CIREȘ, ÎN STRAIE SIMPLE DE PLĂIEȘ, S-A RIDICAT ÎN PICIOARE. E ÎNALT CÎT UN MUNTE. ÎNALT ȘI ÎNTUNECAT. RADU JURJ SE MIRĂ:
— VA SĂ ZICĂ, DOMNIA TA SINGUR AI ȚINUT PIEPT CELOR TREI PANI CE SE REPEZISERĂ SĂ-L PIARDĂ PE DOMNUL ȚĂRII. AFLĂ CĂ NUMAI ARĂTÎND ACEL SMARAGD POȚI, ORICÎND ȚI-AR FI VOIA, SĂ AJUNGI LA MĂRIA SA.

CEL MAI BĂTRÎN DINTRE RĂZEȘI A VENIT LÎNGĂ CEI DOI. SPUNE:
— BOIER GONȚEA CUNOȘTEA PUTEREA ACELUI SMARAGD. AȘA SE FACE CĂ ÎNTR-O NOAPTE A TRIMIS SLUGILE, CARE AU NĂVĂLIT ÎN CASA OMULUI, L-AU PRINS ȘI ACOLO PE LOC I-AU TĂIAT LIMBA ȘI I-AU SMULS INELUL CU TOT CU DEGET!...

(va urma)

Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA. Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Administrația: Editura Scînteii; Tiparul: Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII. Redactor artistic: Pompiliu DUMITRESCU. Tehnoredactor: Lucia SICOMAS.

1 LEU

Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile P.T.T.R., de către factorii poștali și difuzorii de presă. 41033

[illegible] Tirgu Mureș

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

22

JOI, 28 MAI
1970. ANUL IV

(140)

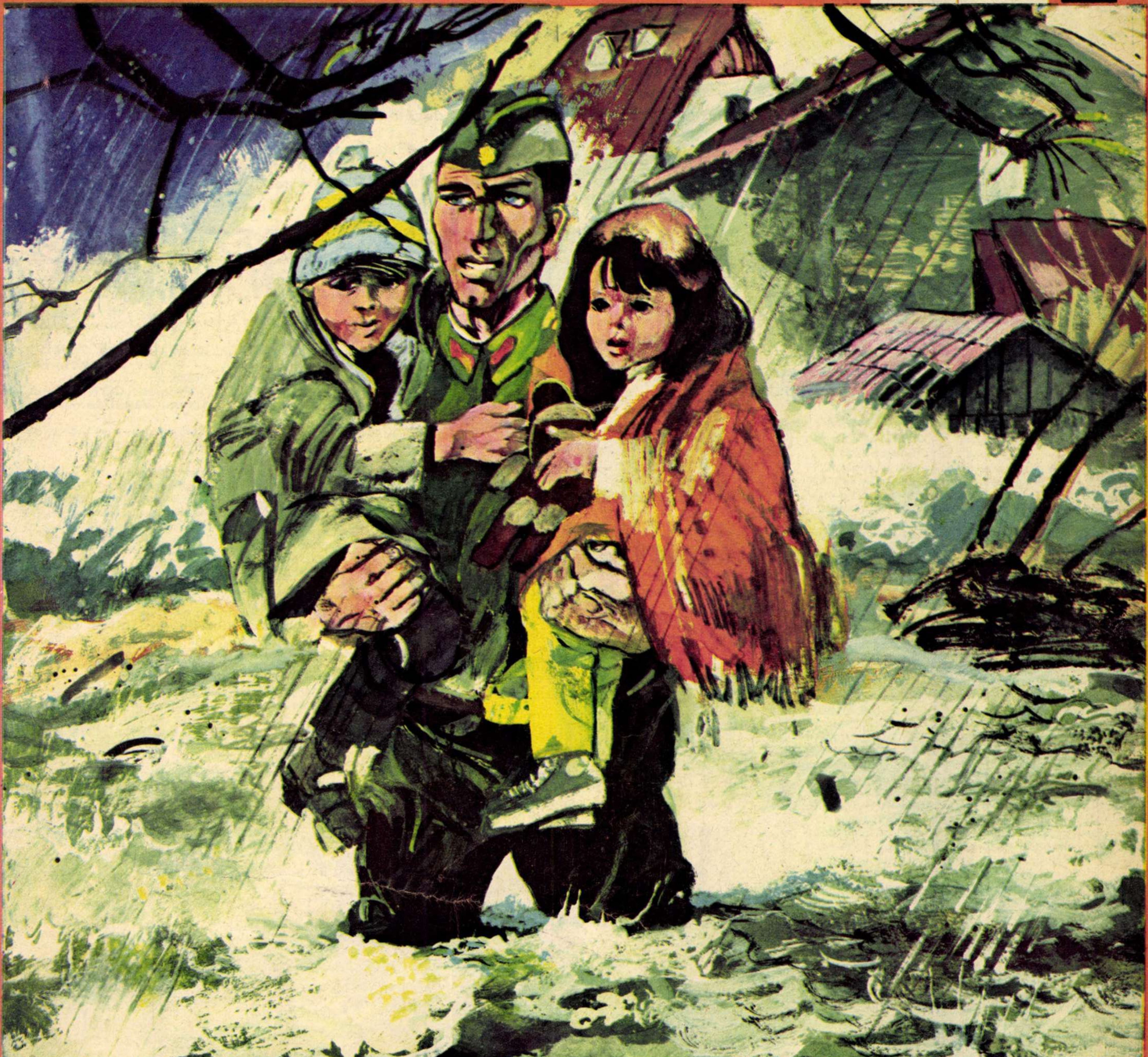

Infruntind vitregia apelor

DESEN: POMPILIU DUMITRESCU

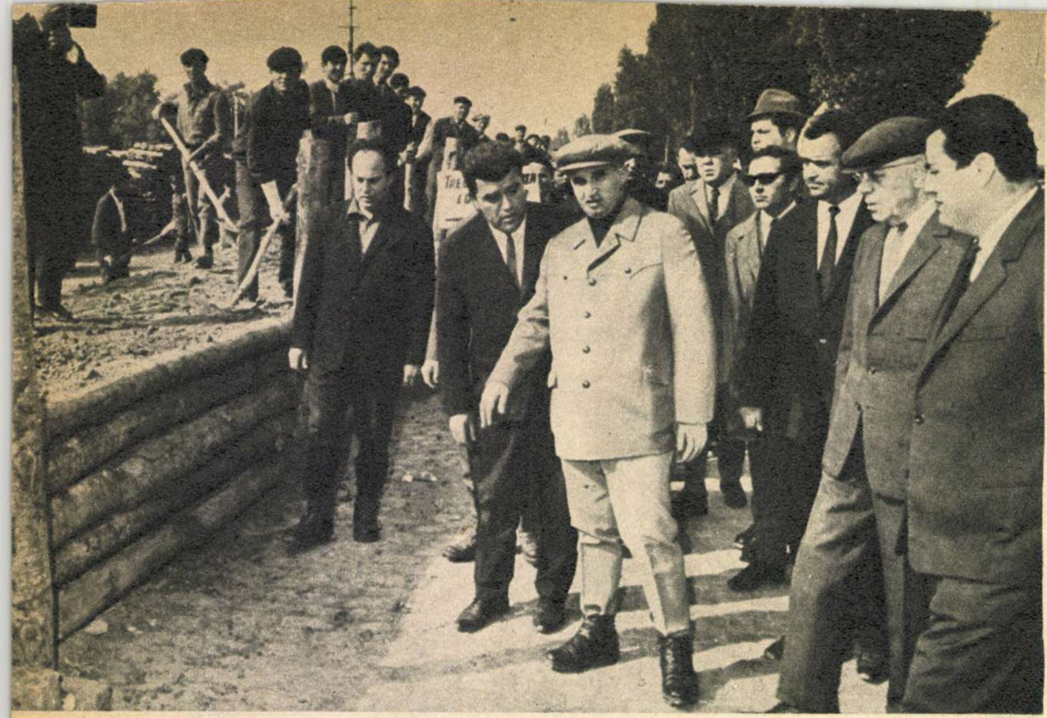

În cursul zilei de vineri, 22 mai a.c., tovarăşul **Nicolae Ceauşescu**, însoţit de tovarăşii Emil Bodnaraş, Gheorghe Pană, Gheorghe Rădulescu, Florian Dănălache, Dumitru Popescu, a făcut o vizită operativă de lucru în judeţele Brăila şi Galaţi, în care, în acele zile au avut loc mari acţiuni de prevenire şi combatere a inundaţiilor.

În fotografie: conducătorii de partid şi de stat iau cunoştinţă de desfăşurarea lucrărilor de construire a digului din zona portului Brăila.

OAMENII SÎNT MAI TARI DECÎT

a

ACTUALITĂȚI CUTEZĂTORII

SCRISOAREA SĂPTĂMÎNII

Revista «Cutezătorii» nu s-a aflat niciodată mai intens — ca în săptămînile din urmă — în faţa atîtor dovezi de cutezanţă, în faţa atîtor pilde de solidaritate şi bărbăţie în înfruntarea stihiilor, de exemplară grijă în salvarea şi ocrotirea copiilor.

Furia dezlănţuită a puhoaielor, incredibila canonadă a averselor au pus la grea încercare, în mai toate judeţele ţării, îndeosebi în Transilvania şi la gura Dunării, opera părinţilor şi a strămoşilor noştri, rodnicia pămînturilor, viaţa înfloritoare a aşezărilor omeneşti.

În zeci de mii de cămine, pe fereastra casei au intrat tîlhăreşte apele. În ghiozdane, în pupitre, în sălile de sport, în laboratoare, s-au instăpînit bulboanele şi viiturile. Umflate peste măsură, apele rîurilor au rupt poduri, şosele şi plantaţii, au măcinat temeliile caselor, au adus la tăcere trepidante întreprinderi şi şantiere.

În pofida năvălirilor şi războaielor ce ne-au încercat din greu vatra prin milenii, aspra încercare prin care a trecut ţara în aceste săptămîni nu îşi află ceva asemănător în toată istoria. După cum neasemuită este acea uriaşă voinţă, acea înaltă solidaritate umană care şi-a spus cuvîntul în aceste zile, eroismul cu care oamenii muncii, — români, maghiari, germani şi de alte naţionalităţi — ostaşii, tineretul strînsi uniţi, însufleţiţi de chemarea partidului comunist, au ţinut piept primejdiei, diminuînd pe cît posibil pagubele. Muncind fără preget la reconstrucţia localităţilor, la punerea în funcţiune a obiectivelor industriale, la reamenajarea ogoarelor, poporul nostru oferă tinerilor cutezători un înălţător exemplu de iubire de ţară, de încredere în conducătorul său încercat, Partidul Comunist Român, în frunte cu tovarăşul Nicolae Ceausescu.

Scrisorile pe care le primim neîntrerupt la redacţie vorbesc convingător despre acest examen de maturitate civică pe care, angajaţi spontan în bătălia cu apele sau în ajutorarea colegilor, răspunzînd chemării Consiliului Naţional al Organizaţiei Pionierilor, l-au trecut şi îl trec cu cinste, alături de utecişti, de militari, de oamenii vîrstnici, mii şi mii de pionieri şi şcolari. Nenumărate sînt, de asemenea, veştile înfăţişînd eforturile perseverente ce se depun în toată ţara pentru asigurarea hranei şi sănătăţii, a condiţiilor de cazare şi învăţătură pentru copiii rămaşi fără adăpost. Apropiata sărbătoare, de la 1 iunie, a copilăriei, **Ziua internaţională a copilului** găseşte poporul nostru angajat cu hotărîre în lichidarea urmărilor dezastrului, pentru ca fiecare copil al acestor plaiuri, adînc încrezător în viitorul patriei, să se bucure pe deplin de o copilărie fericită.

Aflaţi voi înşivă în marea bătălie cu stihiile, fiind voi înşivă salvaţi şi îngrijiţi sau salvînd şi îngrijind la rîndul vostru copii mai mici şi bătrîni, contribuind la refacerea localurilor de şcoală care au avut de suferit sau ajutîndu-vă colegii din judeţele sinistrate, voi, dragi pionieri şi şcolari, v-aţi dovedit şi vă dovediţi adevăraţi tineri cutezători, fii de nădejde ai României socialiste.

MIHAI NEGULESCU

TÎRGU-MUREȘ
R-EXB

TOȚI PENTRU UNUL, UNUL PENTRU TOȚI !

La redacţie s-au prezentat zilele acestea cîţiva reprezentanţi ai **Şcolii generale nr. 10 din Bucureşti** şi ne-au înmînat o scrisoare, cu rugămintea s-o publicăm. Iat-o:

Scrisoare către prietenii din localităţile sinistrate

Dragi colegi, care acum treceţi prin momente grele, să ştiţi că sîntem informaţi de tot ce se întîmplă în zilele acestea în ţară. Cunoaştem şi apelul lansat de către Organizaţia Pionierilor din Republica Socialistă România. De aceea, în şcoala noastră a început o mare acţiune pentru ajutorarea celor care au avut şi au încă de suferit de pe urma calamităţilor naturale ce s-au abătut asupra ţării noastre.

Pînă acum am strîns peste 6 000 de lei, îmbrăcăminte, încălţăminte şi rechizite şcolare necesare desfăşurării în bune condiţii a activităţii şcolare. Totodată, în atelierul şcolii se desfăşoară o muncă susţinută pentru confecţionarea unor obiecte necesare ajutorării familiilor sinistrate. Aceste acţiuni de ajutorare sînt numai la începutul lor şi vor continua pînă la înlăturarea completă a efectelor dezastrului.

Pe această cale, transmitem cele mai sincere gînduri şi îndemnuri de încredere în forţa naţiunii noastre socialiste care, sub conducerea Partidului Comunist Român, va re
să înlăture pagubele pricinuite
inundaţii.

Pionieri! Curaj! Inimile noa
tre bat alături de voi!

Colectivul de cadre didactice şi p
nierii Şcolii generale nr. 10, Bucure

● Locuitorii din **PECICA**, una
comunele judeţului Arad, au luptat er
să stăvilească apele Mureşului, să
salveze bunurile. Sătenii, armata, tin
— cu toţii au muncit de duminică şi p
luni seara, neobosiţi, pentru înălţa
de diguri.

● Cartierul Micalaca din **ARAD** a f
cel mai ameninţat de inundaţie. În mu
ca grabnică de ridicare de diguri, o
menii au muncit neîntrerupt ore în
Copiii acestui cartier, elevi la Şcoa
generală nr. 14, s-au îngrijit ca părin
lor să aibă apă şi hrană.

● În alte comune, printre care **SÎN**
COLAUL MIC — Arad (Şcoala ge
rală nr. 7), copiii au reuşit să salveze
calea apelor arhivele şi o mare parte
bunurile şcolilor.

● De la **TÎRNĂVENI**, aflăm că m
citorii lucrează pentru repunerea în fu
ţiune a Combinatului chimic. La Şco
generală nr. 1 din oraş, al cărei sub
a fost inundat, copiii ajută la recupera
bunurilor rămase.

SIGHIȘOARA

THIILE NATURII

ALBUMUL DE ARTĂ „CUTEZĂTORII“

Gauguin

(1848—1903)

CUPON 6 SERIA A III-A

Numiți două mari muzee din Paris și din Leningrad unde sînt expuse picturi de Gauguin.

Oricît s-ar părea de ciudat, biografia lui Paul Gauguin este net împărțită în două. În prima sa tinerețe, a fost un bun funcționar, corect și prosper. S-a căsătorit cu o tînără și frumoasă daneză cu care a avut cinci copii. O familie fericită într-o ambianță de bunăstare. În timpul liber îi plăcea să picteze. Astfel Gauguin își dă seama de adevărata vocație. Pictura începe să-l pasioneze. În 1883 renunță la viața tihnită și confortabilă și se consacră definitiv artei, neînțeles de soția sa,care pleacă cu copiii în Danemarca. Acum începe a doua parte a vieții lui Gauguin, zbuciumată, agitată, cu mari bucurii, dar și cu mari necazuri. Călătorește și pictează — în Bretania, apoi în Panama și în insula Martinica, unde are revelația vieții simple, primitive, în natura luxuriantă, sub cerul mereu senin și blînd. Revine în Franța în 1888, la Pont-Aven, în Bretania. Pictura lui începe să se bucure de prețuire. Ca și Van Gogh, el urmărește să-și exprime în pictură propriile sentimente, culorile sînt folosite într-un fel arbitrar: un cîmp poate fi roșu, o plajă galbenă ca lămîia sau violetă ca liliacul. Umbrele tind a se pierde. Suprafața pînzei este pictată decorativ, aproape uniform, «aplat», ca în pictura medievală sau în arta populară.

În permanentă căutare, pleacă din nou, de data aceasta în Tahiti, insulele oferindu-i sursa de inspirație pentru o serie de capodopere. Priviți tabloul din reproducerea noastră care pare să spună că Gauguin nu a căutat niciodată pitorescul, exoticul,ci numai marea simplitate. Picturile sale stau astăzi la loc de cinste în marile muzee ale lumii.

H. HORȘIA

ÎN ATENȚIA PARTICIPANȚILOR!

Cu această serie se încheie concursul nostru. Trimiteți toate cele șase cupoane ale acestei ultime serii împreună. Lipiți-le pe o coală de hîrtie și alături scrieți răspunsurile.

În curînd vom publica premiile seriei a II-a.

Premianții seriei I vor primi premiile la domiciliu.

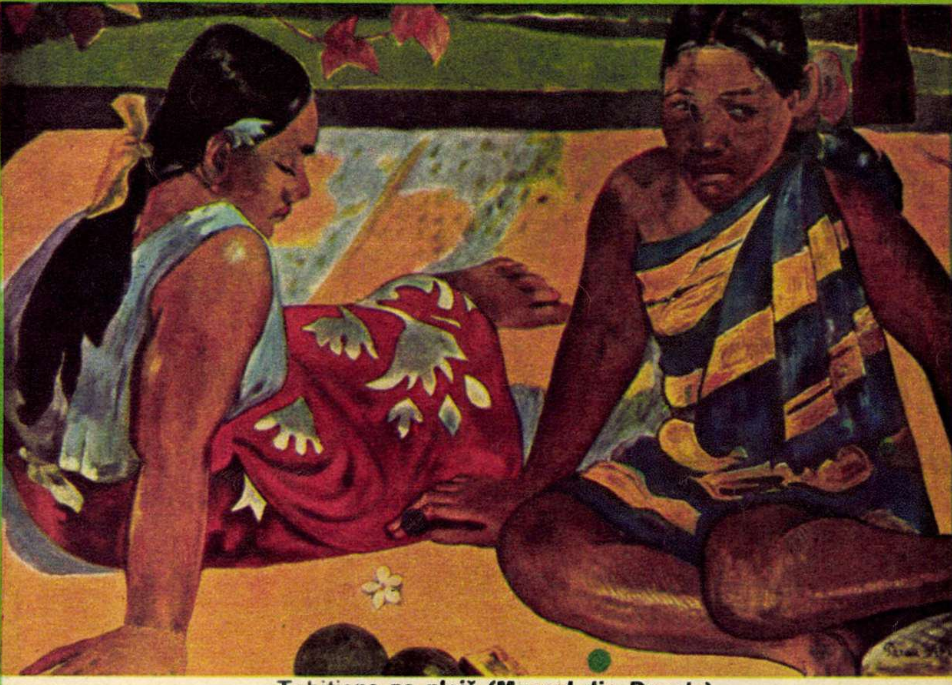

Tahitiene pe plajă (Muzeul din Dresda).

Enigmele TERREI

Chomolungma — culme supremă a giganților munți ai Himalayei, ce-și înaltă piscurile dincolo de nori, a atras ca un magnet irezistibil, de-a lungul timpului, o serie de alpiniști și exploratori, dornici să-i cucerească înălțimile, să-i pătrundă tainele. Unul din savanții ce au explorat, către mijlocul secolului trecut, aceste ținuturi ale zăpezilor veșnice, botanistul Hooker, va afla, de la un bătrîn călugăr dintr-o mănăstire tibetană, o poveste ciudată. Bătrînul îi destăinuiește că în locuri tainice, la înălțimi amețitoare, trăiește sub cerul liber un neam de uriași, voinici ca urșii și, tot ca ei, acoperiți de o blană deasă, lucioasă și întunecată. Acești giganți — yeti oamenii zăpezilor — coboară rar în văi și atunci se feresc de oameni. Hooker a consemnat această relatare cu extremă rezervă. După mai bine de șase decenii, în 1904, exploratorii englezi Rieder și Rawling, cercetînd platourile înalte ale Tibetului descoperă, la aproximativ 100 km de Chomolungma, urmele unui animal necunoscut. Călăuzele indigene se arată înspăimîntate: este yeti, omul zăpezilor, spun ei. Lumea științifică a vremii ia act cu rezervă despre această descoperire.

Anul 1936 aduce în «dosarul yeti» primul document fotografic. Membrii unei expediții engleze izbutesc pentru prima oară să înregistreze pe peliculă o serie de urme — amprentele adînc întipărite în zăpadă a unor picioare goale — ce depășeau mult ca dimensiune cele lăsate de cei mai voinici membri ai expediției. Ele mai relevă un amănunt ciudat: picioarele desculțe ce călcaseră în zăpada afînată nu aveau decît patru degete.

MIHAI GHEORGHE
ANDRIEȘ

continuare în pag. 11)

OAMENII SÎNT MAI TARI

Automobilul mic, prea ușor, nu mai putea merge. Nu mai putea înainta pe o stradă pe care doar cu cîteva zile în urmă copiii alergau pe patine cu rotile... Am deschis portiera și-am coborît în mîlul cleios care-mi ajungea pînă la genunchi. Împrejur se afla Sighișoara.

Sighișoara EROICĂ

Sighișoara doar la cîteva ore după retragerea apelor. Sighișoara pe care o știam atît de bine, pe care acum însă n-o mai recunoșteam: vitrine și geamuri sparte, arătînd privirilor încăperi cu mărfuri învălmășite, strivite și murdare, ziduri înmuiate pînă la etajul unu, ici-colo case cu ziduri rupte, acoperișuri prăbușite peste ziduri sfărîmate, arbori smulși din rădăcină și aruncați aiurea pe străzi și peste case, stîlpi de telegraf spînzurînd între ramurile arborilor mai mari, fantastice gheme în care se aflau încîlcite cele mai diverse obiecte, de la linguri și plăpumi pînă la frigidere și automobile. Sighișoara, oferind privirilor aceleași imagini de coșmar ca multe alte localități care au avut de înfruntat tăvălugul puhoaielor dezlănțuite. Iar alături, la cîțiva pași doar, autorul acestei priveliști tragice: Tîrnava, încă umflată, încă tulbure, dar retrasă între maluri.

Ca o fiară fantastică și turbată, așa cum nimeni n-o știa și nu și-a închipuit că ar putea fi, în pragul serii de 13 mai Tîrnava s-a aruncat asupra Sighișoarei, decisă parcă s-o steargă de pe pămînt și de pe hartă. E adevărat, a răscolit-o și-a rănit-o adînc, dar cu toată forța telurică a puhoaielor dezlănțuite, cu toată surpriza atacului, n-a reușit s-o învingă. N-a reușit, pentru că orașul-cetate s-a luptat și-a rezistat eroic.

②

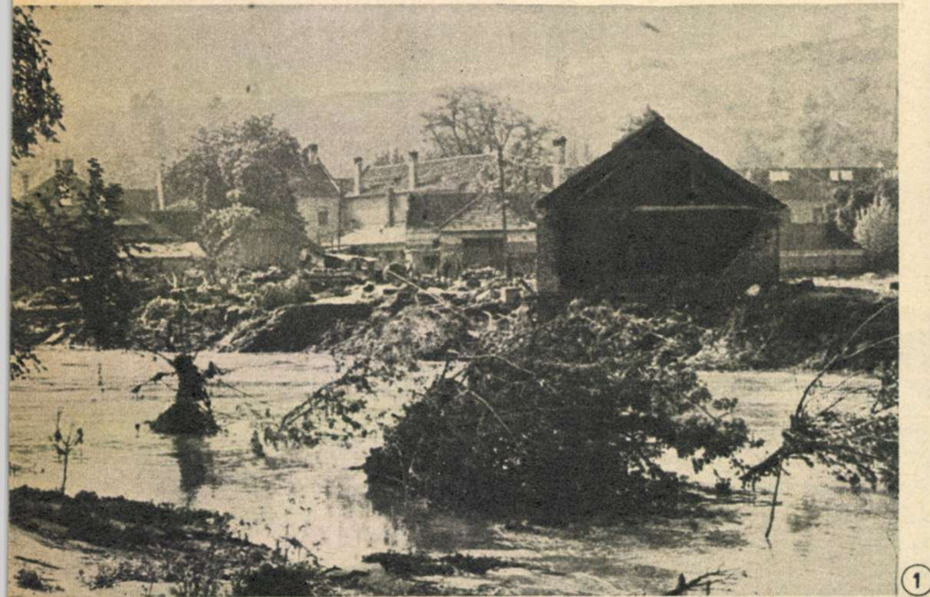
①

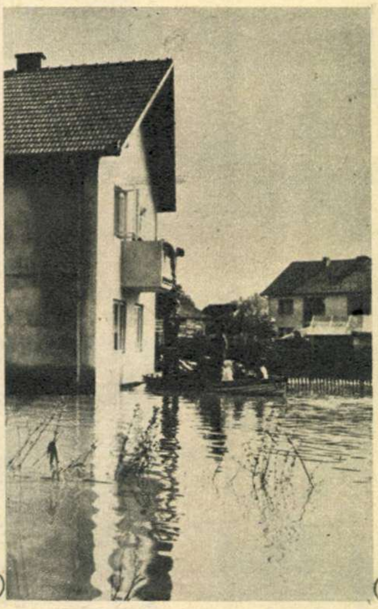
③

Au luptat și-au rezistat în mare parte zidurile Sighișoarei, dar mai ales oamenii ei care, la fel ca zecile de mii de compatrioți din localitățile lovite de acest cataclism de-o intensitate încă necunoscută pe meleagurile noastre, s-au opus cu desperare furiei apelor, au acționat uniți și solidari, săvîrșind fapte cu adevărat eroice.

Mulți, foarte mulți locuitori au fost prinși de năvala apelor în casele lor, la cină sau în fața radiourilor și televizoarelor. Unii au mai avut putere și timp să-și scoată o parte din lucruri, să le pună la adăpost. Cei mai mulți însă s-au văzut imobilizați între puhoaie, amenințați să fie duși de ele în fiece clipă. Dar nu s-au lăsat copleșiți, nu s-au lăsat în voia lor. Au urcat pe scări la etajele superioare, iar cei care n-au avut scări și etaje, au spart tavanele cu ce le-a căzut în mînă, au urcat în podul caselor, apoi au spart acoperișurile și-au urcat pe ele, convinși că vor primi ajutor din partea celor aflați în afara pericolului.

Și au primit. Încă în acea noapte de groază, în acea noapte ca de infern sighișorenii refugiați pe înălțimile din preajmă au întins spre ei mii de brațe salvatoare. În cartierul Fabricii de cărămizi, aflat aproape în întregime sub ape, vreo zece bărbați au înjghebat în grabă o plută și numaidecît doi dintre ei, doi comuniști — Gheorghe Ironim și Vasile Scheau — s-au avîntat cu ea pe apele învolburate, în plină noapte și-n necunoscut. Riscînd tot timpul să fie luați de puhoaie, dar luptîndu-se din răsputeri cu ele, cei doi au cules de pe acoperișurile caselor 12 copii și cîțiva bătrîni. În altă parte a orașului, tot cu o plută ancorată cu un cablu de troliul unui tractor, doi tineri, ale căror nume nu le-am putut afla (se pare că nu sînt sighișoreni) au scos din mijlocul apelor vreo 40 de persoane de toate vîrstele. Cu o barcă fragilă, Levente Fekete, elev în clasa a XII-a, a salvat, împreună cu tatăl său, cîțiva copii și oameni ale căror case, aflate chiar pe malul rîului se prăbușeau. Pe strada Clujului, care a avut cel mai mult de suferit, tînărul Otto Lurtz a pornit să-nfrunte puhoaiele tot cu o barcă pentru a-și salva tatăl urcat pe acoperișul casei. A ajuns la el, dar tatăl n-a vrut să urce: «Ia-i întîi pe copii, eu mai pot aștepta!» Și

CUTEZĂTORII PRINTRE NOI

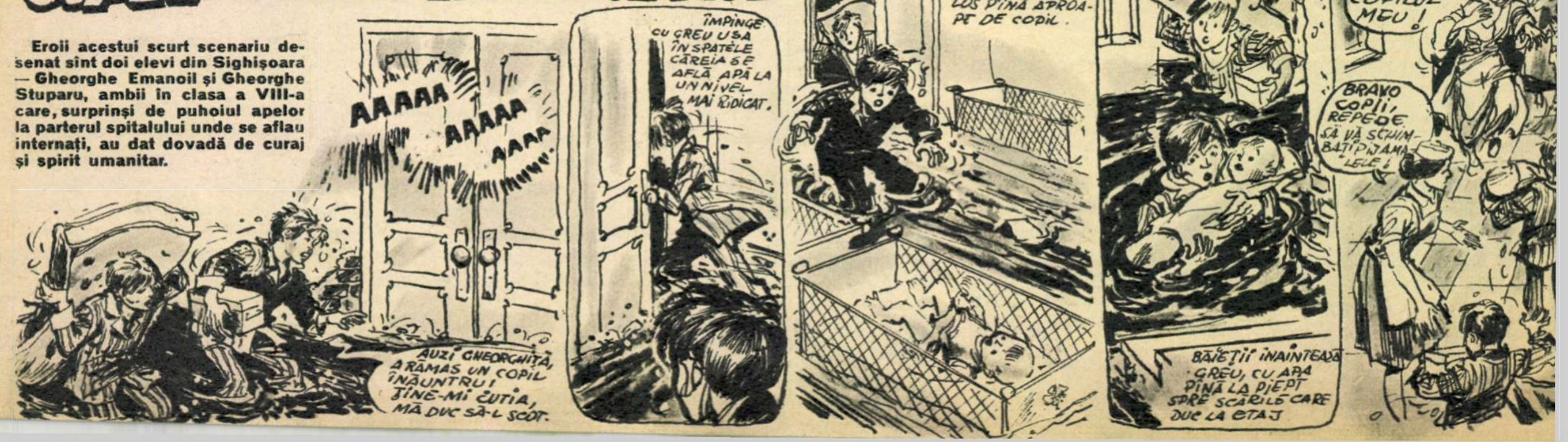

Eroii acestui scurt scenariu desenat sînt doi elevi din Sighișoara — Gheorghe Emanoil și Gheorghe Stuparu, ambii în clasa a VIII-a care, surprinși de puhoiul apelor la parterul spitalului unde se aflau internați, au dat dovadă de curaj și spirit umanitar.

AAAAA AAAAA AAAA
AUZI GHEORGHIȚĂ, A RĂMAS UN COPIL ÎNĂUNTRU! ȚINE-MI CUTIA, MĂ DUC SĂ-L SCOT.
ÎMPINGE CU GREU UȘA ÎN SPATELE CĂREIA SE AFLĂ APĂ LA UN NIVEL MAI RIDICAT.
ÎN CAMERĂ, APA URCASE PERICULOS PÎNĂ APROAPE DE COPIL.
BĂIEȚII ÎNAINTEAZĂ GREU, CU APA PÎNĂ LA PIEPT SPRE SCĂRILE CARE DUC LA ETAJ
VAI, COPILUL MEU!
BRAVO COPII, REPEDE SĂ VĂ SCHIMBAȚI PIJAMALELE!

ECÎT STIHIILE NATURII

Otto l-a ascultat. A salvat 36 de copii și bătrîni, apoi s-a îndreptat și spre tatăl lui, dar a ajuns prea tîrziu...

Deși mici, deși înspăimîntați de noianul apelor și de distrugerile petrecute sub ochii lor, copiii s-au aflat și ei alături de părinții și frații lor mai mari. Tot orașul a aflat și vorbește cu admirație despre curajul pionierilor Pascu Ironim și Adrian Apostu de la Școala generală nr. 2. În ziua de 14 mai, cînd o plută condusă de doi bărbați, pe care se afla o mamă cu trei copii, s-a agățat în niște lemne și se clătina gata să se răstoarne, cei doi au sărit în apă și, luptîndu-se cu curentul ei, sprijinindu-se unul de altul, au ajuns acolo, au luat cîte un copil în brațe și i-au scos la mal, permițînd astfel celor doi bărbați s-o salveze la fel pe mamă și pe celălalt copil...

Fapte de curaj, de autentic eroism săvîrșite de oameni de toate vîrstele în momentele cele mai grele, oameni care, pentru a-și ajuta tovarășii aflați în primejdie, n-au pregetat să-și riște ei înșiși viața. Acestora li s-au alăturat apoi ostași ai forțelor noastre armate cu bărci și elicoptere. Și astfel, cu posibilități sporite, Sighișorenii au reușit să-nfrîngă furia Tîrnavei.

I-am văzut pe acești oameni în primele ore de după retragerea apelor: triști, încruntați, cu fețele împietrite de durere, dar mișcîndu-se și lucrînd tot timpul. O femeie trăgea cu o pompă de mînă apa din subsolul casei, o familie, — mama, tata și cei trei copii — își spălau lucrurile în mijlocul străzii cu apa din niște butoaie, un grup de tineri scotea mîlul dintr-un magazin folosind lopeți mari, improvizate, cîțiva bărbați descărcau pîine, conserve și bidoane cu lapte din primul autocamion care și sosise din Brașov, vreo cincizeci-șaizeci de elevi, împreună cu profesorii și femeile de serviciu, lucrau de zor în sălile și-n curtea Școlii generale nr. 2, recuperînd cărțile, spălînd băncile, reparînd ușile și ferestrele...

În aceste clipe de grea încercare, oamenii Sighișoarei, simțind alături umărul tuturor locuitorilor acestor plaiuri, curăță și oblojesc cu îndîrjire rănile Sighișoarei eroice, răni pe care, fără îndoială, vor reuși să le vindece definitiv, redînd astfel orașului frumusețea lui dinainte.

Constantin DIACONU

④

Prietenul adevărat la nevoie se cunoaște!

CLUJ

Transmite tovarășul **Benone Neagoe** (Studioul de radio Cluj).

- Un pionier s-a prezentat zilele acestea la sediul Comitetului județean U.T.C. A spus că se numește **Florin Petrescu** și că-i președintele unității de pionieri de la Liceul nr. 6. **«Sînt delegat de către colegii mei să aduc o parte din economiile noastre — 3 000 lei — pe care le oferim elevilor unui liceu din Dej, împreună cu urările noastre de sănătate»**, a spus el.
- **Mihaela Stoicescu**, clasa a VII-a, Liceul G. Barițiu Cluj, avea proiectată pentru această vacanță o excursie. Economisise în acest scop 500 lei. Ținînd seama de clipele grele prin care trec colegii ei din Dej, ea a hotărît să renunțe la acest proiect cedînd banii elevilor din Dej.
- Membrii cercului Casei pionierilor au început să adune rechizite școlare, cărți pe care le trimit colegilor aflați în zone calamitate. Coletele sînt însoțite de scrisori de simpatie, de încurajări și urări de încheiere cu bine a anului școlar.

TURDA

Președinta unității Școlii generale nr. 1, **Daniela Andreica**, a trimis redacției următoarea telegramă:

⑤

«Unitatea noastră a mobilizat ansamblul artistic pionieresc și în ziua de 19 mai am dat un spectacol special. Încasările de peste 3 000 lei au fost donate Școlii generale nr. 1 din Dej.

Sîntem siguri, că în scurtă vreme, colegii noștri își vor putea relua locul în clase și că orele de curs pierdute vor fi recuperate».

FOCȘANI

Transmite Stela Goia, clasa a VII-a: **«Vom cumpăra uniforme pionierești pentru colegii noștri sinistrați. Banii i-am obținut prin prezentarea de către membrii cercurilor artistice de la Casa pionierilor a unor spectacole în deplasare».**

VRANCEA

CIUȘLEA, județul Vrancea, Pionierul Aurel Negoiță ne scrie: «Comandamentul unității noastre a hotărît, împreună cu toți pionierii și școlarii, să-i ajutăm pe copiii sinistrați din pricina calamităților naturale. Ajutorul nostru constă în diferite obiecte de îmbrăcăminte și încălțăminte. Am hotărît, de asemenea, să renunțăm la banii de buzunar pe care-i primim de la părinți și să-i dăm copiilor care acum trec prin zile grele. Colegii mei roagă redacția să publice scrisoarea noastră pentru ca și alți copii să procedeze ca noi.»

PITEȘTI

Cititorii din **PITEȘTI** ne informează că numeroase unități de pionieri din oraș au predat bani și obiecte pentru copiii sinistrați. **Școala generală nr. 11,** de exemplu, a strîns 6 400 lei și obiecte în valoare de 15 000 lei. Acțiunea continuă.

Sînt redate vieții drumuri, școli, case

Tineretul, pionierii și școlarii sînt alături de părinți în marea încleștare. De pretutindeni ne sosesc știri telefonice, scrisori care aduc vești din zonele lovite de calamități, aspecte din bătălia de redare în folosință a bunurilor materiale care pot fi recuperate.

La **COPȘA MICĂ** *elevii școlilor generale au format detașamente de ajutorare a familiilor ale căror locuințe au avut de suferit și ajută cu abnegație la recuperarea obiectelor cetățenilor. Băieți și fete pot fi văzuți înlăturînd mîlul molozul pe care le-au lăsat apele în urma lor.*

De la **VAMEȘ** *și* **FUNDENI**, *județul* **Galați,** *am primit știrea că elevii au participat la evacuarea din calea apelor a bunurilor școlilor lor. Bibliotecile, arhivele, materialele didactice au fost puse la adăpost.*

În satul **CHIPEREȘTI**, *comuna* **Tuțora,** *județul* **Iași,** *apele au distrus multe așezări omenești. În lupta pentru a salva din bunurile recuperabile, copiii au fost alături de părinții lor. În ajutor le-au venit și colegii din comuna* **OSOI.** *Ana Avramia, Maria Duca, Romică Melinte și alți pionieri din clasele mai mari au muncit cu multă însuflețire. Sătenii*

⑥

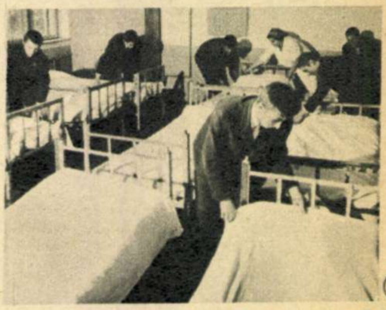

⑦

din Chiperești le sînt recunoscători.

Cu toate că și Liceul nr. 1 din **LUDUȘ** *a suferit grave stricăciuni provocate de ape, elevii au muncit neobosit, alături de profesori, pentru înlăturarea urmelor lăsate, astfel încît în momentul de față copiii și-au putut relua cursurile.*

La închiderea ediției

Constanța: 7 000 de copii sinistrați vor putea fi găzduiți pe timpul verii în județ.

București: Școala generală nr. 150 a colectat pentru copiii sinistrați 2 000 căciulițe, 420 perechi ciorapi, 418 maiouri, 350 rochițe, 670 bluze, 325 pantaloni, 150 uniforme școlare, pijamale, cămăși, paltoane, pantofi, pulovere, treninguri, prosoape, fulare, saci plini cu lucruri pentru copiii mici.

Rîmnicu Vîlcea: În comuna Șirineasa și Mateești copiii au strîns 1 700 ouă, sute de kilograme de legume pe care le-au trimis copiilor sinistrați.

Brașov: Șinca Nouă. În cîteva zile copiii au strîns 3 500 ouă, 150 păsări și alte produse destinate celor care au avut de suferit din pricina revărsărilor apelor.

1. Sighișoara rănită, dar nu învinsă.

2. Pionierii Pascu Ironim și Adrian Apostu, despre a căror faptă de curaj vorbește cu admirație întregul oraș.

3. Copiii sînt scoși din zona inundată.

4. Imediat după retragerea apelor sighișorenii au trecut la înlăturarea urmelor acestora.

5. Muncă eroică, neobosită pentru refacerea drumurilor.

6. Zile și nopți Aradul nu a cunoscut odihna. Sute și sute de oameni, ostași, muncitori, tineri au muncit eroic pentru a pune stavilă puhoaielor. Alături de ei au fost și numeroși elevi.

7. În dormitoarele Școlii profesionale ale uzinei «Semănătoarea» din București elevii fac pregătiri pentru găzduirea a 100 de copii sinistrați.

FAMILIARĂ LUME a stelelor

de HORIA ARAMĂ

Noaptea se intîmplă ca Avi să se scoale. Avi este sănătos tun şi trezirile acestea nu durează mai mult decît o dezmeticire şi o întoarcere pe partea cealaltă. Au totuşi o durată. Încă înainte de a deschide ochii, Avi simte neliniştea schimbării. Trece dintr-o stare în alta, din viaţa absolut adevărată a visului în viaţa absolut adevărată a treziei. Tulburarea asta e ca o mîncărime în tot corpul, insuportabilă şi delicioasă, dar mai ales de neoprit. Dacă întîrzie să-şi ridice pleoapele, Avi are motivele sale. În primul rînd ştie că, oricum, mai devreme sau mai tîrziu, aceasta se va întîmpla, dar, mai ales, nu poţi să fii niciodată sigur că, deschizînd ochii, n-ai să dai peste cu totul altă cameră, zugrăvită în galben solar şi nu în albăstrui, orientată nu spre fundătura plină de zăpadă, ci spre o junglă încîlcită, situată cine ştie pe ce corp ceresc! Surpriza aceasta rămîne oricînd posibilă, iar faptul că pînă acum nu s-a produs dovedeşte numai că este afurisit de şmecheră şi că ştie de joacă. Ceea ce nu ştie este faptul că pentru un băiat isteţ cum este Avi chiar şi neconfirmarea aşteptărilor sale este o plăcere, de vreme ce totul e atît de nou noaptea. În primul rînd, locul pereţilor nu mai este la doi sau la trei metri unul de altul, ci într-un teritoriu foarte nostim numit Undeva. Acesta are formidabile capacităţi elastice, drept care uneori e teribil de departe, pentru ca altădată să te lipească de pat. Nemaipomenit este însă peretele dinspre fundătură, cel cu fereastră, care pur şi simplu pleacă de la locul său, dispare, lăsînd în urmă căsuţa cu etaj, cartierul, oraşul, iar drept înlocuitor un panou pătrat cît fereastra, bătut în stele. Inutilă iluzie optică, Avi ştie prea bine că peretele a luat-o razna, nu se lasă el dus cu una cu două, dar se face că nu-l interesează. În schimb, uneori coboară din aşternut şi, mergînd tiptil pînă la marginea podelei, ocolind scaunul pe care aşteaptă hainele şi masa pe care doarme ghiozdanul, se apropie de prăpastia cosmică. Pentru că de acolo de unde lipseşte peretele începe cerul. Avi se apropie uşor şi ciuleşte urechile. Are auzul foarte fin şi încercat, lui nu i se ascund nici scîrţîitul pe care îl scot osiile stelelor, nici ecoul căderii unui meteorit pe Lună. [illegible] nu se [illegible], dar focul [illegible] [illegible] [illegible], de parcă acum a trîntit cineva peste [illegible] lui un [illegible] de [illegible]. Avi aude în liniştea nopţii fîşîitul pe care-l scoate lumina astrelor trecînd în iureş, ca pneurile unui automobil. Totul trăieşte, se destăinuie, comunică în tăcerea dintre ziua care a fost şi cea care nu este încă, celor care au urechi de auzit. Lui Avi nu-i scapă nimic din întîmplările cerului. Uneori două stele minore se ceartă pentru întîietate. Lucrurile nu se liniştesc pînă nu intervine bătrîna Galaxie care, cu o simplă încruntătură, le pune la punct. Cîte o cometă se bagă nepoftită peste un sistem solar unde nu-i este locul. Curioasei i se arată drumul. Atunci, ca să salveze aparenţele, face un ocol, încercînd să lase impresia că se afla numai în trecere, şi se duce cu coada între picioare. Avi ştie că n-o să mai revină decît, cine ştie, peste o sută de ani.

E bine acolo, la graniţa stelelor, e ca acasă, ca în bucătăria cea primitoare unde arde focul şi se joacă copiii, încurcînd-o pe mama. E ca la şcoală, unde fiecare copil pare să strige în fiecare clipă că ţine să fie băgat în seamă. Avi caută şi recunoaşte printre aştri o stea ce-i seamănă, o stea care s-a trezit din somn şi, în loc să se întoarcă imediat pe partea cealaltă, îşi caută îndelung, cu mîna dreaptă ochean, pe globul pămîntesc pe care-l roteşte cu stînga, geamănul. Şi Avi, bucuros de farmecul nopţii, îi face semn cu mîna: «Sînt aici!»

Băiatul și plopul

de VASILE BĂRAN

I

Băiatul călărea pe o nuia de plop, zicînd că este cal.

Alerga pe dealuri și cobora în vale, tîrînd după el și *Soarele*, care nu era altceva decît o roată de căruță cu spițele ieșite mult dincolo de șină, s-ajungă pîn-la el. La fîntînă se oprea să bea apă din jgheab, el și nuiaua cu coamă de cal.

Iar seara, înainte de culcare, ducea nuiaua-n grajd, printre caii cei adevărați, și nuiaua se purta întocmai ca un cal.

Adică mînca fîn.

II

Ceva mai tîrziu, pierzîndu-și seva și zbîrcindu-și coaja, altădată proaspătă și verde, băiatul a observat că nuiaua nu era un cal și că dacă voia să trăiască trebuia s-o pună în pămînt.

Ardea de nerăbdare s-o știe cu frunze și, uneori, noaptea, se ducea-n grădină, pe furiș, smulgînd-o, să vadă dacă a prins rădăcini. Și i se părea că-n loc să crească, nuiaua se subția mai mult și se strîngea în ea, iar el, băiatul, încerca zadarnic să afle acel ceva care-o înăbușea.

Toată viața lui din zilele acelea n-avea alt vis în afara plopului crescut dintr-o nuia.

III

S-a întîmplat apoi ca băiatul să plece înconjurînd soarele de zece ori la rînd, prilej cu care a băgat de seamă că nici de departe nu-i roată de căruță. Cînd s-a întors, nuiaua se făcuse plop.

Era un plop înalt, cu plete din frunze, și cu ochi din frunze și cu nări din frunze; un plop cu copitele-n frunze bătînd și fornăind și alergînd continuu, de jos în sus, spre el, spre coama lui din frunze, avînd în el pădurea și drumurile toate din copilărie; un plop care băuse apă dintr-un jgheab și mîncase fîn întocmai ca și caii.

Băiatul se gîndea: de n-ar fi sădit nuiaua, plopul ar fi fost cal?

Era un plop puternic și înalt și poate nici nu l-ar fi recunoscut dacă nuiaua aceea de început n-ar fi rămas zidită-n el ca niște vene ale sîngelui, ca propriile sale vene.

Plopul era el.

Enigmele TERREI

(urmare din pag. 3)

DA sau NU pentru yeti omul zăpezilor

Acest document senzaţional va fi urmat, curînd, de alte mărturii. Urme asemănătoare vor fi descoperite şi în alte regiuni ale Himalayei — în Nepal, Tibet, Bhutan şi Sikkim. O expediţie alcătuită din alpinişti sovietici şi chinezi, în cursul excaladării piscului Mustagh-Ata din Pamir, descoperă în 1956, la o altitudine de peste 7 000 metri, urmele unor yeti, asemenea amprente vor fi depistate, în cursul aceluiaşi an tot în Pamir, de către alţi alpinişti, aproape de culmea vîrfului Kungur Deve, munte ce străpunge norii, atingînd altitudinea considerabilă de 7 600 metri. Yeti, misteriosul Yeti rămîne ascuns, nevăzut, în lumea glacială a înălţimilor covîrşite de zăpezi. În vara anului 1967, însă, A. Pronin, şeful unei expediţii hidrologice sovietice ce explora regiunea gheţarului Iedenko din Pamir, izbuteşte să vadă, la cîteva sute de metri, silueta întunecată a unei făpturi bipede, acoperită cu o blană cenuşie-roşcată, ce se cătăra cu o agilitate surprinzătoare pe un povîrniş stîncos.

Să fie Asia singurul continent în care mai dăinuie această fiinţă necatalogată încă de ştiinţă? În iarna anului 1969 mai multe ziare canadiene au publicat o serie de ştiri, arătînd că asemenea făpturi bipede, sălbatice, cu înfăţişarea apropiată de cea a omului, au fost semnalate şi pe platourile înalte ale Munţilor Stîncoşi. Echipele pornite să exploreze regiunile respective n-au dat de urma lor.

Acestea sînt datele de pînă acum. Nici un om de ştiinţă n-a putut cerceta îndeaproape aceste enigmatice fiinţe, obiect de altfel a unor aprinse controverse în lumea antropologilor şi a zoologilor. Certe sînt doar urmele. Sînt ele însă concludente?

În lipsa unor probe mai convingătoare, mulţi antropologi sînt înclinaţi să creadă că urmele misterioase aparţin probabil unei specii de maimuţe antropoide ce s-a adaptat mediului aspru al marilor înălţimi. Discuţiile aprinse privind existenţa temătorului yeti după o vreme au început să se stingă. Cercetări recente făcute în aria continentului european, în Caucaz, aduc, însă, elemente noi, surprinzătoare. În această vastă regiune, muntenii semnalează apariţia unor fiinţe bizare — almaştii, le zic ei — a căror caracteristici le apropie uimitor de trăsăturile «omului zăpezilor». Almaştii se aseamănă omului, deşi sînt acoperiţi pe tot corpul cu păr lung, castaniu-roşcat. Fruntea le este îngustă teşită, prezentînd o proeminenţă deasupra ochilor ca o streaşină; pomeţii sînt mult reliefaţi, iar bărbia e de-abia marcată. Deşi înalţi, umblă cu spinarea boltită, legănîndu-şi mîinile foarte lungi şi musculoase. O caracteristică: degetele mari de la mîini şi picioare sînt foarte scurte şi slab dezvoltate.

Almaştii au fost semnalaţi la liziera pădurilor seculare, în inima munţilor, rătăcind prin podişurile înalte sau prin mlaştini.

Să fie oare aceste relatări doar fructul imaginaţiei bogate a muntenilor sau rezultatul unei năluciri? Datele sintetizate relevă un fapt semnificativ: toate caracteristicile ce-i definesc pe almaşti corespund înfăţişării prehominizilor — strămoşii îndepărtaţi ai oamenilor de azi. Aceste descrieri — subliniază unul dintre cercetători — «corespund unui prehominid care s-ar situa între pitecantrop şi omul de neanderthal».

Membrii expediţiei ştiinţifice conduse de dr. M. S. Kauffmann au organizat o ingenioasă verificare. Ei au prezentat, separat, fiecăruia dintre cei ce au semnalat întîlnirea cu un almaşt, o serie de imagini înfăţişînd maimuţe antropoide (gorile, cimpanzei, urangutani) şi prehominizi, pitecantropi alături de oameni neanderthal. În toate cazurile, martorii au identificat almaşti în imaginea pitecantropului.

Yeti, almaşti, toate aceste făpturi sălbatice şi temătoare — semnalate pînă acum, în cuprinsul a trei continente — constituie o problemă foarte importantă pentru ştiinţă. Unii savanţi înclină să creadă că ele reprezintă o ramură neevoluată a îndepărtaţilor strămoşi ai omului, o ramură primitivă care, în împrejurări încă nedeslușite, a supravieţuit, izolată în regiunile greu accesibile ale Pămîntului, îndeosebi în văile înalte ale munţilor, acolo unde domnesc zăpezile eterne. O astfel de ipoteză are ca temei argumente puternice. «În arborele genealogic al speciilor — arată dr. M. S. Kauffmann — se constată că, înainte de a dispare, unele din ele au supravieţuit, avînd din ce în ce mai puţini reprezentanţi, chiar un răstimp de 200 000 de ani». Mulţi antropologi afirmă că, din punct de vedere teoretic, este posibil ca forme relicte ale strămoşilor omului — arheantropi, sau paleontropi — să supravieţuiască pînă în zilele noastre.

Un răspuns cert la aceste captivante probleme nu va putea fi dat, însă, decît atunci cînd savanţii vor putea studia direct, nemijlocit, o astfel de făptură vie. Neîndoielnic, un astfel de prilej va îngădui să se clarifice nenumărate probleme.

MEGALOZOON

2

SCENARIU: VASILE MĂNUCEANU

DESENE: NICU RUSU

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: Doctorul Hayes, unul dintre cei mai mari endocrinologi ai lumii — plecat pentru experienţe în junglă — nu mai dădea nici un semn de viaţă de-aproape doi ani. De aceea, din oraşul Guajaro, într-o frumoasă dimineaţă de mai, în căutarea marelui savant, porni o expediţie.

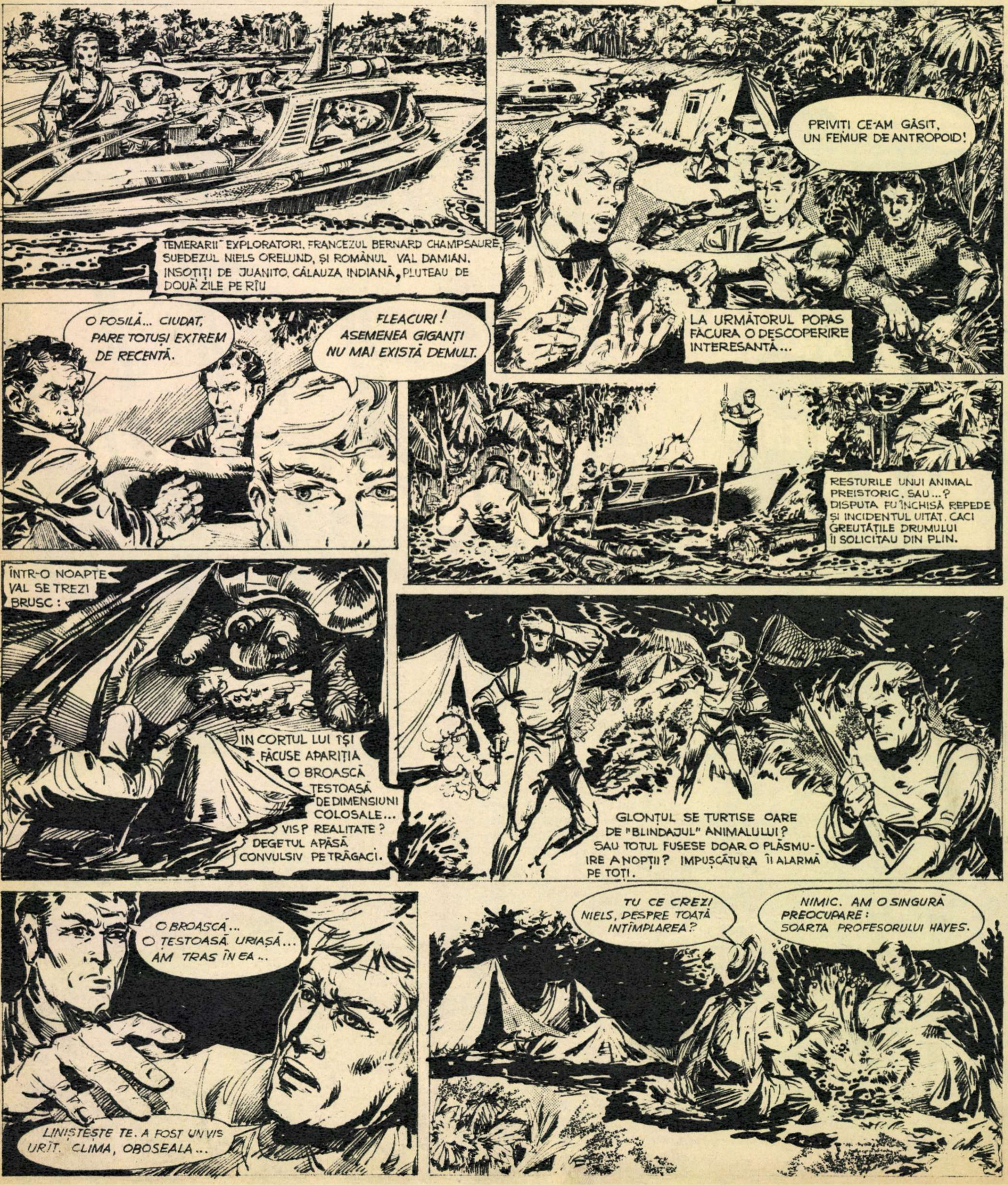
TEMERARII EXPLORATORI, FRANCEZUL BERNARD CHAMPSAURE, SUEDEZUL NIELS ORELUND, ŞI ROMÂNUL VAL DAMIAN, INSOŢIŢI DE JUANITO, CĂLĂUZA INDIANĂ, PLUTEAU DE DOUĂ ZILE PE RÎU
PRIVIŢI CE-AM GĂSIT, UN FEMUR DE ANTROPOID!
LA URMĂTORUL POPAS FĂCURĂ O DESCOPERIRE INTERESANTĂ...
O FOSILĂ... CIUDAT, PARE TOTUŞI EXTREM DE RECENTĂ.
FLEACURI! ASEMENEA GIGANŢI NU MAI EXISTĂ DEMULT.
RESTURILE UNUI ANIMAL PREISTORIC, SAU...? DISPUTA FU ÎNCHISĂ REPEDE ŞI INCIDENTUL UITAT, CĂCI GREUTĂŢILE DRUMULUI ÎI SOLICITAU DIN PLIN.
ÎNTR-O NOAPTE VAL SE TREZI BRUSC:
ÎN CORTUL LUI ÎŞI FĂCUSE APARIŢIA O BROASCĂ TESTOASĂ DE DIMENSIUNI COLOSALE... VIS? REALITATE? DEGETUL APĂSĂ CONVULSIV PE TRĂGACI.
GLONŢUL SE TURTISE OARE DE "BLINDAJUL" ANIMALULUI? SAU TOTUL FUSESE DOAR O PLĂSMUIRE A NOPŢII? IMPUŞCĂTURA ÎI ALARMĂ PE TOŢI.
O BROASCĂ... O ŢESTOASĂ URIAŞĂ... AM TRAS ÎN EA...
LINIŞTEŞTE TE. A FOST UN VIS URÎT. CLIMA, OBOSEALA...
TU CE CREZI NIELS, DESPRE TOATĂ ÎNTÎMPLAREA?
NIMIC. AM O SINGURĂ PREOCUPARE: SOARTA PROFESORULUI HAYES.

(VA URMA)

A sosit MARELE PREMIU

Liviu Goia la volan, asistat de campionul Petre Cristea.

DUPĂ APROAPE UN AN DE DESĂVÎRȘIT MISTER PROFESORUL PARBRIZ își dezvăluie identitatea ?

Fiecare dintre voi a auzit de profesorul PARBRIZ care a condus și a sfătuit pe participanții la «Salonul automobilistic» concurs ce v-a delectat în vacanța anului trecut. Cele ce urmează sînt dedicate... Dar să urmărim mai bine desfășurarea faptelor.

ÎNTÎI — DESPRE UIMIRE

Uimire pe care un băiat din Slobozia, care mînca mere în piață, a rezumat-o genial prin memorabila exclamație: «Formidabil!»

Ce anume provoca uimirea generală?

MODULUL DE PE MICROBUZ

Cel care zbura cu 90 pe oră pe șoseaua București — Galați era un microbuz al O.N.T.-ului, avînd instalat pe acoperiș un «pui» — un cart!

GOIA ARE EMOȚII

Înconjurat de familie, profesori, colegi, Liviu Goia, transpirat, aștepta ziua cea mare. De ce? Simplu! Goia este cîștigătorul marelui premiu la concursul «Salonul automobilistic» ediția I. iar microbuzul care zbura cu 90 pe oră îi aducea acest premiu: cartul de pe acoperiș.

UN AS AL VOLANULUI PUS ÎN ÎNCURCĂTURĂ DE 5 ORI!

Printre oaspeții primiți de copiii din Galați adunați să participe la bucuria colegului lor, se număra și ing. PETRE CRISTEA sosit ca reprezentant al Automobil Clubului român, el însuși o glorie a sportului la volan, cîștigător al raliului Monte Carlo în anul 1936, deținător a nenumărate distincții, trofee și... amintiri. Aceste amintiri le-a împărtășit și copiilor de față care l-au năpădit apoi cu întrebările. Întrucît maestrul a promis cîte o etichetă specială pentru mașină oricui va reuși să-l pună în încurcătură, copiii și-au pus mintea la contribuție, iar PETRE CRISTEA a trebuit să «plătească» de 5 ori.

UN MOMENT LIRIC ȘI UNUL OARECUM COMIC

Liric? Firește, emoția lui Goia în momentul în care cartul a intrat în posesia lui. Felicitările colegilor, privirile umede ale părinților... Comic? Goia n-a izbutit decît cu mare greutate să se strecoare în costumul special ce însoțea cartul: era cam mic. Cauza? Măsurile au fost luate... anul trecut!

IDENTITATEA PROFESORULUI PARBRIZ

Întîmpinat cu vii aplauze, roșu de emoție, profesorul PARBRIZ, în fine «demascat» se ridică... El nu este altcineva decît...

— Alo! Da? Tipografia? Trimit materialul urgent...

E culmea! Tocmai cînd să dezvălui cititorilor cine e profesorul PARBRIZ!

A. WEISS

▲ **Unul dintre cei trei care stau cu spatele la obiectiv este profesorul Parbriz. Dar care?!**
— Ce norocos este Goia ăsta... ▼

ATENȚIUNE ATENȚIUNE!

Către toți cititorii noștri

PROFESORUL PARBRIZ REINTRĂ ÎN SCENĂ OFERINDU-VĂ UN NOU MARE

concurs

PE DURATA VACANȚEI DE VARĂ!

AVEȚI PRILEJUL SĂ VĂ PUNEȚI LA ÎNCERCARE

Fantezia
Îndemînarea
Ingeniozitatea

Și, cu toate acestea, va fi CEL MAI SIMPLU concurs al anului organizat de revista Cutezătorii!

CHIAR DIN ACEASTĂ CLIPĂ URMĂRIȚI FIECARE NUMĂR AL REVISTEI, PENTRU A AFLA REGULAMENTUL și PREMIILE deosebit de frumoase pe care profesorul PARBRIZ le va oferi cîștigătorilor.

AVENTURILE COLEGULUI „MINITEHNICUS”

SCENARIU ȘI DESENE DE ȘTEFĂNESCU BUJOR, ELEV, BUCUREȘTI.

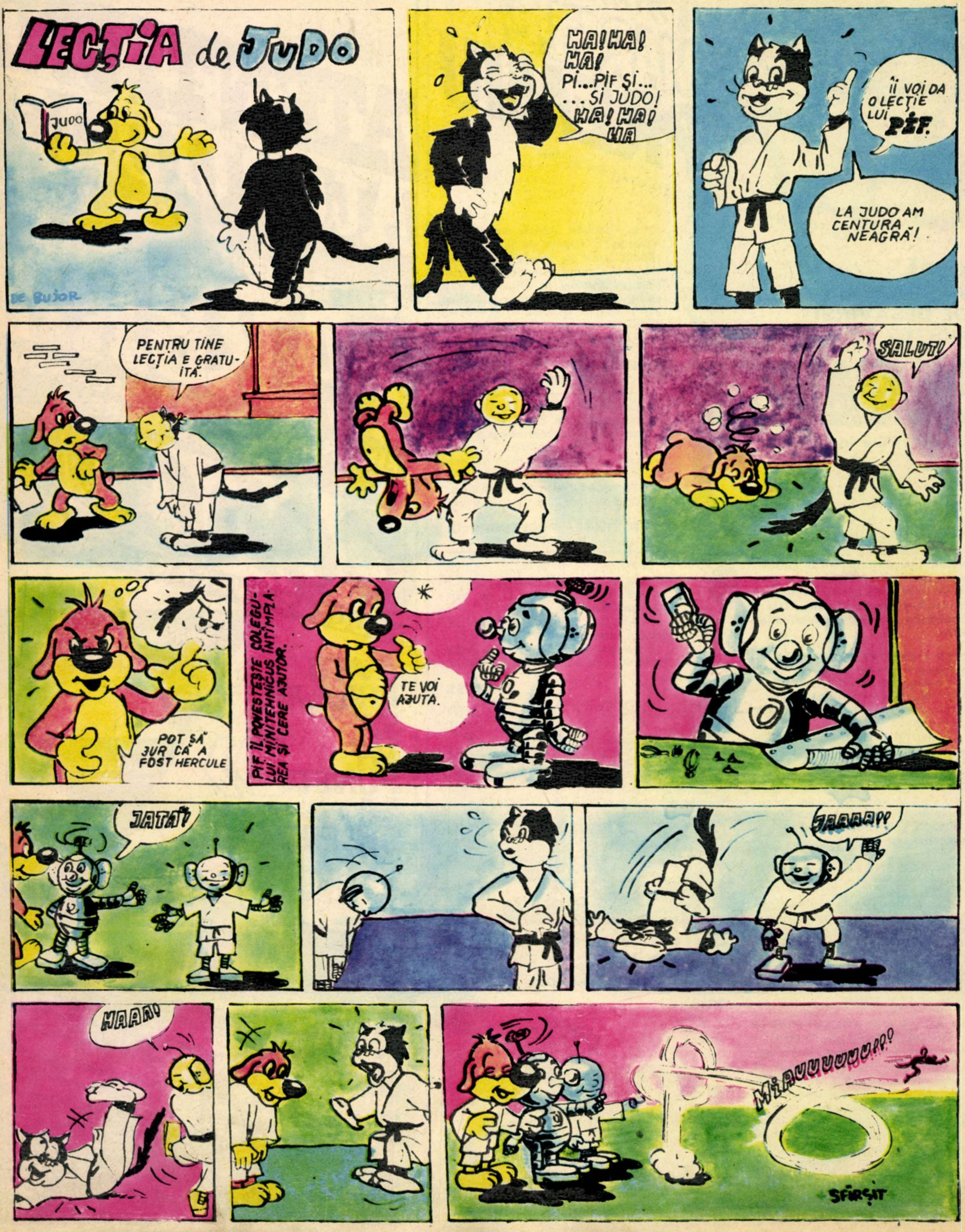
LECȚIA de JUDO
JUDO
DE BUJOR
HA! HA! HA! PI...PIF ȘI... ...ȘI JUDO! HA! HA! HA
ÎI VOI DA O LECȚIE LUI PIF.
LA JUDO AM CENTURA NEAGRĂ!
PENTRU TINE LECȚIA E GRATUITĂ.
SALUT!
POT SĂ JUR CĂ A FOST HERCULE
PIF ÎL POVESTEȘTE COLEGULUI MINITEHNICUS ÎNTÎMPLAREA ȘI CERE AJUTOR.
TE VOI AJUTA.
JATA!
JAAAA!!
HAAA!
MIAUUUUUU!!!!
SFÎRȘIT

ANTENE

Și iarba a început să fie «fabricată». Este vorba despre un gazon sintetic pentru grădinile din fața caselor și poate în viitor și pentru terenurile de sport. Și pentru că iarba sintetică nu are nevoie să fie udată, locatarii au început să o folosească și în locuințe în loc de covoare.

NAVĂ DE CERCETĂRI ROBOT

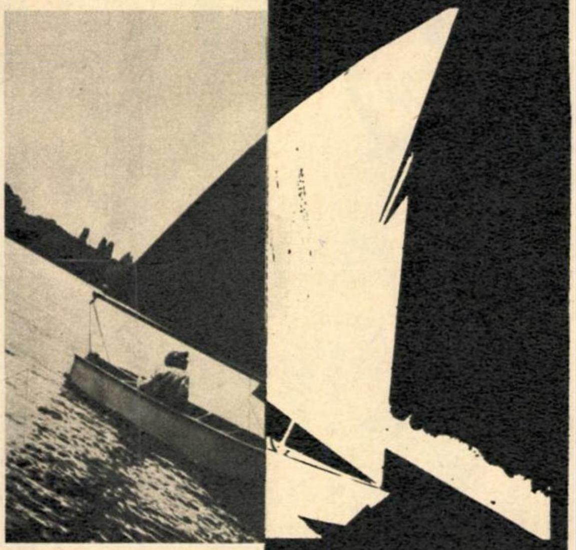

Pe oceanele lumii și-a făcut apariția un nou tip de navă de cercetări științifice: «barca-robot cu vele». Nava, fără echipaj, are o rută stabilită pe care o parcurge cu ajutorul energiei eoliene care acționează asupra velelor și a unui generator electric. Nava este telecomandată de la un centru aflat pe țărm, ea poate naviga pe orice vreme și în orice condiții. Pentru distanțe de peste 3 000 de mile calculatorul de la bord stabilește ruta, unghiul velelor corespunzător direcției vîntului și asigură transmiterea periodică a datelor. Cu ajutorul acestui tip de vas-robot s-au măsurat temperatura și viteza unor curenți oceanici, date astronomice și semnale acustice din aer și din apă. La fiecare două ore calculatorul de la bordul ei stabilește poziția exactă a vasului pe care o transmite la bază împreună cu datele științifice culese.

AFIS

În această săptămînă vă recomandăm:

O CARTE: «Cărăbușul de aramă», versuri de Lucian Blaga.

UN FILM: «Tinerețe fără bătrînețe», o producție românească.

UN SPECTACOL: «Adresanții necunoscuți», la Teatrul «Ion Creangă».

• • • • • • • • • • • • • • • • • • •

CITIȚI ÎN NUMĂRUL VIITOR:

Temerarul explorator Thor Heyerdahl încearcă să demonstreze că vechii egipteni au fost primii care au descoperit America, înaintea fenicienilor, vikingilor și a lui Cristofor Columb.

Joia viitoare, reportajul: «Australia a fost descoperită de egipteni?»

• • • • • • • • • • • • • • • • • • •

PAGINA 5 MAGAZIN

• SFINX • SFINX •

ORIZONTAL:

1) Vas cu cale! Da de unde! 2) Locul de lansare al navei! Pupă (pl.). 3) Vas antic. Cîntat o dată cu înălțarea steagului pe catarg. 4) Bancuri...! Argint. 5) Adînc. Firide. 6) Vedete... rapide! Vasul fantomă pe rampă. 7) Vîrf în Munții Rodnei. Cartagina în flăcări (masc.). 8) Bete! Toate pînzele sus! 9) Milă... Port național (pl.). 10) O pînză... în depărtare (pl.). Cimitirul epavelor!

VERTICAL:

1) Plutește la suprafață... ca untdelemnul. Vase construite din lemn! 2) Far... de pe timpuri. Teodor... intima. 3) Tancuri ce funcționează și pe uscat și pe apă. Curele! 4) Mări!! — Mi...la...!! 5) Panama! 6) Cai...e!! Far...d! 7) În lagună! — Te îmbie la somn! Berbec... în devenire. 8) Șoricari. Are ieșire la Golful Persic. 9) Cal...e!! Floare albastră... textilă. 10) Circulă prin vase! Mare de aur (sing.).

Profesor DUMITRU IACOBESCU

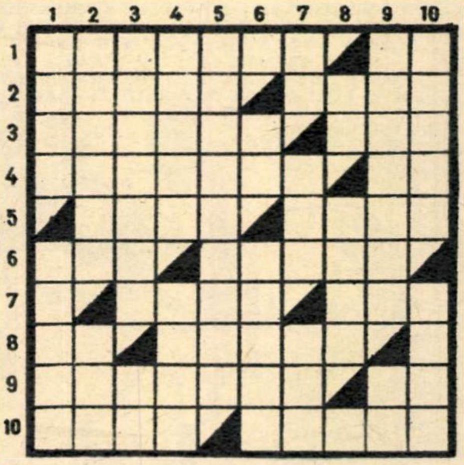

Joc

În fața unei uși deschise doi jucători legați la ochi stau de pază. Fără să facă zgomot, restul jucătorilor se strecoară dintr-o încăpere în alta în picioare sau tîriș. La orice zgomot suspect, paznicii ridică mîinile barînd drumul. Cei prinși sînt eliminați. Ceilalți continuă jocul.

•

Un zîmbet cu...

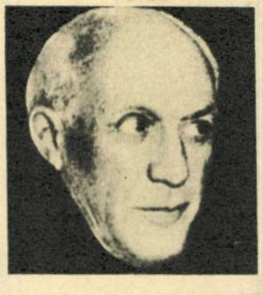

...Pablo Picasso se afla la Paris în timpul ocupației fasciste. Atelierul său era deseori vizitat de admiratori. Odată, printre aceștia, se aflau și mulți ofițeri fasciști. Marele pictor le arătă lucrările sale, iar la plecare le oferi cîte o reproducere a renumitei picturi care înfățișa distrugerea orașului spaniol Guernico de către aviația fascistă germană rostind cuvîntul «souvenir».

— E opera dumneavoastră? întrebă unul dintre vizitatori, un înalt funcționar al poliției secrete din Germania hitleristă, primind «souvenirul» său.

— Nu, îl lămuri Picasso, a dumneavoastră...

RADIO

«Roza vînturilor», emisiunea de călătorii geografice, prezintă vineri, 29 mai, ora 15,00 pe pr. I, documentarul «Orașul de la poalele Cozlei — Piatra-Neamț». În cadrul emisiunii «Tot înainte» de sîmbătă, 30 mai, ora 8,10 pe pr. II veți putea audia ciclul: «La superlativ». Vă veți reîntîlni cu Fotoreporterul, Fărășir și Sanda. Basmul scenarizat «Copacul veșnicei tinereți» de Mioara Cremene îl veți putea asculta în cadrul emisiunii «File de poveste» luni, 1 iunie, ora 14,05 pe pr. I. Pe același program emisiunea de știință și tehnică «Vreau să știu» de miercuri,

PRACTIC

Dacă s-a distrus garnitura fie de la robinetul de apă rece, fie de la cel de apă caldă, încercați și singuri s-o înlocuiți.

Cu ajutorul unei chei franceze desfaceți robinetul după ce în prealabil ați închis apa. În caz că nu aveți la îndemînă o garnitură, apelați la «dopul» unei sticluțe de penicilină, pe care-l tăiați cu ajutorul unui cuțitaș sau lamă. Apoi, cu un obiect ascuțit, dați o gaură dopului, obținînd în acest fel garnitura.

BLITZ

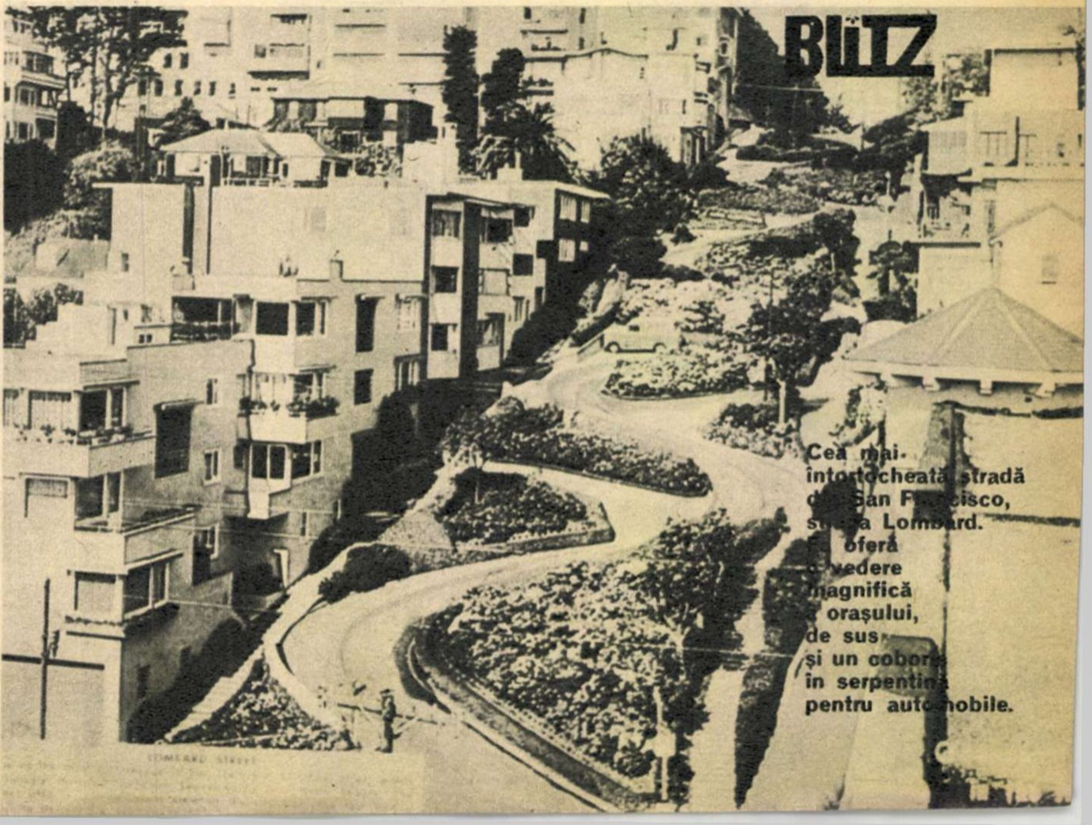

Cea mai întortocheată stradă din San Francisco, strada Lombard, oferă o vedere magnifică a orașului, de sus, și un coborîș în serpentină pentru automobile.

PALOȘUL NEÎNVINS

108

6

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT.

Dîndu-se drept baciul stînelor domnești și rămînînd peste noapte în tabăra răzeșilor, Petru Rareș află printre ei pe acel oștean care i-a salvat viața în lupta de la Obertin. Omul nu mai are grai. Ca să nu se poată folosi de puterea inelului cu smaragd primit atunci de la domnul țării, boier Gonțea și-a trimis slugile să-i taie limba și să-i smulgă inelul cu tot cu deget.

Scenariu: **COSTACHE ANTON** Ilustrații: **MIHAI SÂNZIANU**

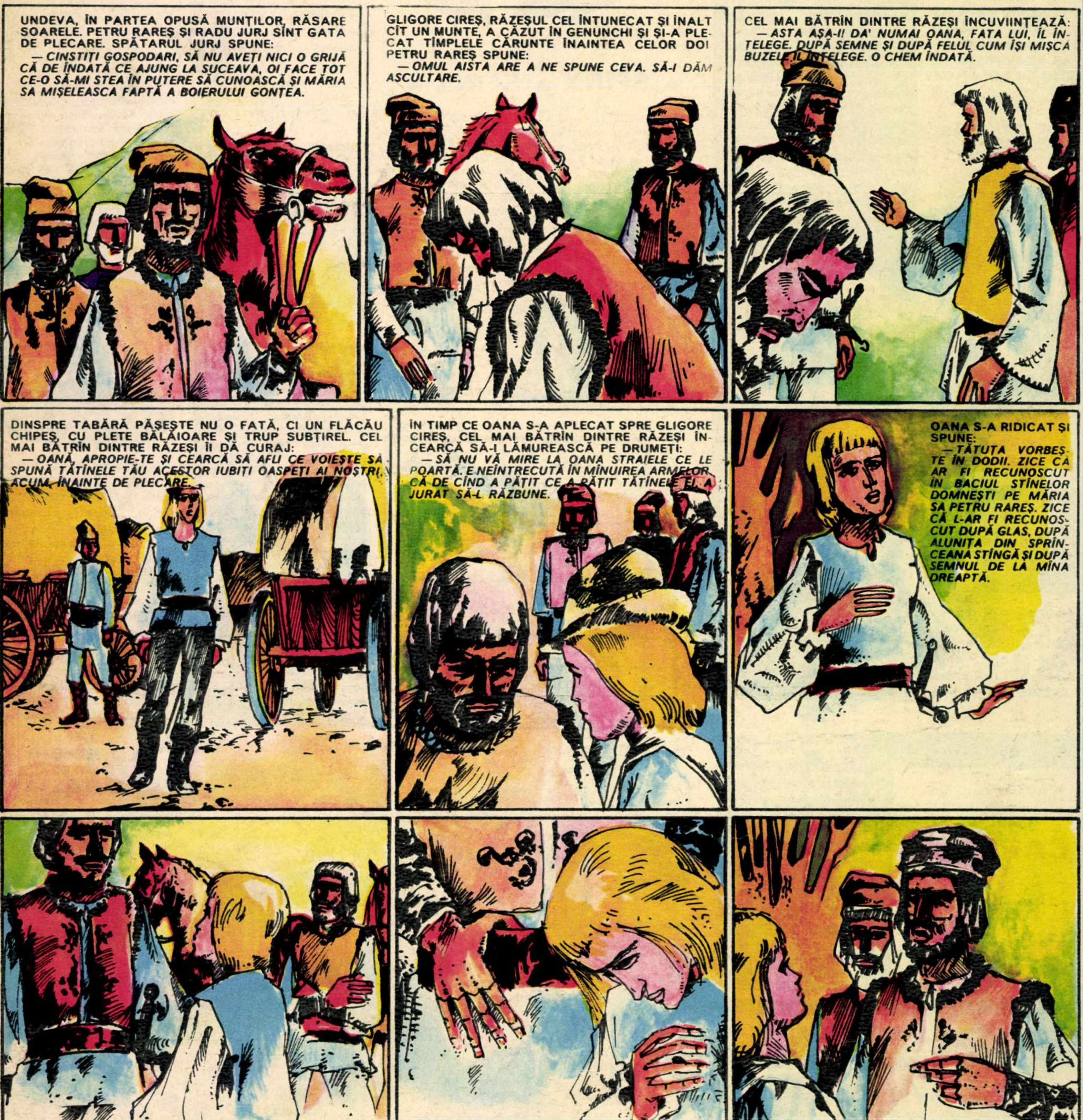

UNDEVA, ÎN PARTEA OPUSĂ MUNȚILOR, RĂSARE SOARELE. PETRU RAREȘ ȘI RADU JURJ SÎNT GATA DE PLECARE. SPĂTARUL JURJ SPUNE:

— CINSTIȚI GOSPODARI, SĂ NU AVEȚI NICI O GRIJĂ CĂ DE ÎNDATĂ CE AJUNG LA SUCEAVA, OI FACE TOT CE-O SĂ-MI STEA ÎN PUTERE SĂ CUNOASCĂ ȘI MĂRIA SA MIȘELEASCA FAPTĂ A BOIERULUI GONȚEA.

GLIGORE CIREȘ, RĂZEȘUL CEL ÎNTUNECAT ȘI ÎNALT CÎT UN MUNTE, A CĂZUT ÎN GENUNCHI ȘI ȘI-A PLECAT TÎMPLELE CĂRUNTE ÎNAINTEA CELOR DOI. PETRU RAREȘ SPUNE:

— OMUL AISTA ARE A NE SPUNE CEVA. SĂ-I DĂM ASCULTARE.

CEL MAI BĂTRÎN DINTRE RĂZEȘI ÎNCUVIINȚEAZĂ:

— ASTA AȘA-I! DA' NUMAI OANA, FATA LUI, ÎL ÎNȚELEGE. DUPĂ SEMNE ȘI DUPĂ FELUL CUM ÎȘI MIȘCĂ BUZELE ÎL ÎNȚELEGE. O CHEM ÎNDATĂ.

DINSPRE TABĂRĂ PĂȘEȘTE NU O FATĂ, CI UN FLĂCĂU CHIPEȘ, CU PLETE BĂLĂIOARE ȘI TRUP SUBȚIREL. CEL MAI BĂTRÎN DINTRE RĂZEȘI ÎI DĂ CURAJ:

— OANĂ, APROPIE-TE ȘI CEARCĂ SĂ AFLI CE VOIEȘTE SĂ SPUNĂ TĂTÎNELE TĂU ACESTOR IUBIȚI OASPEȚI AI NOȘTRI, ACUM, ÎNAINTE DE PLECARE.

ÎN TIMP CE OANA S-A APLECAT SPRE GLIGORE CIREȘ, CEL MAI BĂTRÎN DINTRE RĂZEȘI ÎNCEARCĂ SĂ-I LĂMUREASCĂ PE DRUMEȚI:

— SĂ NU VĂ MIRE LA OANA STRAIELE CE LE POARTĂ. E NEÎNTRECUTĂ ÎN MÎNUIREA ARMELOR CĂ DE CÎND A PĂTIT CE A PĂTIT TĂTÎNELE EI A JURAT SĂ-L RĂZBUNE.

OANA S-A RIDICAT ȘI SPUNE:

— TĂTUȚA VORBEȘTE ÎN DODII. ZICE CĂ AR FI RECUNOSCUT ÎN BACIUL STÎNELOR DOMNEȘTI PE MĂRIA SA PETRU RAREȘ. ZICE CĂ L-AR FI RECUNOSCUT DUPĂ GLAS, DUPĂ ALUNIȚA DIN SPRÎNCEANA STÎNGĂ ȘI DUPĂ SEMNUL DE LA MÎNA DREAPTĂ.

PETRU RAREȘ S-A APROPIAT DE OANA. ÎNTREABĂ:

— ȘI CE MAI ZICE TĂTÎNELE TĂU, OANĂ?

OANA ȘI-A SCOS PĂLĂRIOARA DE PLĂIEȘ, LĂSÎNDU-ȘI PLETELE LIBERE ȘI ȘI-A PLECAT FRUNTEA:

— ZICE CĂ VIAȚA PENTRU EL NU MAI ARE ROST. ȘI SE ROAGĂ SĂ-L IEI SLUGĂ PE LÎNGĂ MĂRIA TA. ZICE CĂ ALTFEL BRAȚUL CU CARE TE-A APĂRAT LA OBERTIN I SE USUCĂ.

PETRU RAREȘ ZÎMBEȘTE:

— ȘI EU CE POT SĂ ZIC, OANĂ? ZIC AȘA: CĂ DACĂ EL VREA SĂ MĂ SLUJEASCĂ, NU POT A MĂ ÎMPOTRIVI. DAR CU BRAȚUL SĂ FIE GRIJULIU... CĂ DE BRAȚUL LUI ARE SĂ MAI FIE NEVOIE.

(VA URMA)

Cutezătorii 22

Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA.
***Redacția:** **București, Piața Scînteii** nr. 1. Telefon: 17 60 10. Administrația: EDITURA SCÎNTEIA. Tiparul Combinatul **Poligrafic** CASA SCÎNTEII.*
Redactor artistic: Ioan DONCA. Tehnoredactor: Rozalia BARANY.

1 leu

41033

Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile **P.T.T.R. de către factorii poștali și difuzorii de presă.**

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

23

JOI, 4 IUNIE
1970, ANUL IV

(141)

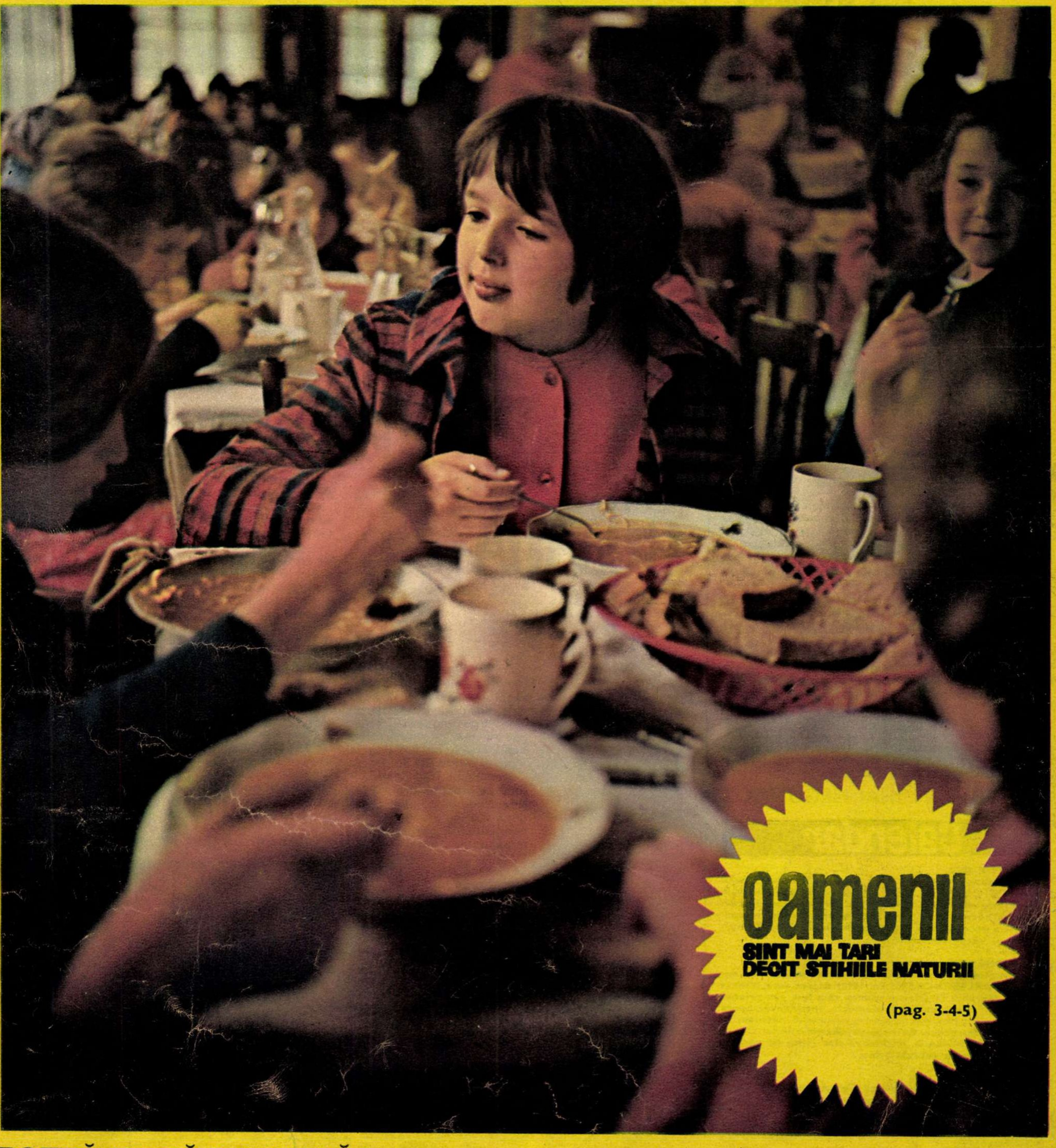

OAMENII
SINT MAI TARI
DECIT STIHIILE NATURII

(pag. 3-4-5)

POFTĂ BUNĂ LA MASĂ!

Foto: GH. CUCU

SCRISOAREA SĂPTĂMÎNII

«Anul acesta școlar are o semnificație deosebită pentru mine: la sfîrșitul lui, va trebui să-mi aleg o cale pe care s-o urmez, pentru a deveni ceea ce doresc. Încă de mic copil am fost fascinat de...»

PARTENIE G.
cl. a VIII-a, Pogoanele

Intr-adevăr, precum ne-am dat seama și din alte corespondențe, anul acesta are o semnificație de*osebită, din aceleași motive, pentru mulți, pentru foarte mulți, pentru toți cei de-o seamă cu elevul Partenie, din Pogoanele. Apropiata absolvire a școlii generale, școală în care revista «Cutezătorii» s-a străduit să vă fie un prieten, un ghid apropiat, declanșează simultan, în mii și mii de suflete, febra intensă a tatonărilor, a bilanțului, a întîiei decizii mai deosebite din viață.*

Ai 14 ani. Ai 8 ani de învățătură. Care va fi locul tău în societate? Care dintre domeniile creației materiale și spirituale este cel spre care te simți chemat, unde vei munci cu tragere de inimă, cu competență, cu dăruire?

Răspunsul la aceste vitale întrebări nu poate fi dat în cîteva rînduri de «scrisoarea săptămînii».

Dacă vă întoarceți însă la colecția revistei, veți vedea că săptămînă de săptămînă am căutat să ne aflăm alături de voi, să vă dăm — uneori mai cu miez, alteori poate mai vag — atîtea și atîtea răspunsuri. Ne-am bucura să știm că ați reținut de la acest prieten și sfătuitor al vostru, care caută a fi revista, îndeosebi îndemnul de a vă bizui pe voi înșivă în luarea unei decizii, de a vă deprinde să judecați cu sinceritate și probitate propriile voastre înclinații și posibilități.

Decisiv este, după părerea noastră, acel sîmbure de personalitate pe care școala, organizația de pionieri, societatea întreagă l-a sădit și l-a cristalizat în sufletul vostru.

În energiile voastre tinerești, în setea voastră de învățătură, în hărnicia brațelor și iscusința minții voastre se află bunul cel mai de seamă al patriei, chezășia viitorului său luminos. Sîntem siguri că voi, dragi cutezători, care aflați în preajma unei asemenea importante decizii — alegerea școlii de grad următor — veți ști ca, prin alegerea voastră, să onorați datoria cea mai de seamă a fiecărui pionier sau utecist: de a fi cît mai folositori patriei, viteazului popor căruia aparținem.

MIHAI NEGULESCU

Calendar

4 IUNIE 1970.

Se împlinesc 45 de ani de la moartea compozitorului român GH. DIMA (n. 1847). Animator al vieții muzicale din Transilvania, Gh. Dima a fost autorul unor lucrări pline de autenticitate: coruri și lieduri pe versuri populare și a unor cantate pe versurile lui Dimitrie Bolintineanu și Vasile Alecsandri.

8 IUNIE 1970.

Se împlinesc 100 de ani de la moartea scriitorului englez CHARLES DICKENS (n. 1812) despre care criticul român Garabet Ibrăileanu spunea că a fost «un prieten generos al celor umiliți și ofensați». Într-adevăr, opera lui Dickens oglindește tragedia oamenilor sărmani în societatea burgheză. Romane ca «Aventurile lui Oliver Twist» sau «Nicholas Nickleby» sînt citite cu pasiune de cei de vîrsta cutezătorilor.

10 IUNIE 1970.

Se împlinesc 60 de ani de cînd și-a luat zborul cel dintîi avion românesc conceput și construit de Aurel Vlaicu.

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

LA NUMAI CÎTEVA ZILE DUPĂ VIZITELE PE CARE LE-A FĂCUT ÎN MULTE DINTRE JUDEȚELE LOVITE DE CALAMITĂȚILE NATURALE CE S-AU ABĂTUT ASUPRA ȚĂRII NOASTRE, TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU, SECRETARUL GENERAL AL COMITETULUI CENTRAL AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN, S-A AFLAT DIN NOU ÎN MIJLOCUL OAMENILOR MUNCII, VIZITÎND MAI MULTE JUDEȚE PRINTRE CARE BUZĂU, VRANCEA, VASLUI, IAȘI, IALOMIȚA. TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU ÎMPREUNĂ CU CEILALȚI CONDUCĂTORI DE PARTID A VIZITAT ÎNTREPRINDERI INDUSTRIALE DIN ACESTE PĂRȚI ALE ȚĂRII, A AVUT CONVORBIRI DE LUCRU CU ACTIVUL DE PARTID ȘI DE STAT ȘI A PURTAT DISCUȚII CU NUMEROȘI OAMENI AI MUNCII DIN UNITĂȚILE ECONOMICE VIZITATE. PRETUTINDENI, ÎN FABRICI ȘI UZINE, PE ȘANTIERELE DE CONSTRUCȚII, ÎN LOCALITĂȚILE VIZITATE, SECRETARUL GENERAL AL PARTIDULUI NOSTRU A FOST ÎNTÎMPINAT CU UN VIBRANT ENTUZIASM, CU URALE ȘI OVAȚII, DOVEZI GRAITOARE DE DRAGOSTE ȘI STIMĂ, DE ATAȘAMENT PROFUND PENTRU PARTIDUL COMUNIST ROMÂN, PENTRU POLITICA SA MARXIST-LENINISTĂ, DUSĂ CU HOTĂRÎRE DE NESTRĂMUTAT, SUB SEMNUL UNITĂȚII ÎNTREGII NAȚIUNI, PE DRUMUL LUMINOS TRASAT DE CONGRESUL AL X-LEA.

TROLEIBUZELE treceau PESTE O COMOARĂ

Interviul nostru cu prof. doctor FLORIAN GEORGESCU

Datorită unei întîmplări petrecute cu cîtva timp în urmă, vechiul bulevard 1848 — pe cale să devină una dintre cele mai moderne artere bucureștene — ne-a oferit posibilitatea unui dialog cu fapte și întîmplări din trecut.

Mecanicul Ivan Marin, în timp ce lucra la lărgirea bulevardului, a observat ciobul unui vas cu un luciu mat, neobișnuit. A oprit de îndată cupa care mușca pămîntul și surpriza n-a întîrziat să se ivească: o grămadă de monede pe fundul unui vas. Mecanicul a anunțat specialiștii care, mergînd pe urmele indicate de el, au găsit alte părți ale vasului și o cantitate mare de monede. O adevărată comoară peste care treceau zilnic, nepăsătoare, troleibuzele. Ca să cunoaștem semnificația acestui tezaur ne-am adresat prof. doctor **Florian Georgescu,** directorul Muzeului de istorie a municipiului București.

— Vă rugăm, mai întîi, să ne explicați în ce constă tezaurul?

— E vorba de o cantitate de aproape 6 500 monede de argint și de unele obiecte de podoabă. Monedele — mai mari și mai mici, sînt foarte oxidate și lipite între ele. E cel mai mare tezaur găsit pe teritoriul Bucureștiului. La locul unde a fost găsit tezaurul a mai fost descoperit peretele unei pivnițe. Se poate, așadar, presupune că evenimentele acelor timpuri — războiul ruso-turc (1806—1812) și mișcarea revoluționară a lui Tudor Vladimirescu — au speriat vreun negustor bogat care și-a ascuns averea.

— Deci troleibuzele treceau peste o comoară pînă cînd mecanicul Ivan Marin...

— Muzeul nostru i-a mulțumit destoinicului muncitor, exprimîndu-și toată considerația pentru el. Închipuiți-vă ce pierdere ar fi fost dacă Ivan Marin ar fi fost neatent sau indiferent...

— Ați mai avut cazuri cînd nespecialiștii v-au ajutat?

— Nenumărate. Citez doar cîteva: acum cîțiva ani, niște locuitori din Băneasa ne-au semnalat un tezaur care pînă în săptămînile trecute a fost considerat cel mai mare de pe teritoriul Bucureștiului. De asemenea, constructorii care au lucrat anul trecut pe șoseaua Vitan ne-au semnalat urme ce ne-au condus la descoperirea satului Greci din preajma Bucureștiului, sat consemnat în documente, dar neidentificat pînă la acea dată.

— «Cutezătorii» vă mulțumesc pentru relatările care ne-au dovedit încă o dată că frumoasa noastră Capitală are un trecut istoric bogat.

B. C.

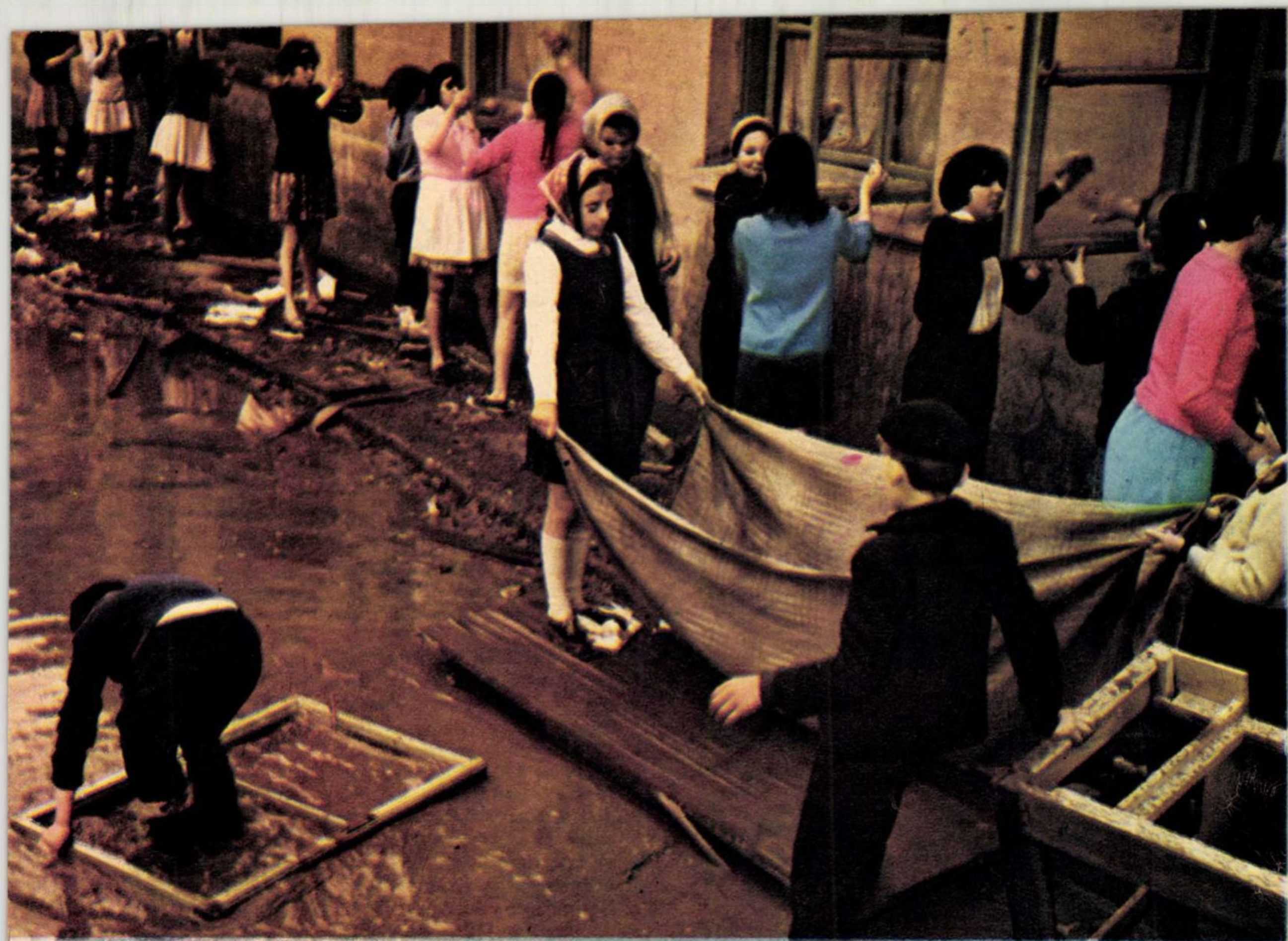

oamenii
SINT MAI TARI DECIT STIHIILE NATURII

CENTRU DE PRELUARE
A ÎMBRĂCĂMINTEI
ŞI ALTOR OBIECTE
PENTRU
POPULAŢIA SINISTRATĂ

O carte ştearsă de mîl şi uscată cu grijă, un geam spălat cît mai repede, cu puţina apă limpede ce se mai găsea în jur, repararea băncilor într-un timp record, şi-apoi pregătirea lecţiilor cu temeinicie, chiar în aceste condiţii dificile, aşa a început pentru şcolarii din zonele calamitate normalizarea vieţii. Faptul că inimile colegilor lor de pe întreg cuprinsul ţării au bătut alături de ei, i-a făcut să treacă mai uşor peste clipele grele.

Luminile rampei

FESTIVALUL REPUBLICAN DE TEATRU ŞCOLAR 1970

• CU ACEST MOMENT ÎNCEPE PIESA «ŞTEFAN, ŞTEFAN DOMN CEL MARE», CARE EVOCĂ COPILĂRIA MARELUI DOMNITOR AL MOLDOVEI. NUMAI OCHI ŞI URECHI COPILUL URMĂREŞTE ISTORISIREA UNOR ISPRĂVI DE VITEJIE DIN GURA BĂTRÎNULUI SLUJITOR. ŞI BĂIATUL SE VREA ASEMENEA EROILOR DESPRE CARE ASCULTĂ. ÎN JOCURILE COPILĂRIEI ŞTEFAN SE ARATĂ IUBITOR DE DREPTATE, PORNIT ÎMPOTRIVA MINCIUNII ŞI LAŞITĂŢII, DUIOS CU PRIETENII, NEÎNDURĂTOR CU VRĂJMAŞII. FRUMUSEŢEA UNOR ASEMENEA TRĂSĂTURI LE-A ÎNŢELES INTERPRETUL ROLULUI NIŢĂ IULIAN. DIN CLASA A III-A. NU DINTR-O DATĂ. CI ÎN MULTE CEASURI DE REPETIŢIE, CU AJUTORUL PROFESORILOR, DIN CELE CITITE DE EL DESPRE MARELE DOMNITOR AL MOLDOVEI. ŞI ASTFEL A REUŞIT IULIAN SĂ SE POARTE ŞI SĂ JOACE PE SCENĂ, AŞA CUM ODINIOARĂ, DEMULT DE TOT, S-A JUCAT ŞI, S-A PURTAT ŞTEFAN CEL MARE ŞI DREPT. CU ACEASTĂ PIESĂ ŞCOALA GENERALĂ NR. 39 DIN BUCUREŞTI A CÎŞTIGAT LA PIATRA-NEAMŢ PREMIUL SPECIAL AL MINISTERULUI ÎNVĂŢĂMÎNTULUI.

(Continuare în pag. 8—9)

AU FOST ZILE
PLINE DE ÎNCORDARE,
ZILE EROICE,
ZILE ÎN CARE,
ACȚIONÎND ENERGIC
PENTRU
STĂVILIREA APELOR
DEZLĂNȚUITE,
ÎNTREGUL NOSTRU
POPOR
A ARĂTAT CĂ

OAMENII
SINT MAI TARI DECIT STIHIILE NATURII

ACUM, ÎN LOCURILE DE UNDE PUHOAIELE S-AU RETRAS, SE MUNCEȘTE CU ACEEAȘI ENERGIE, CU ACEEAȘI DĂRUIRE PENTRU REFACERE, PENTRU DIMINUAREA PAGUBELOR PRODUSE. ÎN TOATE ACESTE LOCURI, PE MĂSURA PUTERILOR LOR, ALĂTURI DE PĂRINȚII ȘI FRAȚII LOR MAI MARI, COPIII ÎȘI ADUC ȘI EI CONTRIBUȚIA PENTRU CA VIAȚA SĂ PULSEZE DIN NOU, CU ACELAȘI DINAMISM, CARACTERISTIC PATRIEI NOASTRE SOCIALISTE. SECVENȚELE CARE URMEAZĂ AU SURPRINS PENTRU VOI, DRAGI CITITORI, CÎTEVA IMAGINI DIN ACEASTĂ MARE CONFRUNTARE A OAMENILOR CU NATURA, CU EI ÎNȘIȘI.

1

Fapte care vorbesc de la sine

În munca de refacere a Ludușului, **oras care a suferit pierderi de pe urma inundațiilor, participă, după puterile lor, și un mare număr de elevi. Zilnic, de la** Liceul nr. 2 **din oraș, pot fi întîlniți zeci de băieți, care ajută la înlăturarea distrugerilor produse de ape, la scoaterea de sub dărîmăturile locuințelor a obiectelor recuperabile. Elevii Liceului nr. 2 au fost, de asemenea, multe zile prezenți alături de părinții și frații lor care au spălat de mîl confecțiile surprinse de inundații în depozitele cooperativei din Luduș. După spălare, mii de confecții au fost duse de elevi pe cîmp la uscat.**

●

Oamenii din județul Galați *s-au pregătit intens să domolească furia apelor dezlănțuite. Au ridicat baraje, au pus la adăpost bunuri. Copiii s-au grăbit să le fie de folos părinților. În comuna* Vlădești, *de pildă, 200 de pionieri au ajutat 3 zile (în schimburi) la consolidarea digurilor pe o porțiune de 3 km de-a lungul Prutului. Ei au umplut cu pămînt 7 000 de saci. Părinții și profesorii din comună au declarat că devotamentul și hărnicia acestor copii au fost impresionante.*

●

La Vameșu *apele Siretului au acoperit satul. Ca o cetate, școala a rezistat. Pionierii și școlarii ridicaseră în decurs de numai 10 ore un zid înalt de jur-împrejur. În felul acesta, școala a rămas intactă.*

●

La Slatina, apele au întîlnit obstacole neprevăzute, ridicate de oameni în mare grabă. În lupta lor dîrză, locuitorii din Slatina ca și din comunele apropiate *(Curtișoara, Comănița, Teslui, Slătioara, Milcov, Mărunței, Osica, Chilieni)* au înălțat diguri, și-au luat măsurile posibile de apărare. Pionierii, cutezători ca întotdeauna, au ajutat după puterile lor la înălțarea acestor stavile.

●

Pionierii și elevii din comunele Oancea, Vlădești, Suceveni *și satul* Rogojeni, *aflate pe malul Prutului, precum și cei de la Școlile generale nr 1, 2, 3 și 4 din Galați au fost din vreme pregătiți și organizați pe echipe de intervenție și, acolo unde a fost cazul, au ajutat la evacuarea copiilor, bătrînilor, a arhivelor școlilor și a altor bunuri materiale din calea apelor*

●

Peste 1 200 de elevi de la Școlile generale din Giurgiu **au lucrat cîteva zile la supraînălțarea și consolidarea digului de pe malul Dunării.**

2

3

4

Prietenul la nevoie se cunoaște

● Pentru cei care au suferit de pe urma inundațiilor. Casele de pionieri din *Slatina*, *Balș*, *Corabia* și *Caracal* dau spectacole artistice, iar sumele încasate sînt depuse în contul 2 000. De asemenea, în urma deschiderii expoziției de artă plastică cu vînzare, organizată de Casele pionierilor din Corabia și din Balș, au fost obținute importante sume de bani. Acestea au fost trimise în întregime sinistraților. Pînă acum, fondul strîns este de peste 60 000 lei.

● **Din** orașul Galați **ne-a sosit știrea că pionierii și școlarii sînt puternic antrenați în acțiunea de ajutorare a copiilor din zonele sinistrate:**

—pionierii tuturor unităților din oraș pregătesc biblioteci pentru școlile distruse de ape.

— unitatea nr. 26 a depus în contul 2 000 suma de 7 856 lei. Acțiunea continuă.

— unitatea nr. 5 confecționează materiale didactice cu care să înzestreze o școală distrusă de ape.

● *De la Școala generală nr. 177 «Nicolae Grigorescu» din* Capitală *au pornit zilele acestea spre zonele sinistrate pe lîngă manuale și rechizite școlare, obiecte de îmbrăcăminte și încălțăminte în valoare de 12 569 lei.*

Tot de la această școală a fost depusă de către elevi, în «contul 2 000» suma de 2 208 lei.

● **Pionierii și elevii de la Școala** gene**rală nr. 1 din** Brăila **au adunat și au trimis spre zonele sinistrate numeroase** rechi**zite, obiecte de îmbrăcăminte și pachete cu alimente. De asemenea, mulți dintre ei au contribuit la stringerea unor importante sume de bani, care vor fi puse la dispoziția copiilor sinistrați. Acțiunea continuă și în momentul de față.**

● Pionierii și elevii din *Odorhei*, din cartierele și școlile la care apele n-au ajuns, au strîns și ei numeroase obiecte (rechizite școlare, îmbrăcăminte), care vor fi trimise colegilor lor sinistrați. Totodată, ei au curățat și reamenajat parcul orașului. S-au angajat să refacă și stadionul.

Foto: **1, 2, 3, 4. Elicoptere și alte mijloace de transport moderne au fost puse la dispoziție în timpul inundației, pentru salvarea oamenilor. Bravii noștri ostași s-au dovedit și de data aceasta la înălțimea încrederii pe care partidul, întregul nostru popor le-o acordă.**

Foto: **5, 6, 7, 8, 9, 10, În timp ce în unele puncte situate pe malul Dunării oamenii încă înalță digurile pentru întîmpinarea viiturii, în uzinele și fabricile care au suferit de pe urma inundațiilor munca de refacere este în toi. Multe din aceste întreprinderi produc în prezent cu întreaga lor capacitate. Munca la restabilirea căilor de comunicație cunoaște în acest răstimp o animație deosebită.**

NE SCRIU CORESPONDENȚII

Va rîde din nou clopoțelul

● Elevii clasei a II-a A de la Școala generală nr. 21 Ploiești, (învățătoarea Elena Ionescu) au citit în ziarul «România liberă» relatările colegei lor Guleș Maria din comuna Ilia, județul Hunedoara, care spunea: **«Ni s-au dus cărțile pe ape. Ni s-au dus tabla, caietele și clopoțelul. Știți ce clopoțel frumos aveam la școală!?»**

Micii ploieșteni au hotărît să-i trimită Mariei un pachet care să cuprindă un ghiozdan, cărți, rechizite, îmbrăcăminte ba chiar, la propunerea colegei lor Dana Jipa, au solicitat sprijinul maistrului Nicolae Vulpe de la o uzină ploieșteană pentru a le confecționa un clopoțel pe care să-l trimită Mariei. Cei 32 de elevi și-au exprimat gîndurile lor față de colegii care se găsesc într-o situație grea, în scrisorile pe care le-au conceput fiecare din ei.

Dana Jipa îi scrie: **«În clinchetul clopoțelului sînt toate gîndurile noastre pentru dragii noștri prieteni».**

Prof. BOBE NICOLAE
Consiliul județean al Organizației
Pionierilor — Prahova

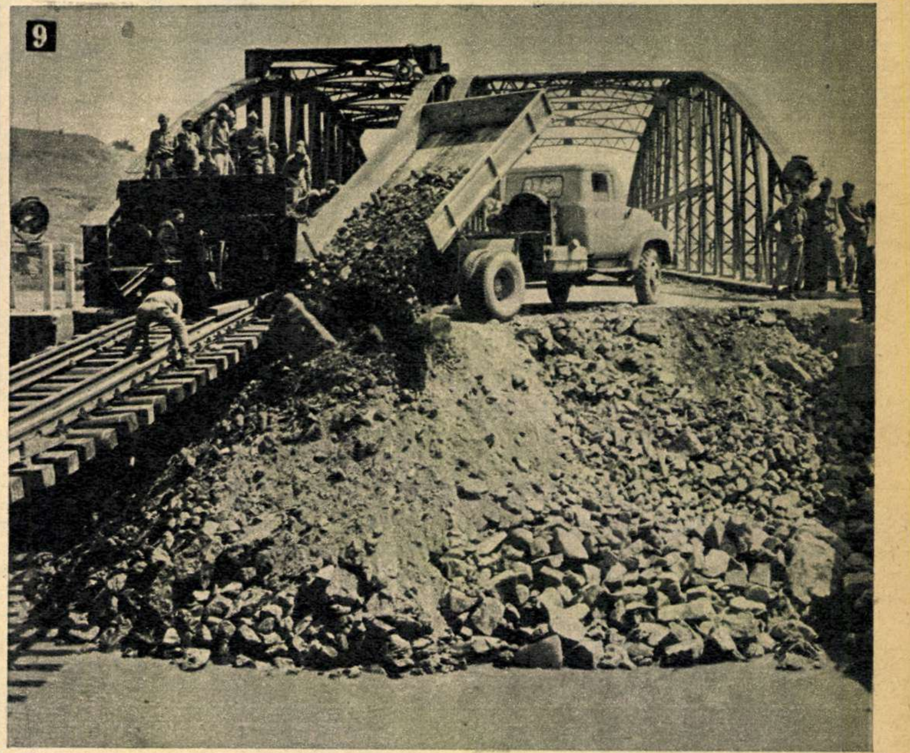

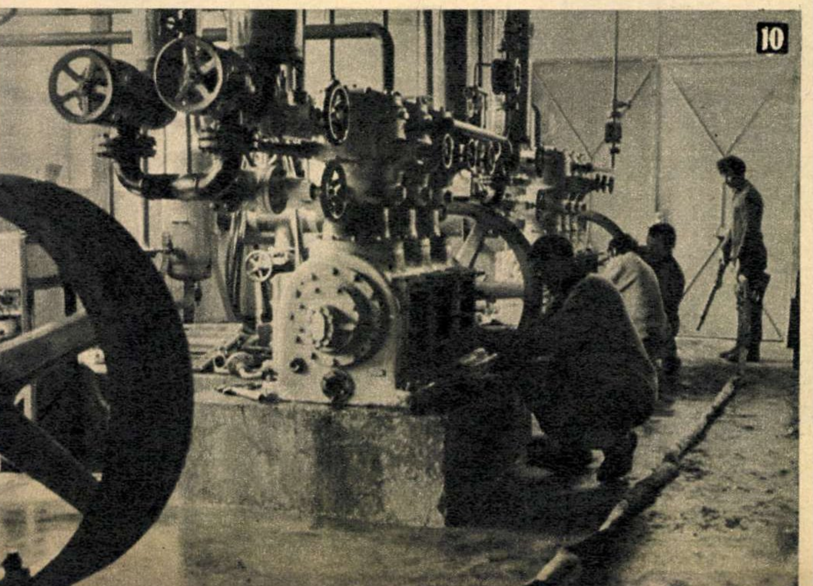

Reprezentînd județul Dolj în emisiunea-concurs «La șase pași de o excursie», am cucerit astă toamnă locul I pe țară. Întrucît nu am efectuat toate excursiile cîștigate, am depus în ziua de 22 mai a.c. la contul special CEC 2000 suma de 3 000 lei.

Sîntem fericiți că în acest fel putem contribui și noi la eforturile depuse de întregul nostru popor pentru vindecarea dureroaselor răni provocate de dezastrul inundațiilor.

Am purtat cu cinste cravata roșie de pionieri, vrem să fim demni și de titlul de uteciști!

IULIA MARINESCU, TRAIAN SURTEA,
LEON BURAH, MARIAN DIACONESCU,
ERNEST STANCOVICI, ERVIN SURIN

●

O oră obișnuită de clasă. Elevi care scriu, învață, răspund la lecții. Totul decurge normal. Deosebit este faptul că printre acești elevi, pe care-i vedeți în imagine (fotografia a fost făcută zilele acestea la Școala generală nr. 128 din București), sînt și copii veniți tocmai de la Satu-Mare. Lor, celor cărora le-au fost distruse casele, școlile de apele îndîrjite, li s-a asigurat cămin, școală, hrană, îmbrăcăminte aici, în Capitală.

LECTIA DE JUDO

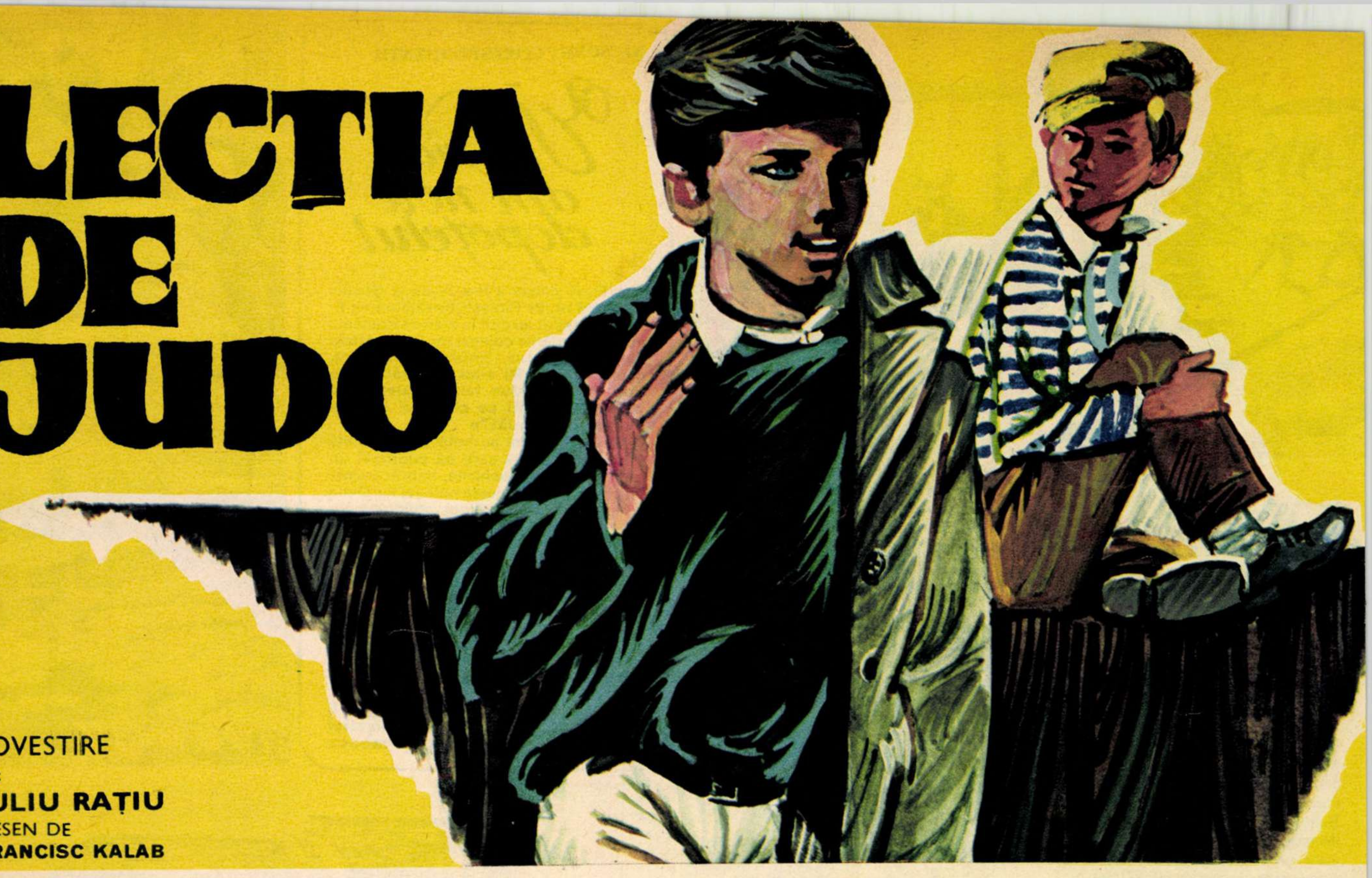

POVESTIRE
DE
IULIU RAȚIU
DESEN DE
FRANCISC KALAB

Să presupunem că soarele ar fi negru. Că în loc de un disc ca flacăra, pe cer ar apărea unul de culoarea fundului de ceaun. Ce credeți oare că s-ar întîmpla atunci? Pentru Costel, desigur, orice s-ar petrece tot aia ar fi, adică, el tot ca acum l-ar vedea în fața ochilor. Asta, bineînțeles, după ce, în ceea ce-l privește, s-a petrecut celălalt fenomen astronomic, la fel de memorabil: apariția stelelor verzi. Micuțe, cu sclipiri tăioase, într-un zbor continuu de confete, acestea i-au împînzit firmamentul pupilei, ca un mirific joc de artificii. Erau, totuși, fără nici o îndoială, stele verzi: renumitele stele verzi, atît de controversate de savanți!

Și cînd te gîndești că toată această nouă viziune cosmogonică a pornit de la un lucru în aparență fără importanță: de la un pix cu mai multe culori, cu care venise la școală un coleg, unul nou, pirpiriu, ai cărui părinți se mutaseră, de curînd, în oraș. Diriginta îl pusese în bancă cu el, atrăgîndu-i atenția fără să fie auzită de ceilalți:

— Anume l-am pus pe Doru în bancă cu tine, ca să nu-l necăjească ceilalți...

— Nu înțeleg, tovarășă dirigintă, se prefăcuse el, deși simțea că i se umple pieptul de o nemaipomenită mîndrie.

— Unii, știi, își cam șicanează colegii de clasă, iar Doru, ai văzut, nu cred că ar fi capabil să le facă față singur. Te rog să veghezi ca totul să fie în regulă. Am mare încredere în tine!

A fost foarte mîndru de aprecierea dirigintei. Iar mîndria asta, cum să vă spun, are mai multe forme: uneori e ca un clopoțel mic pe care îl aude în piept ca soneria unui ceas deșteptător, alteori bate ca un clopot mare, cu dangăt lung, care răsună pînă departe. De data aceea mîndria lui luase forma unei bile, cam de mărimea greutății pe care de atîtea ori o arunca atunci cînd se antrena pe stadion. I se așezase exact în mijlocul pieptului. Putea să o vadă oricine, că el n-o ascundea:

— Lasă-l în pace pe Doru, Sandule, de ce-i umbli în caiete?

— Voiam să văd cum scrie?

— Nu-l deranja, îți spun că...

Era specialitatea lui să lase frazele neterminate și de multe ori chiar se gîndea ce s-ar face fără punctele de suspensie care pentru cei din jur — știa sigur — luau forma unor mici grenade de mînă, de care era mai bine să te ferești.

Doru, văzînd că Sandu s-a retras puțin înfricoșat, spre locul lui, l-a întrebat, nedumerit:

— Dar de ce nu l-ai lăsat să-i arăt?

— Tu să taci: ești prea mic ca să înțelegi problemele astea.

Altădată, auzind că Viorel i-a propus lui Doru să-i dea un măr pe o gutuie, a sărit ca ars:

— Dacă te prind că mai vii cu chestii de astea, te altoiesc...

— Dar eu chiar doream să fac schimbul ăsta, își arăta nemulțumirea Doru...

— Tu nu te amesteca! Știu eu ce fac! Numai de mine au frică.

— Dar de ce?

Îl apucase rîsul:

— Dar tu n-ai văzut ce mușchi am?

— Nu...

Își încordă brațul drept și își arătă, încîntat bicepsul lunguieț ca un crenvuști.

— Bravo! îl lăudă Doru.

— Asta-i frățioare, se grozăvi el. Lasă-te în seama mea și n-o să fie rău...

— Dar știu să-mi port și singur de grijă!

— Ce știi tu... îi mai spuse el — observînd, încăodată ce minuni pot face punctele de suspensie. «Eu numai așa o să scriu de acum încolo!» Și ca să vadă cum ar putea fi, îi ceru lui Doru pixul acela cu mai multe culori, pe care îl văzuse de dimineață.

— N-am nici un pix! îi răspunse, tăios, Doru.

— Dar eu am văzut sigur că ai! E în tocul acela de piele maro, din despărțitura de la mijloc a genții.

Doru îl privi mirat:

— Dar, ce, mi-ai umblat în geantă?

— M-am uitat un pic... așa... se bîlbîi el, surprins că punctele de suspensie aveau acum o importanță minoră.

— Să nu te mai prind, că, să știi, o pățești cu mine!

— Ce?! făcu el, simțind că se înfurie.

— Asta îți spun!

Și atunci, pentru prima dată începu să vadă pătrat. Auzise el despre un asemenea fel de a vedea. dar nu credea că poate exista: astfel, capul lui Mișu, pe care îl știa lunguieț ca o pară, îi apăru pătrat, tabla, pe care o știa dreptunghiulară — o zări, ca prin ceață, pătrată; pînă și florile din ghiveciul de pe fereastră le văzu pătrate, în lumina soarelui. Era o situație care nu putea dura prea mult și ca să scape de ea, vru să-l lovească pe Doru cu pumnul. Dar chiar în clipa aceea se trezi la pămînt, iar în jurul lui începu acea uluitoare transformare a cosmosului: întîi văzu stelele verzi, apoi acea umbră neagră, care nu putea să fie altceva decît Soarele care devenise ca un fund de ceaun... Vedea negru în fața ochilor, în timp ce simți că băieții se strîngeau în jurul lui Doru.

— Măi, dar știi că ești puternic, îl auzi pe Sandu.

— Asta pentru că ați uitat că eu am fost în echipa de judo a școlii, se auzi apoi, ca prin vis, glasul lui Doru...

— Așa, da, da! zise Viorel...

Atunci începu, în sfîrșit, să se lumineze și Costel se ridică voios de la pămînt.

— Cum, Dorule, tu ai făcut judo?

— Da!

— Mă înveți și pe mine?

Dorel rămase un pic pe gînduri, apoi spuse cu glas ferm:

— Să mă mai gîndesc!

DAR POATE CĂ EXISTĂ

Dar poate că există și o minge
Uitată undeva, tîrziu, pe stradă,
Și-aleargă singură atunci cînd ninge
Și se preface-n omul de zăpadă.

Dar poate că există un echer,
Care învață unghiurile drepte
Și zboară ca un avion pe cer,
Sau construiește blocurilor, trepte.

Dar poate încă nimenea nu știe
Că undeva există, printre aștri
Fără să scrie în astronomie:
Planeta peștișorilor albaștri.

VALERIU PANTAZI

● ÎN LUME TRĂIESC 1 000 000 000 DE COPII ȘI ADOLESCENȚI. UN MILIARD DE PRIETENI!

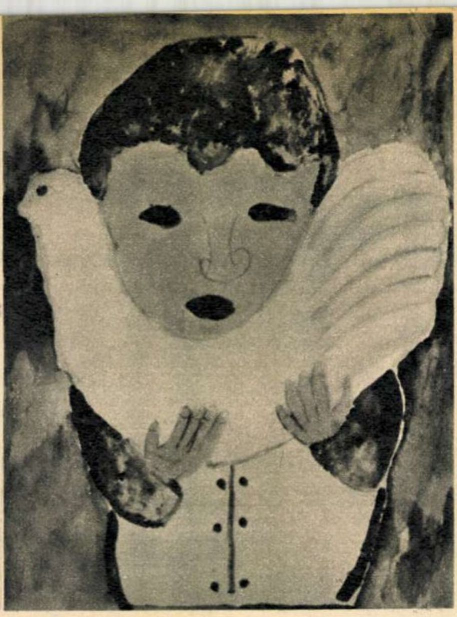

«NOI» desen primit în cadrul concursului «**MERIDIANELE PRIETENIEI**» de la **Gheorghe Neneci**, 11 ani, **Școala generală nr. 5, Municipiul Gh. Gheorghiu-Dej.**

Întrucît mulți dintre copiii care ar fi dorit să participe la concursul «**Meridianele prieteniei**» nu au putut trimite, din motive obiective, lucrările lor la redacție (mulți dintre ei aflîndu-se în zonele care au suportat inundații), juriul a decis **prelungirea concursului pînă la data de 15 iunie a.c. (data poștei).**

● *Sînt admise în concurs desene executate în numai patru culori.*

● *Apelați din plin la fantezie, la fervoarea culorii, la spiritul temerar ce vă caracterizează.*

● **PE LÎNGĂ TEMATICA ANUNȚATĂ ANTERIOR, PUTEȚI EXPRIMA ÎN DESENELE VOASTRE PRIETENIA ÎNTRE COPIII DIN ȚARA NOASTRĂ, MOMENTELE DEOSEBITE PRIN CARE AȚI TRECUT ÎN TIMPUL INUNDAȚIILOR SAU SENTIMENTELE DE SOLIDARITATE FAȚĂ DE COLEGII VOȘTRI DIN ZONELE SINISTRATE.**

● **La concurs pot participa și frații voștri mai mici, de la 3 la 15 ani! Le urăm, ca și vouă, SUCCES!**

După data de **15 IUNIE** *juriul va începe trierea celor mai bune lucrări, va decide premiile și va desemna lucrările care vor fi trimise la Paris, unde — alături de desene ale copiilor sosite din alte 20 de țări — vor concura pentru premiile oferite de UNICEF (Fondul Națiunilor Unite pentru Copii).*

LIPIȚI PE PLICUL CU DESENELE VOASTRE CUPONUL ALĂTURAT

SALONUL AUTOMOBILISTIC

Cutezătorii

CONCURSUL VACANȚEI

SĂGEATA ALBASTRĂ

PREZINTĂ PROF. PARBRIZ

Ce este **«SĂGEATA ALBASTRĂ»**? *Evident, un nume. Ce reprezintă? Aceasta o veți afla participînd număr de număr la concurs, urmînd instrucțiunile de mai jos.*

Deci...

ÎN CE CONSTĂ CONCURSUL?

Începînd cu numărul 23 al revistei va apărea de-a lungul a 16 numere (pînă la 38 inclusiv) cîte un cupon (numerotat).

Acest cupon va conține desenul unui fragment dintr-un obiect a cărui identitate nu v-o dezvăluim.

CE TREBUIE SĂ FACĂ CONCURENȚII?

Un lucru extrem de simplu: să decupeze desenul din figura-cupon conform indicațiilor ce se vor da și să-l lipească la locul cuvenit. Lipind toate fragmentele publicate în cele 16 cupoane vor căpăta în întregime obiectul imaginat de desenator. Pe parcurs, se găsesc presărate însă o serie de surprize!

DAR ATENȚIE!

Înainte de a lipi, convingeți-vă că fragmentul se potrivește într-adevăr cu cele de alături. Căci chiar dacă un fragment poartă numărul 3, de pildă, nu este obligatoriu ca el să se potrivească cu numărul 1 și 2. Deci, dacă aveți îndoieli, păstrați cu grijă cuponul urmînd să-l asamblați atunci cînd aveți siguranța deplină.

După ce ați izbutit să întregiți figura lipind **corect** fragmentele unul lîngă celălalt scrieți, pe aceeași coală pe care ați lipit, numele vostru, școala, clasa și adresa exactă.

Introduceți apoi coala într-un plic și trimiteți-o pe adresa redacției noastre, **cel mai tîrziu pînă la data de 30 septembrie a.c. cu mențiunea, scrisă mare, cu litere de tipar: «PARBRIZ».**

TOȚI CONCURENȚII CARE AU IZBUTIT SĂ ASAMBLEZE CORECT OBIECTUL NECUNOSCUT, FĂRĂ CA SĂ LIPSEASCĂ NICI UN FRAGMENT, PARTICIPĂ LA TRAGEREA LA SORȚI, AVÎND POSIBILITATEA SĂ OBȚINĂ UNUL DIN URMĂTOARELE

PREMII:

PREMIUL CEL MARE:	(în valoare de peste 5 000 lei) UN OBIECT MULT DORIT DE FIECARE CUTEZĂTOR, A CĂRUI IDENTITATE O VEȚI AFLA LIPIND FRAGMENTELE. CĂCI OBIECTUL NECUNOSCUT REPREZINTĂ ÎNSĂȘI PREMIUL CEL MARE!
PREMIUL I:	UN MAGNETOFON
PREMIUL II:	O BICICLETĂ de SEMICURSE (băieți) sau O BICICLETĂ «TOHANI» (fete)
PREMIUL III:	UN CEAS DE MÎNĂ «POBEDA» (băieți) sau «SLAVA»
20 PREMII SPECIALE	CONSTÎND ÎN APARATE FOTO «CERTINA».

Tragerea la sorți se va face în prima jumătate a lunii octombrie 1970 în reședința județului din cuprinsul căruia au sosit la redacție cele mai multe lucrări proporțional cu numărul elevilor din școlile generale ale județului respectiv, Consiliul județean al Organizației pionierilor, urmînd a primi fanionul revistei «Cutezătorii».

Lista cîștigătorilor va fi publicată la sfîrșitul lunii octombrie 1970.

VĂ URĂM SUCCES!

PIATRA NEAMȚ. SALA TEATRULUI TINERETULUI. BLIȚURI, CAMERE DE LUAT VEDERI, AGITAȚIE ȘI ÎNFRIGURARE ÎN CULISE, TOATE LA UN LOC ADUCEAU CEVA DIN ATMOSFERA MARILOR PREMIERE TEATRALE. ȘI, ÎNTR-ADEVĂR, URMA SĂ AIBĂ LOC O PREMIERĂ. LA LUMINILE RAMPEI AVEAU SĂ SE PREZINTE ECHIPE DE TEATRU ȘCOLAR DIN MAI MULTE JUDEȚE ALE ȚĂRII, CARE SE ÎNTÎLNEAU LA PRIMUL LOR FESTIVAL REPUBLICAN. O MIE DE VEDETE, O SUTĂ? NUMĂRUL N-ARE IMPORTANȚĂ. IMPORTANTĂ A FOST COMPETIȚIA DE LA PIATRA-NEAMȚ, CARE N-A FOST DE LOC UȘOARĂ. IMPORTANTE AU FOST CONFRUNTĂRILE ARTISTICE CARE AU PREMERS ACEASTĂ COMPETIȚIE. ȘI ASTA FIINDCĂ FOARTE TINERII ACTORI, BĂIEȚI ȘI FETE CU CRAVATE ROȘII, ADUCEAU CU SINE O EXPERIENȚĂ SCENICĂ BOGATĂ (ERAU CU TOȚII,SELECȚIONAȚI AI FAZELOR ȘCOLARE ȘI JUDEȚENE) SE PREGĂTISERĂ ÎNDELUNG PENTRU ÎNTÎLNIREA DE LA PIATRA-NEAMȚ, ÎȘI ALESESERĂ CU GRIJĂ REPERTORIUL, ÎȘI PREGĂTISERĂ COSTUMELE SI DECORURILE. ȘI O DATĂ CU BĂTAIA PRIMULUI GONG, FIECARE ECHIPĂ PARTICIPANTA AR FI DORIT SA CUCEREASCĂ PUBLICUL ȘI SĂ REVINĂ ACASĂ CU UN PREMIU. EVIDENT CĂ ÎN ASEMENEA ÎMPREJURĂRI PASIUNILE AU FOST APRINSE, INIMILE AU BĂTUT CU PUTERE. CÎND SE SCRIU ÎNSĂ RÎNDURILE DE FAȚĂ, TOATE ACESTEA S-AU POTOLIT, AU DEVENIT OARECUM DE DOMENIUL TRECUTULUI. JURIUL A HOTĂRÎT PREMIILE, IAR ACTORII CU CRAVATĂ ROȘIE STAU ACUM LINIȘTIȚI ÎN BĂNCILE LOR, DAU TEZE SAU SE PREGATESC PENTRU EXAMENE, DAR PENTRU CĂ EVENIMENTUL DE LA PIATRA-NEAMȚ N-A FOST OCAZIONAL, DEOARECE THALIA ȘI-A CUCERIT ÎN ȘCOALĂ UN LOC BINE MERITAT, EA ÎNSEMNÎND O ACTIVITATE IUBITĂ DE PIONIERI, ESTE NU NUMAI PLĂCUT, DAR ȘI INSTRUCTIV. SĂ DERULĂM FILMUL FESTIVALULUI REPUBLICAN ȘI SĂ VĂ RUGĂM SĂ URMĂRIȚI SECVENȚELE CARE URMEAZĂ.

Luminile rampei

Reportaj de B. CARAGIALE

● Unul din marinarii... de genul feminin din piesa «Călătorie peste trei mări»

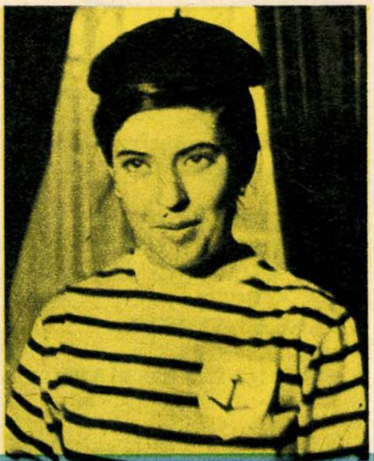

● După spectacol, interpreții «Pașaportului pentru vacanță» au ținut să aibă o fotografie de la Festival, în care să se vadă peisajul orașului.

● Arlechinul, din «Prințesa Turanc (Școala generală nr. 1, Mediaș, prem II), a cucerit publicul de la prima sa ap riție pe scenă. Plastica mișcării, expre feței, dicția de bună calitate, toate utat pe interpretul Arlechinului să spumos. De ca o ma

● Îl vom vedea cîndva pe scenă, actor, pe Niță Iulian, actualul interpret al lui Ştefan copil? Cine poate şti? Nici chiar el. Deocamdată Iulian este un băiat cu pantaloni scurți şi cu ghiozdan, cu lecțiile şi temele foarte bine îndeplinite. În spectacol, însă, ne-a făcut pe noi, care-l priveam, să rîdem şi să plîngem deopotrivă cu el.

● Ne aflăm în fața unei cetăți străjuită de către căpetenii bine înarmate. Nimeni nu poate pătrunde prin porțile păzite cu străşnicie. Cetatea poartă un nume neobişnuit, se numeşte «Catalog». Aici nu pot pătrunde notele proaste. Sîntem la spectacolul «Paşaport pentru vacanță» interpretat de Şcoala generală nr. 3, Oraşul Gheorghe Gheorghiu-Dej, distinsă cu premiul trei. De-a lungul întregului spectacol asistăm la peripețiile notelor proaste, care în tovărăşia prințului Chiul şi a babei Cloanța Corigența vor să pătrundă în cetatea Catalog a notelor bune. Lupta dintre cele două forțe e pe viață şi pe moarte, dar la capătul ei; aşteaptă ademenitoare VACANȚA. O piesă complicată cu acte şi tablouri, cu multe personaje, cu schimbări de decor, de realizarea căreia pionierii s-au achitat excelent.

● Va începe dansul florilor din basmul fraților Grimm, «Hensel şi Grethel» spectacol prezentat de Şcoala generală nr. 1, Călăraşi.

● «Meci nul» (interpretat de cercul de teatru al Casei pionierilor din Reşița, distins cu premiul I) a fost invitat la Televiziune. Cu tot tracul în fața camerei de luat vederi, pionierii au jucat foarte bine. Trebuie însă să ştiți că la Festival «Meciul nul» a mai fost disputat de Liceul «Bolyai» din Tîrgu Mureş (distins cu una din cele două mențiuni). La întrebarea noastră: Ce v-a plăcut la această piesă, tinerii interpreți ne-au răspuns. «Piesa este o pledoarie pentru prietenie şi colegialitate, aduce o undă de lirism care încălzeşte inimile şi un surîs care descrețeşte frunțile.

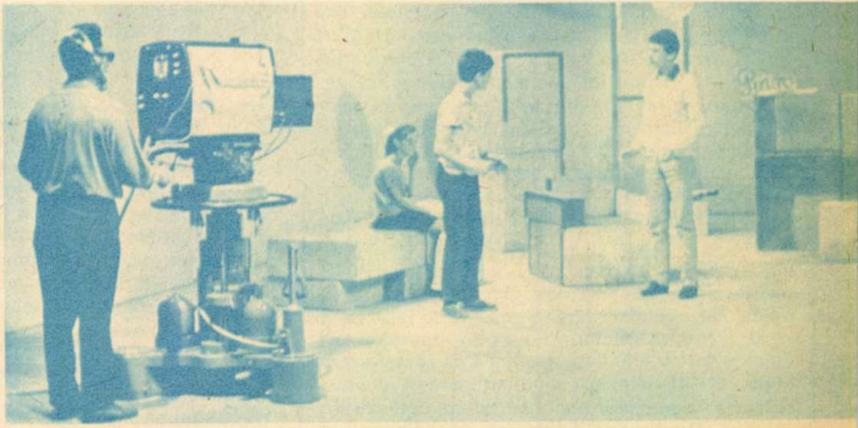

PREMII

PREMIUL SPECIAL AL MINISTERULUI ÎNVĂȚĂMÎNTULUI: Şcoala generală nr. 39, Bucureşti, **«Ştefan, Ştefan, domn cel mare»; PREMIUL I:** Casa pionierilor Reşița, **«Meci nul»; PREMIUL II:** Şcoala generală nr. 1, Mediaş, **«Prințesa Turandot»;** Şcoala generală nr. 2, Adjud, **«Noapte de Anul Nou la Humuleşti»; PREMIUL III:** Şcoala generală nr. 4, Piatra Neamț şi Şcoala generală nr. 2, Tg.- Neamț, **«Nică a lui Ştefan a Petrii»;** Şcoala generală nr. 22, Craiova, **«Mici povestiri pentru oameni mari»;** Şcoala generală nr. 3, Oraşul Gh. Gheorghiu-Dej, **«Paşaport pentru vacanță»; MENȚIUNI:** Şcoala generală nr. 1, Rm. Vîlcea, **«Taina băiatului timid»;** Liceul «Bolyai», Tg. Mureş, **«Meci nul».**

● Nimeni mai bine decît şcolarii din Piatra Neamț şi Tîrgul Neamț (Şcoala generală nr. 4 şi Şcoala generală nr. 2 distinse cu premiul III), nu ne putea oferi o întîlnire cu isprăvile pline de haz ale lui Nică a lui Ştefan a Petrii. Nu numai că ei cunoşteau opera marelui humuleştean, dar ei ştiu locurile pe unde a trăit şi a copilărit Creangă, şcolile pe unde a învățat, cunosc bine Ozana şi Humuleştii. Într-un cuvînt erau pregătiți să intre în pielea eroilor din scrierile cunoscutului povestitor.

O evocare plină de culoare a Humuleştilor, de data asta, legată de serbările Anului Nou, a prezentat-o şi Şcoala generală nr. 2 Adjud (distinsă cu premiul II).

……

CORTINA S-A LĂSAT DE MULT PESTE ULTIMUL ACT AL FESTIVALULUI. RELATĂRILE NOASTRE, DIN PĂCATE, NU AU PUTUT CUPRINDE NICI PE DEPARTE ANIMAȚIA ACESTOR ZILE ŞI NICI REDA MIRAJUL LUMINILOR RAMPEI. «CUTEZĂTORII» ÎI FELICITĂ DIN TOATĂ INIMA PE PREMIANȚI ŞI PARTICIPANȚI ŞI ADUCE OMAGIUL SĂU PROFESORILOR ŞI TUTUROR ACELORA CARE NU ŞI-AU PRECUPEȚIT OSTENEALA PENTRU REUŞITA PRIMULUI FESTIVAL REPUBLICAN DE TEATRU ŞCOLAR.

ROMAN FOILETON

OPERAŢIUNEA „HERCULE”

de OVIDIU ZOTTA

Pentru Marius, turnarea filmului «Vitejii» ar fi urmat să se reducă la activitatea grupului de cascadori ai lui Stanislas. Cînd însă autobuzul lor, părăsind şoseaua, se angajă pe un drum de ţară pentru ca apoi să se oprească la locul filmării, pe Marius îl cuprinse deznădejdea. Sute de oameni alergau în toate părţile, rostogolind bobine de cablu sau exersînd paşi de dans, bătînd ţăruşi sau răcnind în radio-emiţătoare portabile, contemplînd cartoane desenate, expuse direct pe iarbă sau aşezînd viţei întregi în frigări care se învîrteau deasupra focurilor de vreascuri; uriaşe foi metalice, reflectorizante, dominau, ca nişte pereţi de argint, anumite sectoare; figuranţii îşi probau gălăgioşi costumele; vînzători în halate albe cutreierau locul, împingînd cărucioare cu sandvişuri şi răcoritoare; din cînd în cînd, apărea în goană cîte un tip care, cu gîtul umflat de efort, striga ceva citind de pe o foaie de hîrtie.

Treptat, Marius începu să-şi dea seama că în tabăra cineaştilor impresia de zăpăceală o avea numai cel venit din afară. Grupurile de tehnicieni şi de meseriaşi, actorii, figuranţii, operatorii se amestecau cu alţii doar *aparent* fără rost. În realitate, ei îndeplineau simultan sarcini *diferite*.

Tabăra cineaştilor era chiar tabăra ostăşească din film. După orele de muncă, se odihneau în corturile multicolore care pînă mai adineauri fuseseră simple decoruri, iar «hangiţele» şi «slujitorii» anului 1600 serveau acum după tipicul secolului XX — crenvurşti şi pepsi cola.

Îmbrăcămintea de epocă — pieptare de piele, albituri de in, cizme moi, înalte pînă la coapsă — se dovedi atît de comodă încît mulţi luară obiceiul s-o poarte tot timpul. Figuranţii tineri cărau după ei şi armele, zăngănind cu mîndrie săbii şi halebarde chiar şi prin magazinele orăşelului din apropiere. La început, directorul de producţie se înfurie dar regizorul fu de părere că nu se întîmplă nimic reprobabil, dimpotrivă, oamenii intră mai bine în roluri. Cu acest regizor, Victor Roman, un tînăr de abia 30 de ani, Marius nu avusese încă prilejul să vorbească, dar îi simţea mereu autoritatea. Înarmat cu un difuzor portabil, Victor Roman poruncea cu mai multă eficacitate şi asprime chiar decît domnitorul din film! Un cuvînt al lui Roman, şi oştile se încăierau, se prăbuşeau rînduri-rînduri de morţi şi răniţi. Alt cuvînt — şi cei căzuţi se ridicau teferi şi voioşi!

De obicei, regizorul umbla în tovărăşia Jaguarului, care supraveghea scenele de bătălie. Marius se strădui să «lupte» cît mai bine, ieşind mereu în primele rînduri. În felul acesta, putea să fie mai aproape de Jaguar, pe care nu voia să-l scape din ochi. Regizorul observă performanţele băiatului şi-l chemă la dînsul:

— Lucrezi foarte bine! Ai să faci parte din garda tezaurului, transmite-i, te rog, asta lui Stanislas.

Marius înclină cuminte din cap. Viziera căştii era lăsată astfel încît Jaguarul nu-l recunoscuse. Se depărtă sărind de bucurie — oştean din secolul 17! — cînd pe un picior, cînd pe celălalt. Ajuns la o depărtare convenabilă, îşi ridică viziera, simţind cu deliciu cum vîntul îi răcoreşte obrajii scăldaţi în sudoare.

Pe dealul din apropiere, strălucea (film Eastman color) castelul. La apropierea lui Marius, cei doi paznici ai porţii, îmbrăcaţi în zale grele, îşi încrucişară cu zgomot halebardele:

— Stăi! Nu-i slobod! Cine eşti şi ce vrei?

— Slujba Măriei Sale! Am poruncă să mă înfăţişez la dumnealui, căpitanul Stanislas.

— Întîi va trebui să treci printr-o încercare, oştene! mormăi unul dintre ei, întinzînd mîna înmănuşată în fier.

Ţinea un aparat de fotografiat...

— avreţi să vă fac o poză! rîse Marius. De acord, cinstite feţe! E drept că sînteţi şi frumoşi... expunere 125, deschidere 11 că e soare... gata! Să vă fie de bine!

În curtea interioară, alte aparate de filmat, alte panouri reflectorizate printre care se vedeau o mulţime de cai frumoşi, cu şei splendide. Pe Stanislas îl găsi la umbra unui stog. În maiou şi cu un coif de hîrtie, mai marele cascadorilor, lungit pe burtă în fînul dulce mirositor, citea o carte în limba engleză, făcînd însemnări, cu scrisul lui mărunt, pe nişte foi de aritmetică. Din cînd în cînd, se pleznea cu furie pe ceafă sau pe umăr, în speranţa că-i vine de hac uneia din musculiţele care nu-i dădeau pace. Stanislas, şeful cascadorilor, era profesor de educaţie fizică şi îşi pregătea admiterea la doctorat.

— Ce temă veţi susţine?

— Obţinerea prin procedee dirijate a noi parametri fiziobiologici în vederea optimizării activităţii psihice.

— Chîm! se înecă Marius, de mirare.

— Adică, rîse Stanislas, dacă faci sport conform unui program special, ai mai multă putere să înveţi şi, în acelaşi timp, îţi formezi un caracter echilibrat. Ia spune, de ce ai venit?

Marius îl puse la curent cu hotărîrea regizorului.

— Mă bucur, eşti în progres! îl complimentă Stanislas. Să mergem, am să-ţi arăt ce trebuie să faci.

Conform scenariului, un grup de oameni curajoşi — de aici şi titlul, «Vitejii» — primeau în secolul XVII însărcinarea de a transporta într-un loc tainic, ferit de năvălitori, o veche comoară rămasă de la strămoşi. Preţul ei nu consta atît în valoarea aurului şi a lucrăturii cît în faptul că era *a ţării*, fiind investită cu semnificaţii legendare. În încăperea special amenajată, Marius văzu cu uimire — sub clopotul de sticlă — un paloş, un buzdugan şi un coif, toate din aur masiv, splendid încrustate.

Politicos, domnul Feneşan, care-şi instalase într-un ungher patul pliant şi o masă de lucru, se apropie şi-i spuse că, potrivit tradiţiei — din care de altfel se inspirase şi autorii filmului — posesorul acestor obiecte fusese un bărbat de neînvins, ca şi el aveau să fie toţi păstrătorii lor.

— Am să-i dau şi o copie după scenariu, zise Stanislas.

Marius roşi de plăcere. Va citi scenariul! Acesta era privilegiul actorilor; figuranţii primeau indicaţii în timpul repetiţiilor şi atîta tot.

— Am şi replici?

— Nu. Deocamdată. Dar dacă Victor Roman găseşte de cuviinţă, poate o să te pună să improvizezi ceva!

Marius însă nu mai era atent.

Străbătu încăperea, deschise o uşă — alături era o încăpere strîmtă, plină cu lăzi şi baloturi — apoi se apropie de fereastră, privi preocupat afară, pe urmă examină tavanul, pereţii.

— Ce faci, cauţi ceva? întrebă Stanislas.

— Nu. Mă uitam şi eu. Pot să-mi aduc lucrurile? De azi mă mut aici.

(Va urma)

CINE A DESCOPERIT AUSTRALIA?

de Aurel Lecca

În urmă cu 365 de ani, olandezul William Jansz a descoperit, întîmplător, în apele Pacificului ecuatorial, coastele nordice ale unui uscat care mai tîrziu va primi numele de Australia. În anii următori, navigatorii care au cercetat ţărmul vestic al celui de al cincilea continent, au adus în Europa veşti uluitoare cu privire la ciudata faună şi floră a Australiei. Astfel, în anul 1628, olandezul Peter Nuyts povestea despre un animal nemaivăzut care îşi poartă puii într-un sac şi sare în lungime peste 10 m (cangurul). Alţi navigatori vorbeau despre o sălbăticiune cu cioc de pasăre în loc de bot (ornitorincul) şi despre nişte arbori înalţi de peste 100 m (eucaliptul). Cît despre aborigeni (populaţie localnică), piratul englez Dampier — care în anul 1688 a căutat un refugiu pe coasta de nord-vest a Australiei — scria că: *băştinaşii sînt nişte oameni negri care nu au nici o asemănare cu cei din celelalte continente. Ei nu cunosc arcul*
săgeata, ci numai o bîtă vrăj
care după ce izbeşte ţinta se în
poiază la cel care o aruncase
(Aceasta este binecunoscuta a
mă a aborigenilor, numită b
merang).

Treptat europenii au reuşit
pătrundă pînă în inima contine
tului unde au întîlnit întinse p
mînturi deşertice şi numeroas
lacuri sărate.

Colonizarea Australiei de c
tre europeni a făcut ca băştina
în cea mai mare parte, să se re
tragă spre inima continentulu
unde trăiesc şi astăzi şi folosesc
uneltele lor primitive din piatră
Desenele executate de aceşti
pe stînci şi pe pereţii peşterilo
sînt foarte simple; numai di
linii, fără a se deosebi unele de
altele ca formă artistică.

În anul 1837, exploratorul englez George Gray a întîlnit p
malurile stîncoase ale rîului Gascoyne cîteva peşteri. În interioru
acestora el a văzut săpate în

Una din figurile găsite în peşterile situate în apropierea rîului Gascoyne de către exploratorul Terry.

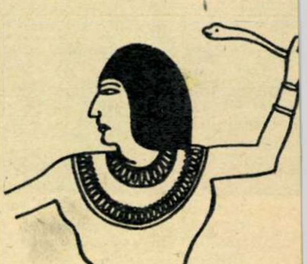

Frescă egipteană înfăţişînd un tînăr care mînuieşte un bumerang de vînătoare.

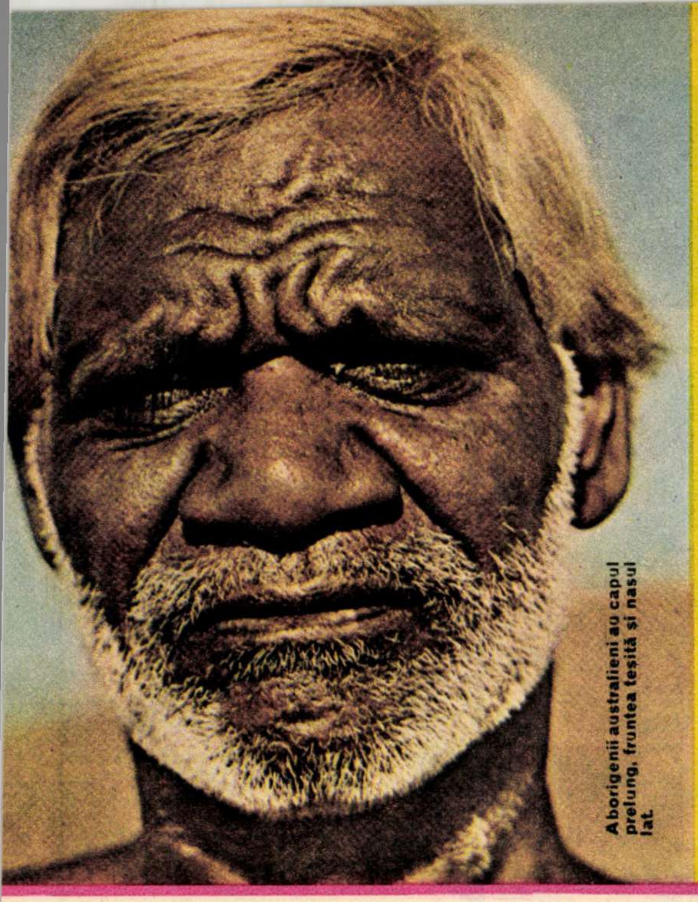

Aborigenii australieni au capul prelung, fruntea teșită și nasul lat.

Munții Macdonnel, din «inima» Australiei, se ondulează pe o lungime de 450 km, paralel cu Tropicul Capricornului.

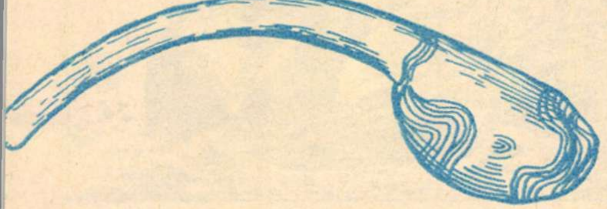

Bumerangul de vînătoare (wonguim) utilizat de localnici.

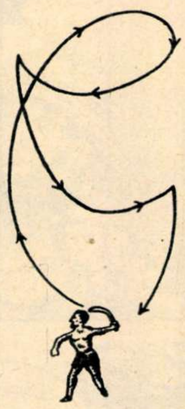

Traiectoria unui bumerang de vînătoare.

calcar și unele desene care nu au nimic comun cu cele ale băștinașilor. E vorba de oameni figurați artistic cu nasul acvilin și corpul acoperit cu vesminte. Gray a presupus că această «operă» ar fi a altor oameni decît cei care populau Australia. Nimeni însă nu a dat atenție atunci însemnărilor lui George Gray. Cine s-ar fi gîndit în acel timp că alți oameni ar fi putut călători cu corăbiile lor pînă la țărmul apusean al Pacificului?

Primul semnal de alarmă a fost dat abia la începutul secolului nostru, cînd pe malul stîng al Nilului, nu departe de Cairo, s-a găsit pe o piatră gravată figura unui egiptean ce ține în mînă un bumerang. Atunci arheologii și-au pus întrebarea: de unde cunoșteau vechii egipteni bumerangul de vînătoare care, după cum se știe, este o armă specifică băștinașilor australieni? Iată o întrebare la care încă nu s-a răspuns.

In anul 1931, arheologul Michael Terry a văzut într-una din cavernele munților Macdonnell din mijlocul Australiei, figuri asemănătoare celor descoperite de Gray cu aproape 100 de ani în urmă. Tot atunci, el a întîlnit în apropierea lacului sărat Makai două puțuri săpate în calcar pînă la adîncimea de 15 m. Cum pînă la acea dată nici un european nu trecuse prin acele locuri și cum băștinașii nu cunoșteau nici un instrument cu care ar fi putut executa o asemenea performanță tehnică, Terry a emis *ipoteza descoperirii Australiei de către niște oameni care ar fi trecut pe acolo cu mult înaintea europenilor*. O expediție condusă de Robert Edgard, directorul muzeului arheologic din orașul australian Adelaide, a adunat noi vestigii în sprijinul ipotezei lui Terry.

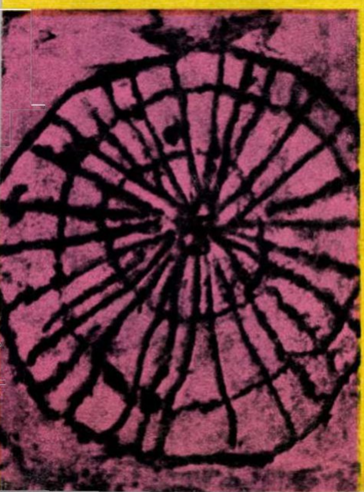

Unii cercetători pretind că imaginea circulară întîlnită în peșterile australiene ar reprezenta cultul Soarelui al vechilor egipteni.

Ceea ce vine însă în sprijinul ipotezei că vechii egipteni ar fi cei care au descoperit Australia este faptul că în urmă cu cîțiva ani, în Iordania, a fost descoperită o mumie perfect conservată. Fiind examinată cu mare atenție de către oamenii de știință s-a constatat că mumia are o vechime de 3 000 de ani. La îmbălsămare s-a folosit uleiul de eucalipt. (Ori se știe că acest arbore nu creștea atunci decît în Australia și a fost aclimatizat abia acum 100 de ani). În același timp antropologul Grafton Elliot Schmidt de la Universitatea din Manchester a constatat că și în arhipelagul malaiez exista în trecut obiceiul mumificării. El a descoperit cîteva mumii care au fost transportate la Muzeul de științe naturale din Sydnei. Schmidt și-a exprimat convingerea că: *acei oameni care au trecut prin Australia nu pot fi decît egipteni*.

Pînă acum însă aceasta este o ipoteză. Ea va putea fi confirmată, sau nu, abia după ce se vor cunoaște rezultatele cercetărilor care se efectuează în prezent pe coastele golfului Talbot din nordul Australiei.

Monedă egipteană din timpul lui Ptolomeu al IV-lea găsită pe coasta de nord-est a Australiei.

Uriașa șopîrlă australiană măsoară o lungime de 2,5 m.

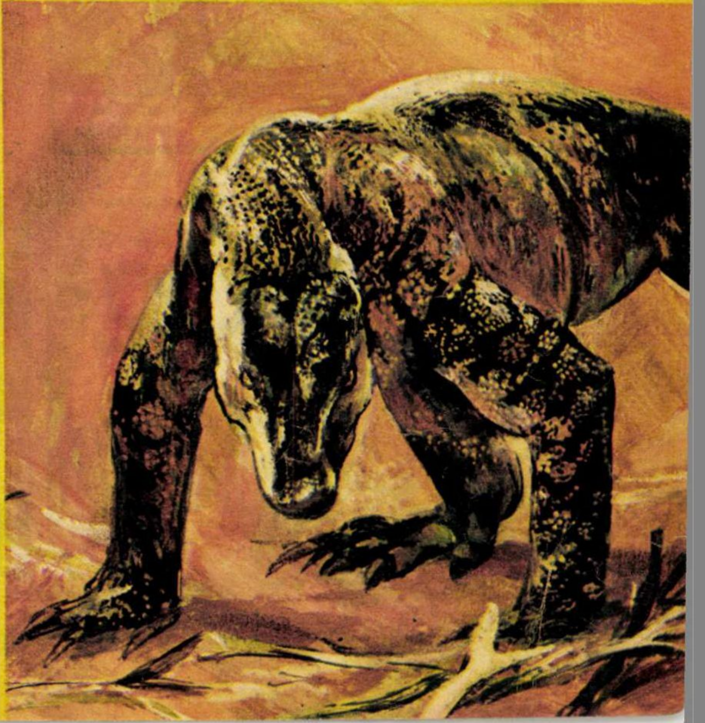

MEGALOZOON 3

SCENARIU: VASILE MĂNUCEANU

DESENE: NICU RUSU

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE. TREI TINERI ÎNDRĂZNEȚI, FRANCEZUL BERNARD, SUEDEZUL NIELS ȘI ROMÂNUL VAL, PLEACĂ SPRE MISTERIOSUL ȚINUT AL AMAZONULUI, ÎN CĂUTAREA PROFESORULUI HAYES, DISPĂRUT CU DOI ANI ÎN URMĂ. DRUMUL SE ARATĂ PLIN DE PRIMEJDII ȘI SURPRIZE.

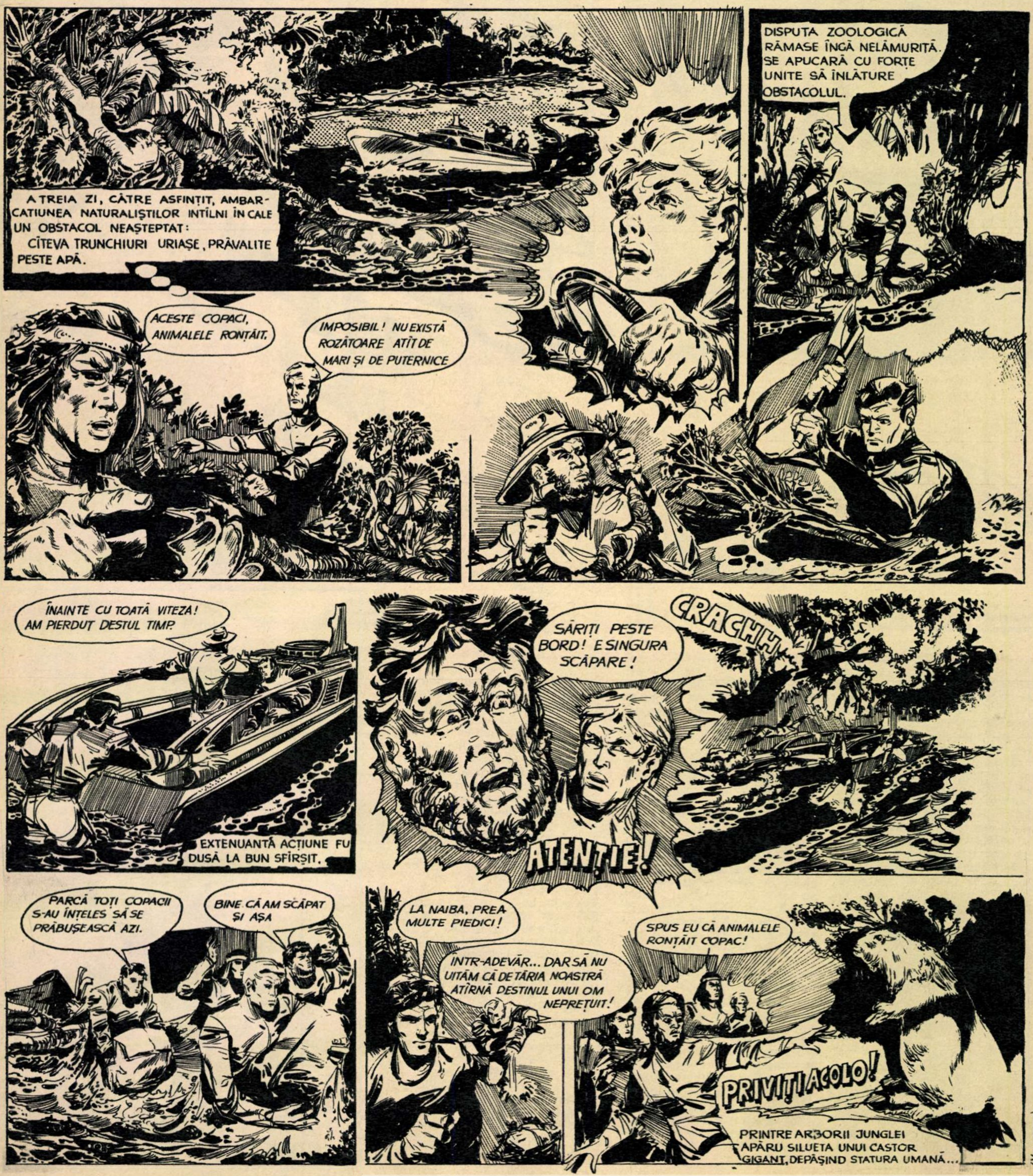
A TREIA ZI, CĂTRE ASFINȚIT, AMBARCAȚIUNEA NATURALIȘTILOR ÎNTÎLNI ÎN CALE UN OBSTACOL NEAȘTEPTAT: CÎTEVA TRUNCHIURI URIAȘE, PRĂVALITE PESTE APĂ.
ACESTE COPACI, ANIMALELE RONȚĂIT.
IMPOSIBIL! NU EXISTĂ ROZĂTOARE ATÎT DE MARI ȘI DE PUTERNICE
DISPUTA ZOOLOGICĂ RĂMASE ÎNCĂ NELĂMURITĂ. SE APUCARĂ CU FORȚE UNITE SĂ ÎNLĂTURE OBSTACOLUL.
ÎNAINTE CU TOATĂ VITEZA! AM PIERDUT DESTUL TIMP.
EXTENUANTĂ ACȚIUNE FU DUSĂ LA BUN SFÎRȘIT.
CRACHH
SĂRIȚI PESTE BORD! E SINGURA SCĂPARE!
ATENȚIE!
PARCĂ TOȚI COPACII S-AU ÎNȚELES SĂ SE PRĂBUȘEASCĂ AZI.
BINE CĂ AM SCĂPAT ȘI AȘA
LA NAIBA, PREA MULTE PIEDICI!
ÎNTR-ADEVĂR... DAR SĂ NU UITĂM CĂ DE TĂRIA NOASTRĂ ATÎRNĂ DESTINUL UNUI OM NEPREȚUIT!
SPUS EU CĂ ANIMALELE RONȚĂIT COPAC!
PRIVIȚI ACOLO!
PRINTRE ARBORII JUNGLEI APĂRU SILUETA UNUI CASTOR GIGANT, DEPĂȘIND STATURA UMANĂ...

(Va urma)

GLUME

— NU ÎNȚELEG — SE REVOLTĂ ÎNVĂȚĂTORUL CONTROLÎND TEMA UNUI ELEV — CUM UN SINGUR OM POATE FACE ATÎTEA GREȘELI?
— M-A AJUTAT ȘI TATA, SE DEZVINOVĂȚI ELEVUL.

*

MAMA: ÎNVĂȚĂTOAREA S-A PLÎNS DIN NOU DE TINE
COPILUL: NU SE POATE: AZI NICI N-AM FOST MĂCAR LA ȘCOALĂ.

*

PROFESORUL: ACUM, SĂ-MI DEMONSTREZI CĂ $x = 0$.
ELEVUL: PENTRU CE ATÎTA MUNCĂ ZADARNICĂ?

GÎNDURILE LUI R.P. TENTU

Cînd sînt scos la lecție, tac. În fond, nu e frumos să «răspunzi» cuiva, dar mi-te profesorilor!

*

La ora de zoologie îmi place somnul!

*

Franceza este o limbă grea. De aceea nu înțeleg cum de-o vorbesc francezii înainte de a merge la școală.

*

Singura materie care îmi place acum este geologia. Îmi place că se învață... la anul.

*

POȘTA REDACȚIEI

Gigi Ignat. Ești greșit informat. Nu există nici o țară în care anul întreg să fie vacanță.

Fabula cu un sifon

Nu știu ce nu-i convenea
De un timp, unde stătea,
Că sifonul tot pufnea.

Sticle, cu sau fără dop,
Goale, pline de sirop,
Îl priveau ca pe-un ciclop.

Fără să-nțeleagă anume
Dacă vrea să facă glume
Sau s-a-n-furiat pe lume.

Dumirit, un tirbușon
Ce se-afla lîngă sifon
Zise, cu ironic ton:

— Fiți pe pace, că nu
crapă
Nici n-o să se-ncaiere!
Dumnealui e... niște apă
Care își dă aere!

STELIAN FILIP

Fără cuvinte

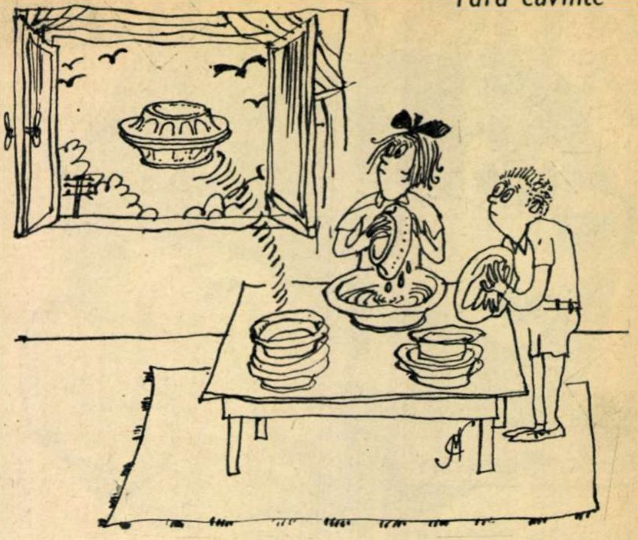

V. CRĂIȚĂ-MÎNDRĂ

UMOR

ame de

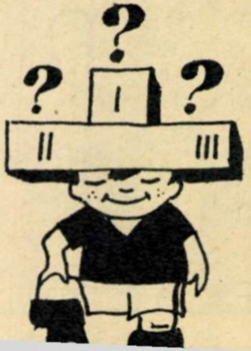

ără cuvinte

N VASILE DUMITRESCU

AVENTURILE COLEGULUI MINITEHNICUS

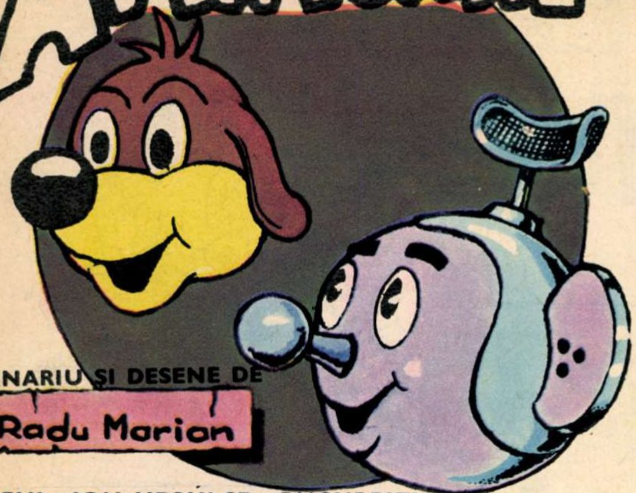

SCENARIU ȘI DESENE DE

Radu Marion

LICEUL «ION NECULCE», BUCUREȘTI

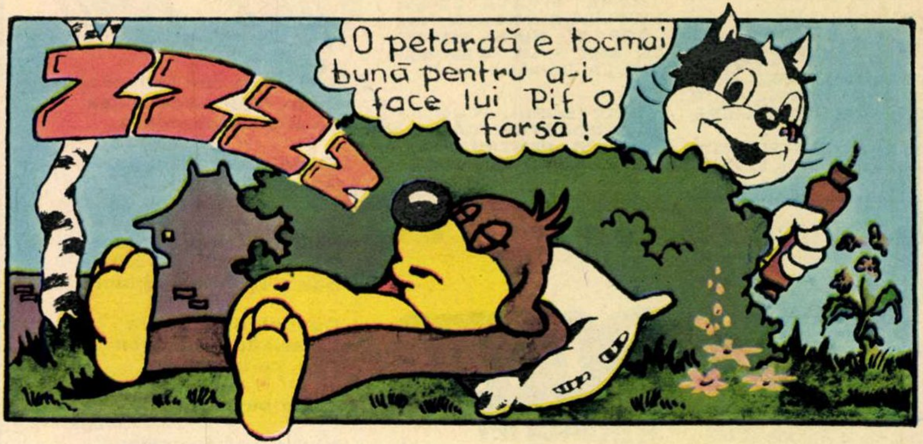
ZZZZ
O petardă e tocmai bună pentru a-i face lui Pif o farsă !

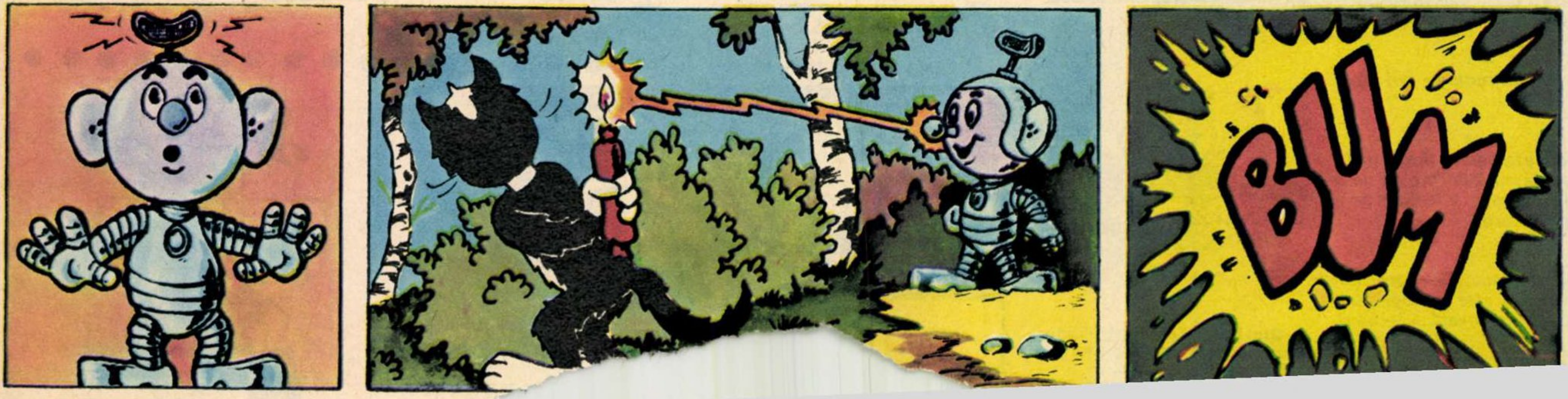

BLITZ

«NU VĂ SPERIAȚI!
NU VĂ ÎNGHITE!»
IOHANN GRAMANITSCH DIN
LOCALITATEA WAIDHOFEN
(AUSTRIA)
DRESORUL UNUI CROCODIL
DE 400 KG
SE DESCURCĂ CU EL
DE MINUNE. ATUNCI CÎND
DUPĂ O BAIE FĂCUTĂ
ÎMPREUNĂ,
JOCKE REFUZĂ SĂ
SE ÎNTOARCĂ LA MAL,
GRAMANITSCH ESTE NEVOIT
SĂ-L CARE ÎN SPATE.
DA, DAR PÎNĂ CÎND?
...JOCKE
CREȘTE PE ZI CE TRECE.

PAGINA 5 MAGAZIN

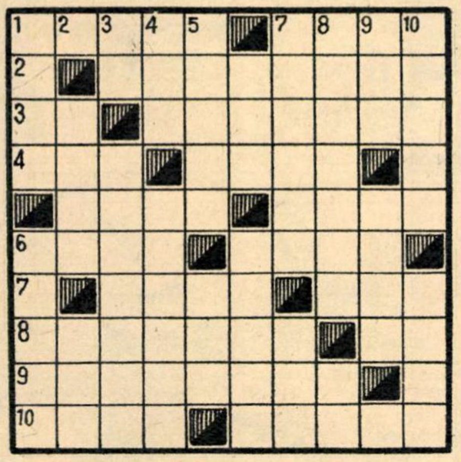

Fantezie MONO VOCALICĂ

ORIZONTAL

1) Ajută la urcat și la coborît — Lucrează cu acul... dar nu-i croitor. 2) A amîna de pe o zi pe alta. 3) Campion — Primit... pe gratis. 4) În fața ochilor! — Dumneata. 5) Fulg... major — Învăț... o lucrare agricolă. 6) E goală (reg.)... pentru cărat apă — Ședere. 7) Pește... din vată — Animal cu barbă. 8) Patru comune în Transilvania — Între cal și călăreț. 9) Celebră alergătoare mitologică... într-o echipă de fotbal italiană. 10) Pasăre de baltă — Unealtă... de artă.

VERTICAL

1) A pățit-o cu... Ion Creangă — «Călare» pe măgar! 2) Soră cu lopata — Pletele... acului (sing.). 3) Acuț! — Cadențat. 4) Înoată cu coada înapoi — Atac... pe mare! 5) Unii și-o dau pe față — A brăzda. 6) H^2O — Librărie volantă. 7) Pus în cui — Nu face nimic. 8) Ajuns pe culmi — Al^exandru cel mic! 9) «Sprijin» pentru meșterul Manole — Merge cu motocicleta. 10) A dat-o-n bară! — Fruct... fierbinte!

MIHAI PĂTRAȘCU

MAXIME ȘI CUGETĂRI

Înainte de orice trebuie să fim oameni

HRISTO BOTEV

Prietenul adevărat este acela care te sfătuiește spre bine, iar nu acela care îți laudă nebuniile.

ANTON PANN

Prietenia îndoiește bucuriile și înjumătățește necazurile.

F. BACON

Toți la lucru/ Munca e viața, avere,/ în ea e mîndrie,/ în ea e putere.

DIM. BOLINTINEANU

Munca e o bogăție ce nu se risipește.

AL. RUSSO

Viața bine folosită e lungă.

LEONARDO DA VINCI

A trăi înseamnă: a învăța, a spera, a iubi, a admira, a face bine.

ERNEST RENAN

A trăi înseamnă a lupta!

SENECA

RADIO

DIN PROGRAMUL EMISIUNILOR PENTRU COPII PE PERIOADA 4—11 IUNIE:

Emisiunea «100 de legende românești» transmite scenariul radiofonic «Vîrful cu dor» de Titel Constantinescu (joi, 4 iunie, ora 15,00 pr. I). Pe același program, sîmbătă, 6 iunie, ora 14,00 veți putea asculta cel de al 13-lea concurs al emisiunii «Radioexpediția pionierească» cu participarea reprezentativelor județelor Sălaj, Cluj, Bistrița. În cadrul emisiunii «Teatru radiofonic pentru copii» de duminică, 7 iunie, ora 8,15, pr. II puteți audia scenariul «Taina mesajului albastru» de Radu Nor. «Tot înainte», emisiunea pentru pionieri, de luni, 8 iunie, ora 8,10 pr. II va prezenta rubrica «Pionier-club», iar marți, rubrica «Rezervat micilor specialiști».

◆

UN ZÎMBET CU...

...FRANZ SCHUBERT (1797—1828) marele compozitor austriac pe cît era de genial pe atît era de... uituc! Odată îi arătă amicului său Vog, un cunoscut cîntăreț, ultimele sale compoziții. După numai cîteva zile acesta cîntă într-un recital una din aceste compoziții. Schubert, care era în sală, își asculta melodia și aplaudă furtunos interpretarea vocală a prietenului său. După terminarea recitalului Schubert îl întrebă:

— Spune-mi, cine e compozitorul ultimului cîntec? Să știi că mi-a plăcut mult!

◆

AFIȘ

În această săptămînă vă recomandăm:

— O CARTE:

«Comoara lui Dromichete». Vasile Mănuceanu. Apărută în editura «Ion Creangă».

— UN FILM:

«Parada comediei: Stan și Bran». O producție a studiourilor din S.U.A.

— O PIESĂ DE TEATRU:

«Gulliver în țara păpușilor», la Teatrul Țăndărică (Sala din str. Academiei).

RĂSPUNS LA ENIGMĂ

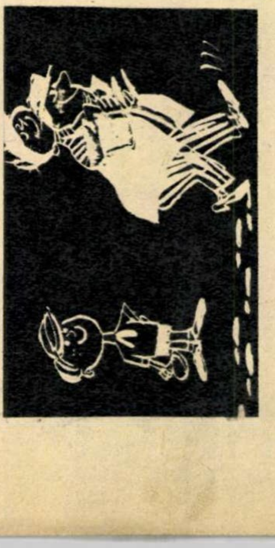

Aventurile lui Craița

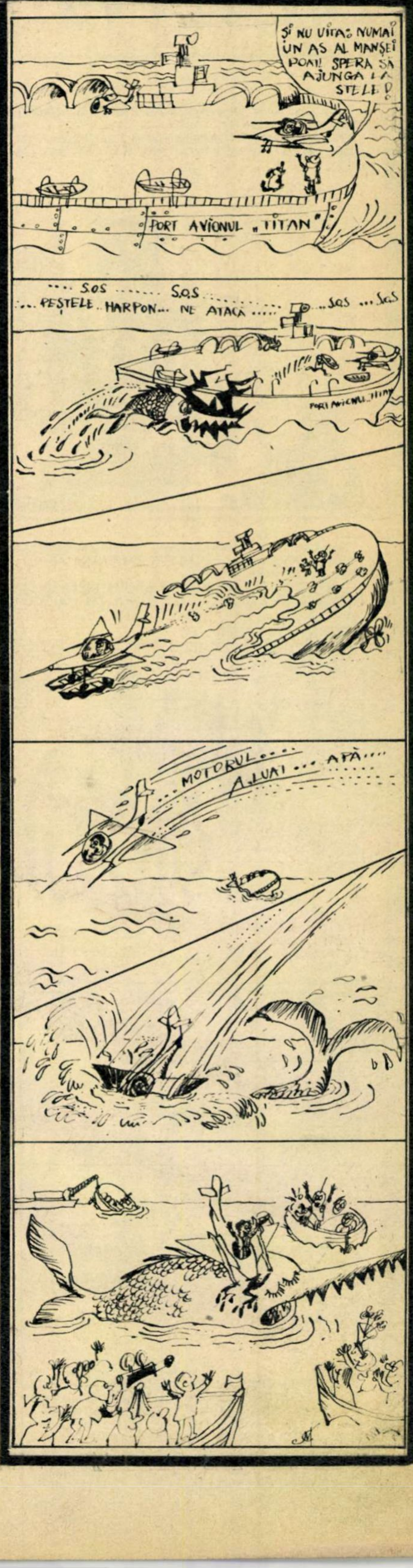
ȘI NU UITA: NUMAI UN AS AL MANȘEI POATE SPERA SĂ AJUNGĂ LA STELE!
PORT AVIONUL „TITAN"
.... S.O.S .... S.O.S ...
... PEȘTELE .. HARPON... NE ATACĂ ....S.O.S ... S.O.S
PORT AVIONUL „TITAN"
... MOTORUL ..... A LUAT ... APĂ ....

CRĂIȚĂ-MÎNDRĂ VASILE

Bibl. Municipală 102.

PALOȘUL NEÎNVINS

7

Scenariu: **COSTACHE ANTON**
Desene: **MIHAI SANZIANU**

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: GLIGORE CIREȘ, RĂZEȘUL PE CARE OAMENII BOIERULUI GONȚEA L-AU LĂSAT FĂRĂ GRAI, RECUNOAȘTE ÎN CEL CE SE DĂ DREPT BACIUL STÎNELOR DOMNEȘTI PE DOMNUL ȚĂRII. OANA, FATA ACELUI RĂZEȘ, CHEMATĂ SĂ TĂLMĂCEASCĂ SEMNELE TĂTÎNELUI EI, DUPĂ CE PRINDE MAI MULT CURAJ, SPUNE: «TĂTUCA SE ROAGĂ SĂ-L IEI SLUGĂ PE LÎNGĂ MĂRIA TA. ZICE CĂ ALTFEL BRAȚUL CU CARE TE-A APĂRAT LA OBERTIN I SE USUCĂ». PETRU RAREȘ ÎNCUVIINȚEAZĂ: «DACĂ EL VREA SĂ MĂ SLUJEASCĂ, NU POT A MĂ ÎMPOTRIVI. DAR CU BRAȚUL SĂ FIE GRIJULIU, CĂ DE BRAȚUL LUI ARE SĂ MAI FIE NEVOIE».

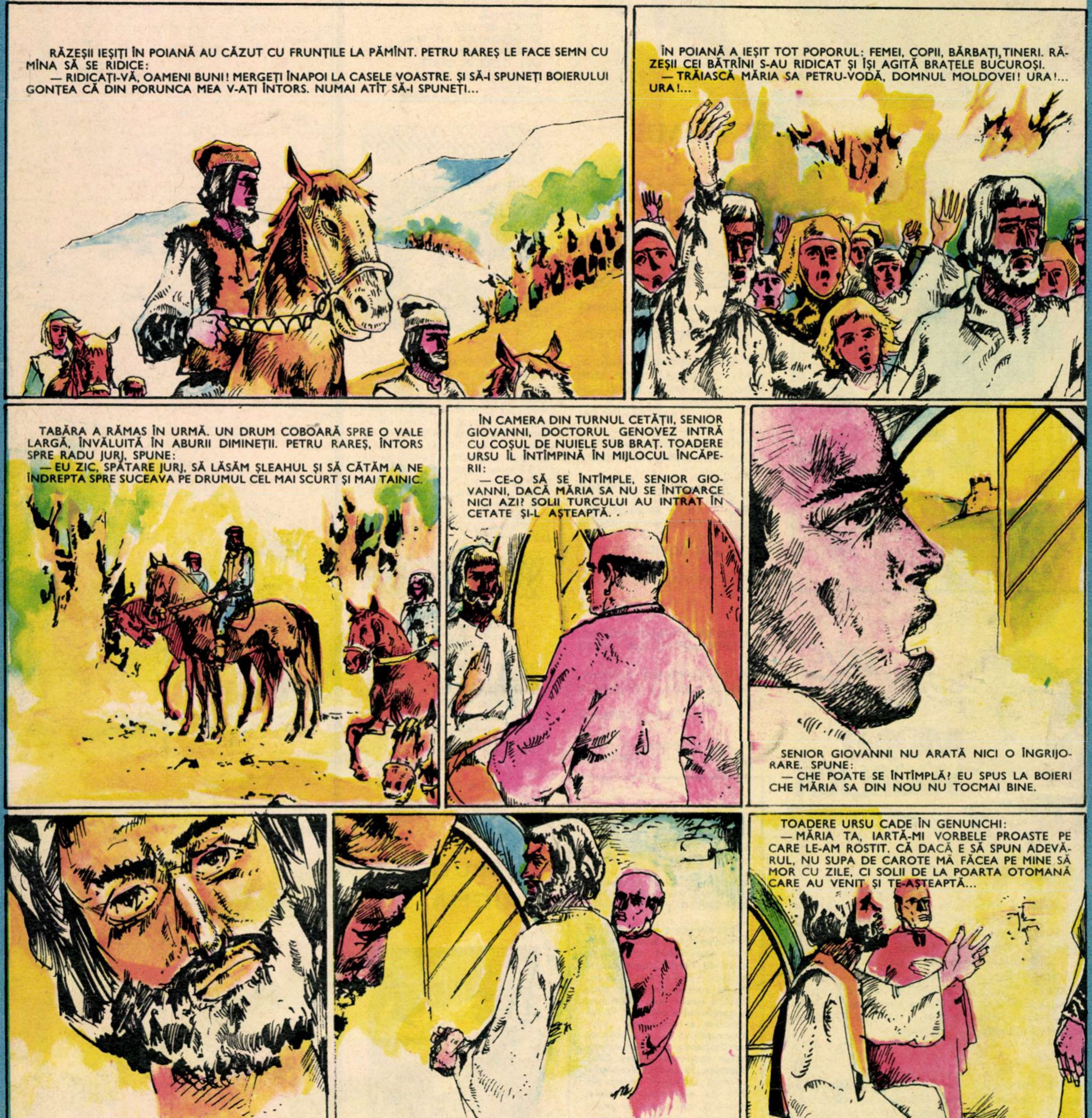

RĂZEȘII IEȘIȚI ÎN POIANĂ AU CĂZUT CU FRUNȚILE LA PĂMÎNT. PETRU RAREȘ LE FACE SEMN CU MÎNA SĂ SE RIDICE:

— RIDICAȚI-VĂ, OAMENI BUNI! MERGEȚI ÎNAPOI LA CASELE VOASTRE. ȘI SĂ-I SPUNEȚI BOIERULUI GONȚEA CĂ DIN PORUNCA MEA V-AȚI ÎNTORS. NUMAI ATÎT SĂ-I SPUNEȚI...

ÎN POIANĂ A IEȘIT TOT POPORUL: FEMEI, COPII, BĂRBAȚI, TINERI. RĂZEȘII CEI BĂTRÎNI S-AU RIDICAT ȘI ÎȘI AGITĂ BRAȚELE BUCUROȘI.

— TRĂIASCĂ MĂRIA SA PETRU-VODĂ, DOMNUL MOLDOVEI! URA!... URA!...

TABĂRA A RĂMAS ÎN URMĂ. UN DRUM COBOARĂ SPRE O VALE LARGĂ, ÎNVĂLUITĂ ÎN ABURII DIMINEȚII. PETRU RAREȘ, ÎNTORS SPRE RADU JURJ, SPUNE:

— EU ZIC, SPĂTARE JURJ, SĂ LĂSĂM ȘLEAHUL ȘI SĂ CĂTĂM A NE ÎNDREPTA SPRE SUCEAVA PE DRUMUL CEL MAI SCURT ȘI MAI TAINIC.

ÎN CAMERA DIN TURNUL CETĂȚII, SENIOR GIOVANNI, DOCTORUL GENOVEZ INTRĂ CU COȘUL DE NUIELE SUB BRAȚ. TOADERE URSU ÎL ÎNTÎMPINĂ ÎN MIJLOCUL ÎNCĂPERII:

— CE-O SĂ SE ÎNTÎMPLE, SENIOR GIOVANNI, DACĂ MĂRIA SA NU SE ÎNTOARCE NICI AZI? SOLII TURCULUI AU INTRAT ÎN CETATE ȘI-L AȘTEAPTĂ...

SENIOR GIOVANNI NU ARATĂ NICI O ÎNGRIJORARE. SPUNE:

— CHE POATE SE ÎNTÎMPLĂ? EU SPUS LA BOIERI CHE MĂRIA SA DIN NOU NU TOCMAI BINE.

TOADERE URSU E ATÎT DE SURPRINS, CĂ ÎNCEPE SĂ FOLOSEASCĂ VORBELE DOCTORULUI:

— MAMA MIA! PĂI ASTA ÎNSEAMNĂ CĂ-MI DAI IAR SĂ MĂNÎNC SUPĂ DE CAROTE! ȘI PE MINE SUPA ASTA MĂ FACE SĂ MOR CU ZILE.

ÎN PERETELE CAMEREI S-A DESCHIS O UȘĂ SECRETĂ PE CARE A PĂTRUNS PETRU RAREȘ ÎN STRAIELE LUI DE PLĂIEȘ, URMAT DE SPĂTARUL RADU JURJ, GLIGORE CIREȘ ȘI OANA.

— FII FĂRĂ GRIJĂ, TOADERE, CĂ NU TE LAS EU SĂ MORI. UITE, OANA A SĂGETAT DIN FUGA CALULUI CÎTIVA IEPURI... ȚIE NU-ȚI RĂMÎNE DECÎT SĂ SCOȚI DE LA PIVNIȚĂ O COFĂ DE COTNĂREL...

TOADERE URSU CADE ÎN GENUNCHI:

— MĂRIA TA, IARTĂ-MI VORBELE PROASTE PE CARE LE-AM ROSTIT. CĂ DACĂ E SĂ SPUN ADEVĂRUL, NU SUPA DE CAROTE MĂ FĂCEA PE MINE SĂ MOR CU ZILE, CI SOLII DE LA POARTA OTOMANĂ CARE AU VENIT ȘI TE-AȘTEAPTĂ...

(va urma)

Cutezătorii 23
Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA. Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Administrația: Editura Scînteii; Tiparul: Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII.
Redactor artistic: Pompiliu DUMITRESCU. Tehnoredactor: Lucia SICOMAȘ.
1 LEU
Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile P.T.T.R., de către factorii poștali și difuzorii de presă. 41033

108

Cutezătorii

24

JOI, 11 IUNIE
1970, ANUL IV

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

(142)

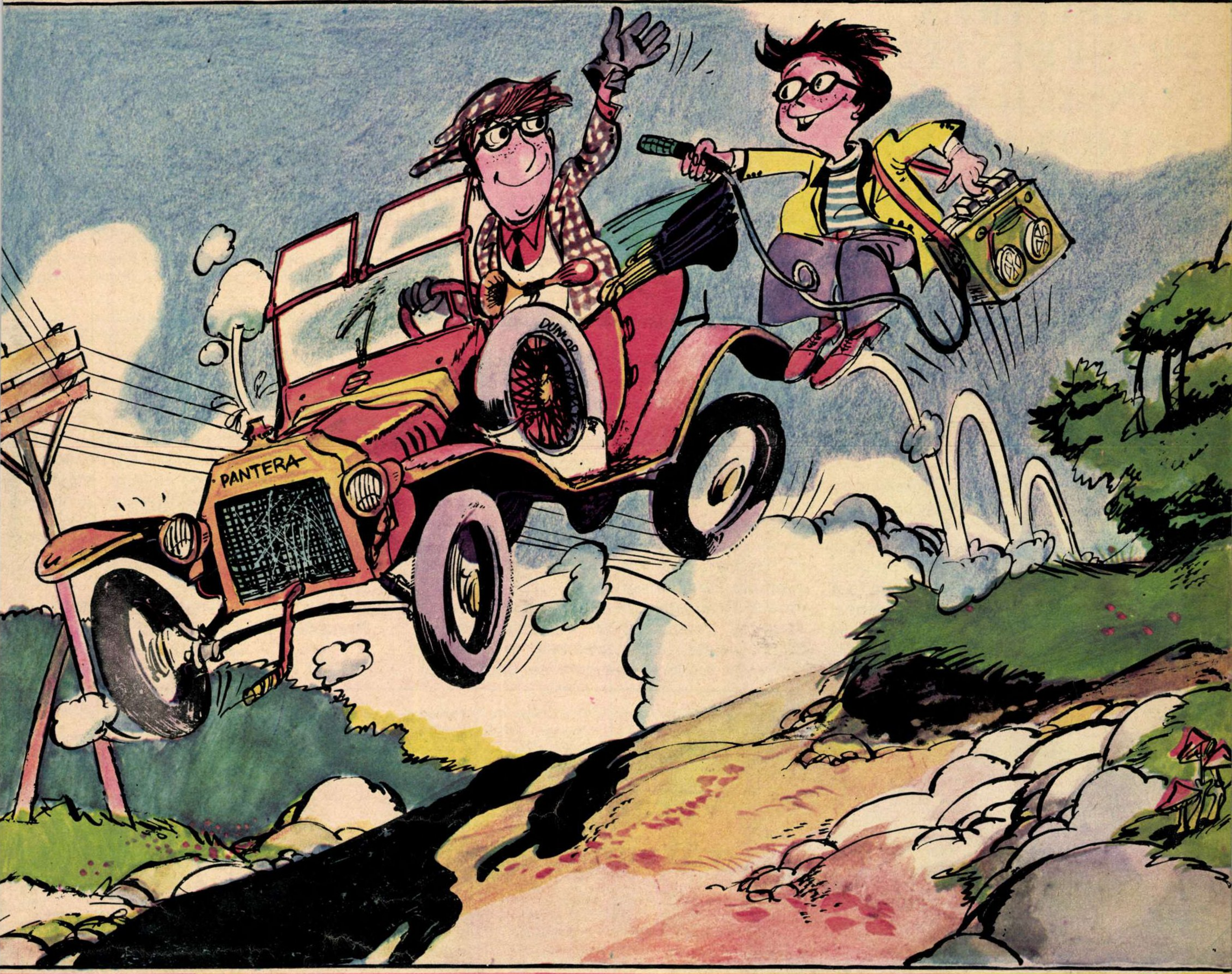

Desene: POMPILIU DUMITRESCU

In curînd, vacanța de vară! Profesorul PARBRIZ a și pornit la drum, inaugurînd în paginile revistei noastre marele concurs „SĂGEATA ALBASTRĂ”!